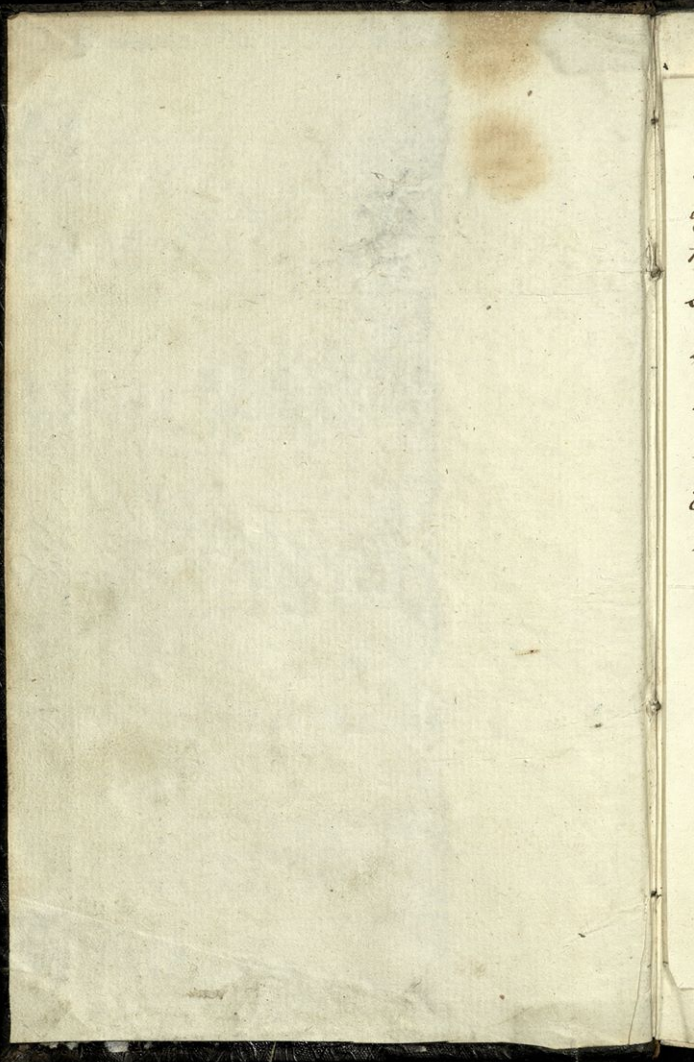

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

109336

Trakšim je človek po natori, ga učen
ajd Plinij popisše rekoč: Človek je
po natori silno hudoben. On ima v
sercu basiliskov grenkobo, in na je-
ziku gadov strup; njegova duša je
kviča ko kača, v' jezici je levu подо-
ben, in v' neosmiljenji tigru enak. Um
človeka seer razloči in poviduje, pa
ravno to ga škodljiviga stori.

James Flutty
duhovnik 1848.

FZC 5045/1957

Rekel je pa vsm: Ako kdo hozhe sa manoj priti, naj sataji sam sebe, naj vsaki dan svoj krish sadene, in naj sa manoj hodi. Luk. 9. v. 23.

TOMASHA KEMPENSARJA

zhvetére Bukve.

POT V' NEBESA,

ktero je pokasal

JESUS KRISTUS.

Šedmi natif.

V LJUBLJANI,

na prodaj per Edvardu Hohnu, bukvovesu in kup-
zhevavzu s' popirjem, na starim tergu Nr. 157.

Natifnjene
per Joshefu Blasniku 1846.

109336

109336

22
FZC 5045/1959

PREDGOVOR.

Tomash Kempensar, Maslnik in Korar, je od Boga sadobil modrost Svetnikov, slushil je Gospodu v' ponishnosti, in je molil njegovo sveto ime v' duhu in v' resnizi. Besede vezhniga shivljenja je nozh in dan premishljeval, bil je sgled Bogu dopadljive poboshnosti, odvernil je veliko gresnikov od hudobne poti, in je she po smerti uzhenik resnize boshje v' bukvizah, v' katerih uzhi pot v' Nebesa, ktero je pokasal Jesus Kristus.

Rimski Papeshi in Kardinali, Shkofje, in drugi duhovni uzheniki so branje Kempensarja perporozhevali; ker v' teh bukvizah on she od tristo in shtirdeset let sem, po vsih krajih verniga sveta, ne v' pregovorljivih besedah zhloveshke modrosti, ampak v' mozhi svetiga Duha in v' skasovanji resnize premaguje smote, mezhi serza, strashi pred greham, zhednosti dela ljubesnjive, hudizhu jemlje rop, dushe vodi k' Jesusu, in jih s' njim sarozha.

Vfaka dusha, ktera teh bukviz nauke bere, v' dobrim serzu ohrani, in premishljeje, rezhe kar je Kraljiza is Sabe od modrosti Kralja Salomona rekla: Resniza je, kar sim povedati slishala; vezhi je modrost Kempensarja, kakor slovenje od njega.

*Preglejmo, kaj te bukvize v' sebi imajo. V' prvih bukvah Kempensar budi mlazhne in v' grehah saftarane serza s' svetim Pavlam: *) Sbudi se, o zhlovek! kateri spish, vstani od mertvih, in Kristus te bo rasvetlil. Ker je strah Gospoda sazhetik modrosti, nam pred ozhi stavi smert, sodbo, nebesa in pekel; kashe nam Jesusa oblosheniga s' Krishem, s' katerim dolg nashiga greha plazhujе, in de bi ga s' vezhimi sheljami poslushali, in sa njim na pot Krisha se podali, nas uzhi serza v' vednih molitvah k' Bogu povsdigovati, in vsm greham se soperstaviti; sakaj modrost ne gre v' hudovoljno dusho, tudi ne prebiva v' telesu, ktero je greham podversheno; ker sveti duh uzhenik modrosti, beshi od hinavza, se odtegne od nespametnih misel, in kamor hudobija pride, ga odshene. **)*

Kdorkoli po naukih prvih bukev svoje grehe pokori, in shivljenje boljsha, bo v' branji drugih bukev kakor is svetiga Duha preroben v' sebi zhutil eno boshje veselje, ktero mu kraljevo pot Krisha in terpljenja veselo stori, on se grehu bolj in bolj odpoveduje, in hiti sa Jesusam, ker sposna, de v' njem je pravo veselje, mir in svelizhanje, v' grehu pa drugiga ni, kakor strah, nepokoj serza in vsa britkost; sato je s' poboshno Marto skerben sa Jesusovo postreshbo, in si veliko persadeva njemu svesto flushiti, s' Marijo

*) Efes. 5. v. 14.

**) Modrost 1. v. 4. 5.

njeno sestro pa njegove svete besede s' serzhnimi sheljami poslušha, de bi bolj sposnal popolnoma voljo boshjo.

V' tretjih bukvah Kempensar is poduzhenja svetiga Duha tako ljubesnivo govori, de se v' tem branji dushi sdi, kakor bi se snajdla s' Kleofam in njegovim tovarshem na poti proti Emavsu v' Jesusovi drushbi; kakor dva prijatla se dusha in Jesus med saboj pogovarjata. Dusha ga hvali sa prejete darove, mu toshi svoje potrebe in nepopolnamosti, sdihuje k' njemu, in ga prosi sa pomozh. Jesus ji odgovarja, ji islaga pisma, ji obeta svojo pomozh, in jo tolashi s' boshjim veseljem; njeno serze zhedalej bolj gorezhe perhaja, in sheli vselej per Jesusu ostati.

Vse je mogozhe temu, kdor veruje. Svelizhani so ti, kateri so lazni in shejni pravize; sakaj oni bodo nasiteni. Kako se to godi, ves boshji mosh lepo uzhi v' zhetertih bukvah. Jesus, kruh Angeljev v' nebesih, je tudi Kruh popotniga zhloveka na semlji po skrivnosti svojiga svetiga vzhlovezhenja v' Sakramentu Svetiga Reshnjiga Telefa.

Kdor ga vshije, ima Boga svelizharja, s' njim vse saklade nebeshkiga usmiljenja, in vezhno shivljenje v' sebi. Ali! Bog kralj svetosti in zhasti le v' svetih serzih prebiva. Kdor ne bo vse postave dopolnil, in se ne bo ponishal, kakor Kristus, ki je Ozhetu do smerti Krisha pokoren bil, ne bo vr eden per Sveti Vezherji Gospoda kruh Angeljev jesti, in piti od potoka shive vode, ktera k' vezhnimu shivljenju isvira. V' Sakramentu Svetiga Resh-

njiga Telefa obhajamo in osnanujemo smert Gospoda; tedaj moramo grehu odmreti, shiveti pa samimu Bogu, de bomo smeli perstopiti k' boshji misi, h' kateri nas ljubesen Jesufova vabi. Pridite, jejte moj kruh, in pite vino, kteriga sim vam nameshala.)*

*Lidija, kramarza v' mestu Filipe, je neki fabotni dan (prasniki judov) slishala svetiga Pavla; Gospod je njeno serze odperl, poslushala je svesto, kar je Pavel govoril, verovala je, in je bila s' svojo drushino posvezhena.**)*

Kdor ima ushesa sa poslushati, naj poslusha. Svon vashe fare vas ob nedeljah in prasnikih k' obhajanju svetih skrivnost v' zerkov vabi, boshja in zerkvena sapoved vas veshe pridige in kershanske nauke poslushati, per sveti Mashi, in popoldan per Litanijah po saflushenji Jesusa, Marije njegove Matere, in vsih Svetnikov Boga sa pomozh profiti. Kar she zhasa ostane, berite svete bukve, govorite med saboj od Psalmov, poduzhite in opominjajte se med saboj s' vso modrostjo, tako bo slabela mozh greha in pohujshanja, usmiljenje boshje bo s' vami vse vashe shive dni, in bote v' hishi Gospoda stanovanje na vezhne zhasse dobili.

Ker po dnevih svetih Ozhakov od skrivnost svelizhanja nobeden lepsih ni pisal, kakor Kempensar, in nizh sam od sebe ne govori, ampak je vse is svetiga Pisma, in od

*) Pripovist 9. v. 5.

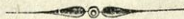
***) Djanj, Apost. 16. v. 13.

*svetih uzhenikov vsel, vam lete bukvize k' vasfi poboshnosti ali andohti perporozhim s' lepimi besedami Visoke Pesmi. *)*

Hzhère Šionske! otrozi boshji, odresheni s' kervjo Jesusa, sasnamnjani s' ljubesnijo svetiga Duha! pojte vun, in poglejte Kralja Šalomona s' krono, s' ktero ga je kronala njegova mati na dan njegoviga sarozhenja, in na dan veselja njegoviga serza. Lozhite se od shuma sapeljiviga sveta; in berite Kempen-sarja. Najdli bote tukaj Mesija, od kteriga je Mojsef pisal, in kteriga so Preroki osnаноvali; najdli bote boshjo resnizo, od ktere je zhashtiljivo prizheval Jesus pod Ponziam Pilatam; najdli bote véro svetiga Petra, skalo, na ktero je zerkev Jesusova sidana.

Bog pa, Ozhe vsiga usmiljenja, bodi s' vasfim duham, in vam daj se dershati po uku sdravih besedi, ktere so v' teh bukvizah sapi-fane od vere, upanja in ljubesni, v' Kristusu Jesusu Gospodu nashim, k' hvali in zhasht Boga, ediniga v' Natori, trojniga v' Pershona-h, Ozheta Šina in svetiga Duha. Amen.

*) 3. v. 11.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher.

Kasavez

in

sapopadek poglavitnih Délov.

Perve Bukve.

Lepo opominjevanje k' duhovnimu shivljenju.

Štran.

I. Od ravnanja nashiga shivljenja po Kri- tufovim shivljenji, in od sanizhvanja po- fvetnih rezhi	17
II. Od ponishniga sposnanja svoje flabosti	19
III. Od nauka refnize	20
IV. Od previdnosti nashiga djanja	23
V. Od branja svetiga pifma	23
VI. Od nespodobniga poshelenja	24
VII. Kako se je prasniga saupanja, in pre- vsetnosti varvati	25
VIII. De se moramo prevelike prijasnosti varvati	26
IX. Od pokorfhine in podloshnosti	27
X. De se moramo preobilniga govorjenja sdershati	28
XI. Od sadobljenja miru, in vneme v' po- boshnosti rafti	29
XII. Od prida sopernoft	31
XIII. Škufhnjave se morajo premagati	31
XIV. Kako se moramo prenagle sodbe ogibati	34
XV. Od dobrih is ljubesni dopernefenih del	35
XVI. Kako se morajo flabosti drugih ljudi prenefti	36
XVII. Od klofhterfkiga shivljenja	37
XVIII. Od sgledov fvetih ozhakov	38
XIX. Od shivljenja in opravi poboshniga mniha	40
XX. Od ljubesni famote in molzhanja	43
XXI. Od shalovanja ferza	46
XXII. Od premifhljevanja zhloveshke revfhine	48
XXIII. Od premifhljevanja smerti	51

XXIV. Od fodbe in fhtrafing grešnikov . . .	54
XXV. Od refnizhniga poboljšhanja zeliga shivljenja	57

Druge Bukve.

Opominjevanje k' snotrajnimu shivljenju.

I. Od shivljenja snotrajniga zhloveka . . .	63
II. Od pohlevniga podvershenja	66
III. Od poboshno-mirniga zhloveka	67
IV. Od zhiftiga ferza, in priproste menitve .	68
V. Kako moramo fami febe premifhljevati .	69
VI. Od vefelja dobre vesti	71
VII. Od ljubesni proti Jesufu zhes vse . . .	72
VIII. Od sofebne prijasnosti s' Jesufam . . .	73
IX. Od pomanjkanja vsiga tolashila	75
X. Od hvaleshnosti savolj prejete gnade Boshje	78
XI. Od majhniga fhtevila prijatlov Jesufovi- ga krisha	80
XII. Od kraljeve poti svetiga krisha	82

Tretje Bukve.

Od vefelja snotrajniga zhloveka.

I. Od snotrajniga Kristufoviga govorjenja k' verni dušhi	89
II. Ponishne shelje snotrajno boshje govor- jenje flifhati	90
III. Boshjo besedo moramo s' ponishnostjo in s' sheljami, ne pa le is navade poflufhati	91
IV. Kaj se pravi v' refnizi in v' ponishnosti pred Bogam shiveti	94
V. Od prezhudne mozhi boshje ljubesni . . .	95
VI. Kako se prava ljubesen rasodeva	98
VII. Hrani boshjo gnado v' ponishnim ferzu .	100
VIII. Majhni smo pred boshjimi ozhmi	103
IX. K' Bogu svojimu poflednjimu konzu, vse djanja vishati	104
X. Kako fladko je svet sanizhevati, in fa- mimu Bogu flushiti	105
XI. Shelje ferza moramo fkušhati in v' svoji oblasti imeti	107

XII.	Uzhiti se poterpeshljivoſti, in ne vdati se posheljenju	108
XIII.	Pokorſhino in ponishnoſt Jeſuf uzhi . . .	110
XIV.	Œkrivne fodbe boſhje tako premifhljevati, de ſe v' dobrim ne prevsamemo	111
XV.	Kaj je ſtoriti, kadar kaj ſhelimo	113
	Molitev. Naj ſe ſgodi boſhja volja	114
XVI.	Praviga oveſeljenja v' ſamim Bogu ifkati . . .	114
XVII.	Vſe ſkerbi Bogu iſrozhati	115
XVIII.	Vſe reve in teſhave po Kriſtuſovim ſgledu poterpeshljivo preneſti	116
XIX.	Od prenaſhanja krivize, in ſnaminja prave poterpeshljivoſti	118
XX.	Œpoſnanje laſtne ſlaboſti, in reve tega ſhivljenja	119
XXI.	V' Bogu, zheſ vſe nar vikſhi dobroti, pozhivati	121
XXII.	Premifhljevanje mnogoterih dobrot boſhjih . . .	124
XXIII.	Zhvetere rezhi, bres kterih ſe notrajni mir ne ſadobi	126
	Molitev. Soper hude miſli	127
	Molitev. Sa raſſvetljenje pameti	127
XXIV.	Radovedno ne ogledovati drugih ſadershanja . . .	128
XXV.	Kako ſe ſtanovitni mir ſerza in reſnizhno poboljſhanje ſhivljenja najde	129
XXVI.	Velika imenitnoſt proſtoſti duſhe; kako ſe ſadobi	130
XXVII.	Laſtna ljubesen od vezhne dobrote nar bolj ſadershuje	131
	Molitev. Sa dar modroſti	132
XXVIII.	Soper jeſike opravljivzov	133
XXIX.	Kako je treba v' britkoſti Boga na po- mozh klizati in zhaſtiti	134
XXX.	Jeſuf pomozhnik vſih, kteri ga ſ' ſau- panjem proſijo	135
XXXI.	Vſe ſtvari ſapuſtiti, de Œtvarnika najdemo . . .	137
XXXII.	Œam ſebe ſatajevati, in hudo poſheljenje krotiti	139
XXXIII.	Od neſtanovitnoſti ſerza, in vedniga na- mena k' Bogu	140

- XXXIV. Kdor Boga ljubi, mu je v' vsih rezheh
Bog nar ljubhi 141
- XXXV. V' tem shivljenji nikoli bres fkufhnjav
ne bomo 142
- XXXVI. Soper krive fodbe 144
- XXXVII. Kako mora zhlovek fam febe popolnoma v'
boshjo voljo isrozhiti, de Boga sadobi . 145
- XXXVIII. Sunajne rezhi dobro vishati, in v' ne-
varnosti k' Boĝu perbeshati 146
- XXXIX. Zhlovek fe ne smé preobloshiti v' opravih . 147
- XL. Zhlovek fam od febe nizh dobriga nima . 148
- XLI. Od sanizhevanja vse pofvetne zhaftí . . 150
- XLII. Praviga mirú in veselja ne ifhi per ljudeh . 151
- XLIII. Od prasne in pofvetne uzhenosti . . . 152
- XLIV. Sunajnih rezhi fi ne prevezh k' ferzu jemati . 153
- XLV. Ni vfakimu zhloveku vřiga verjeti . . 154
- XLVI. De moramo na Boga saupati, kadar ljudje
opravljivo soper naf govore 156
- XLVII. Vse teshavne rezhi poterpeshljivo savolj
vezhniga shivljenja prenesti 158
- XLVIII. Dan vezhnosti, in britkořti tega shivljenja . 160
- XLIX. Shelje do vezhniga shivljenja, in prema-
govavzam obljubljeno plazhilo 162
- L. Isrozhênje shalořniga v' boshjo voljo . 165
- LI. Kdor ne more kaj velikiga sdélati, naj
řtorí majhne déla 168
- LII. Zhlovek je le tepenja, ne pa obveseljenja
vreden 169
- LIII. V' ferza po méfu modrih Bog svoje gnade
ne da 171
- LIV. Kako natora nagiba, in kako boshja gna-
da visha 172
- LV. Divjanje nature, in mozh boshje gnade . 176
- LVI. řami febe moramo satajiti, in sa Kristu-
fam po poti krisha hoditi 178
- LVII. Kader v' kak greh pademo, ne fmemo
nesaupljivi biti 180
- LVIII. řkrivnih fodba boshjih ne preřkovati . 182
- LIX. Vse saupanje v' Boga řtaviti, in na njega
famiga fe sanesti 186

Zheterte Bukve.

Od sakramenta fvetiga Réfhnjiga Telefa.

Jesuf naf ljubesnivo k' febi vabi	189
I. Š' kakofhno zhaštjo moramo Kristufa perjeti	189
II. Velika ljubesen in veliko ufmiljenje Bogá v' fvetim refhnjim Telefu	194
III. Dobro je vezhkrat k' fvetimu Obhajilu fe perpraviti	197
IV. Od fadu vredniga fvetiga Obhajila	199
V. Od vifoke vrednosti Sakramenta fv. refhnjiga telefa, in fv. mafhnikoviga ftanú	202
VI. Kaj je pred fvetim Obhajilam ftoriti	204
VII. Od isprashevanja veští in naprejevsetja fe poboljšhati	204
VIII. Kristuf je na fvetim krishi fam febe dal; daruj tudi ti sam febe	206
IX. De moramo sami febe, in vse, kar imamo, Bogu darovati, in sa vse druge moliti	207
X. Šveto obhajilo fe ne sme lahko opufiti	209
XI. Šveto réfhnje Telo, in pa sveto písmo, ali poduzhenje v' naukih svelizhanja, je verni dušhi nar bolj potrebno	212
XII. K' fvetimu Obhajilu fe moramo s' veliko fkerbjo perpraviti	216
XIII. Bogabojezha dušha is zeliga ferza hrepeni s' Kristufam v' fvetim refhnjim Telefu fe fkleniti	218
XIV. Bolj gorezhe shelje od Sakramenta fv. refhnjiga Telefa fo sad vezhi poboshnosti	219
XV. Vefelje andohtljiviga ferza je sad ponishevanja in lafhniga satajenja	221
XVI. Vse potrebe Kristufu potoshimo, in ga sa pomozh profimo	223
XVII. Od gorezhe ljubezni, in velikih sheljá Kristufa prejeti	224
XVIII. Ne persadevaj si fkrivnosti fvetiga refhnjiga Telefa sapopafli, temuzh hôdi ponishno sa Jesufam, in verovaj v' njega	226

*Svelixhani so, kateri so lazhni in shejni pravize; ker oni bodo
nafteni. Matth. 5. v. 6.*

T O M A S H A

KEMPENSARJA,

**Korarja Šv. Avgufhtina, Navkov
perve bukve.**

Lepo opominjanje k' duhovnimu shivljenju.

1. Poglavitni del.

Od ravnanja nashiga shivljenja po Kristusovim shivljenji, in od sanizhvanja posvetnih rezhi.

1. **K**dor po mojih stopinjah hódi, ne hódi v' tami, pravi Gospod. Te so besede Kristusove, po katerih nas opominja, de bi po njegovim shivljenji in sãdershanji svoje shivljenje ravnali, ako hozhemo rasviltjeni, in od vse flepote refheni biti.

Tedej móra nasha nar vezhi fkerb biti, shivljenje Jesufa Kristufa premishljevati.

2. Nauk Kristusov vse nauke svetnikov preseshe, in kdor bi boshjiga Duha imel, bi v' njem nebeshko jed fkrito nashel.

Ali pergodi se, de njih veliko, ako ravno pogofo od nauka Kristusoviga flishijo, vender majhne shelje obzhutijo po njem shiveti, ker Kristusoviga Duha nimajo.

Kdor pa hozhe prav, in popolnoma besede

Kristusove saftopiti, je treba, de si persadeva zelo svoje shivljenje po njegovim shivljenji vishati in ravnati.

3. Kaj ti pomaga uzheni rezhi od Š. Trojize govoriti, ako nimash ponishnosti, bres ktere nisi perjeten Š. Trojizi?

Sa ref, uzheni besede te ne delajo svetiga in pravizhniga; ampak poboshno shivljenje te stori Bogu perjetniga.

Jest veliko vezh shelim pravo grevengo obzhutiti, kakor jo snati raskladati.

Desiravno bi zelo sveto pismo, in uzheni govorjenje vlih modrih is glave snal povedati, kaj bi ti vse pomagalo bres ljubeshni in gnade boshje.

Prasno je vse drugo, nepridno, in nizh, sunaj Boga ljubiti, in njemu famimu flushiti.

Nar vezhi modrost je, v' sanizhvanji posvetnih rezhi proti nebeshkimu kraljestvu hiteti.

4. Prasna rezh je tedaj, posvetniga blaga, ktero s' zhasam prejde, ishati, in va-nj saupati.

Prasna rezh je, posvetne zhasi sheleti, in se k' visokimu stanu povikshevati.

Prasna rezh je, po telefni sheljah sahayati, in tisto sheleti, savolj kteriga je potreba teshko fhtrafan biti.

Prasna rezh je, dolgo shivljenje sheleti, in sa dobro shivljenje malo fkerbeti.

Prasna rezh je, famo sa sdajno shivljenje fkerbeti, in perhodne rezhi is misli pustiti.

Prasna rezh je ljubiti, kar hitro preide, in si ne persadevati tjekej priti, kjer se vezhno shivljenje snajde.

5. Špomni se pogosto na tiste besede Š. Pisma: Veliko veselje ne bo nasitilo ozhi, in ne bo napolnilo ushel.

Persadevaj si tedaj svoje ferze od ljubeshni vidnih rezhi odtergati, in k' nevidnim oberniti; sakaj kteri po sheljah svojiga shivota hodijo, omadeshujejo svojo vest in sgube gnado boshjo.

II. Poglavitni del.

Od ponishniga sposnanja svoje slabosti.

1. Šleherni zhlovek sheli od nature veliko snati; pa kaj pomaga snanje bres boshjiga ftrahu?

Sa ref pohleven kmet, kateri Bogu flushi, je boljshi, kakor prevsetin uzhen zhlovek, kateri premishluje, kako se nebo in svesde verte, sam febe pa posabi.

Kdor sam febe prav sposná, malo od febe misli, in se v' zhafti, in hvali ljudi ne rasveseljuje.

De bi ravno jest vse rezhi, ktere so na fvetu, vedil in snal, ljubeshni Boshje pa bi ne imel, kaj bi mi to vse pred Bogam pomagalo, kateri me bo le po mojim djanji fodil?

2. Nehaj tedaj od nesmerniga posheljenja, veliko snati in vediti, ker per tem se veliko rastrefenja in smotnjav najde.

Kteri veliko rasumejo, hozhejo zhiflani in sa modre sposnani biti.

Veliko rezhi je, ktere snati malo ali nizh prida dushi ne donefe.

In refnizhno priproft je tisti, kateri se na snanje drugih rezhi ne poda, sunaj famo na tiste, ktere mu k' njegovimu svelizhanju flushijo.

Dosti besedi in govorjenja ne nafiti dushe, ampak poboshno shivljenje ref hladi ferze; vest zhista veliko saupanje v' Bogu dodeli.

3. Kolikor vezh in boljshi sposnash, toliko ojtrefshi bosh sojen, ako, kakor sposnash, svefejshi ne shivish.

Sato ne prevsemi se savolj svoje uzhenosti in umetnosti, temuzh toliko bolj se boj savolj tega tebi od Boga daniga snanja.

Ako se ti sdi, de veliko snash, in sadosti rasumesh, vedi, de je she veliko rezhi, katerih ne snash.

Nikar prevezh sam od febe ne misli ampak sposnaj rajshi svojo neumetnost. Kaj se bosh zhes

druge povikſheval, ker je veliko uzhenejſhjih, in v' poſtavi umetniſhjih, kakor ſi ti?

Ako hozheſh kaj prida snati in ſe nauzhiti, uzhi ſe ſanizhvan biti.

To je naj vezhi in nar bolji ſnanje, ſam ſebe prav ſpoſnati in ſanizhvat.

Œebe ſa nizh imeti, in od drugih vſelej dobro in zhaſtito miſliti, je velika modroſt in popolnamoſt.

Ako ravno bi vidil koga drugiga ozhitno greſhiti, ali kako veliko hudobijo doperneſti, vender bi ne ſmel boljſhiga ſebe miſliti, ker ne veſh, kako dolgo boſh mogel v' dobrim oſtati.

Mi ſmo ſzer vſi flabi, ali vender ne ſmeſh koga ſa bolj flabiga imeti, ko ſam ſebe.

III. Poglavitni del.

Od nauka reſnize.

1. Œrezhen tiſti, kteriga reſniza ſama poduzhi, ne po perglihah in beſedah, ktere preidejo, ampak kakor ſo rezhi ſame na ſebi.

Nafhe miſli in nafhi doſdevki naſ doſtikrat motijo, tako de malo ſpoſnamo.

Kaj pomaga veliko prepiranje od ſkrivnih in nesnanih rezhi, ſavolj kterih per boſhji ſodbi ne bomo ſvarjeni, de jih niſmo snali.

Velika neumnost je, de dobre in potrebne rezhi ſamudimo, na ſproti pa ſe na nafhi radovednoſti dopadljive in ſhkodljive, podamo. Tako imamo ozhi, in ne vidimo.

2. Kaj je nam treba enih ali drugih rezhi natoro in laſtnoſti snati in vediti?

Kogar boſhja beſeda uzhi, bodo doſti praſnih doſdevkov reſhen.

Is ene beſede ſo vſe rezhi ſtorjene, in vſe rezhi govore eno, in to je ſazhetek, vezhni Bog, kteri k' nam govori.

Bres njega ne more nobeden sposnati, in prav foditi.

Komur so vse rezhi enake, kdor vse rezhi k' enimu visha, in vse rezhi v' enim vidi, ta samore v' ferzu stanoviten biti, in v' Bogu mirno pozhivati in obftati.

O Bog, vezhna refniza! daj mi, de bom s' taboj v' vezhni ljubeshni fklénjen.

Meni se dostokrat ftoishi veliko brati ali flifhati: v' tebi se vse najde, kar hozhem in shelim.

Naj omolknejo vsi uzheniki, naj utihnejo pred tvojim oblizhjem vse stvari, famo ti mi k' ferzu govôri.

3. Kolikor vezh kdo fam febe posna, in je pohlevniga ferza, toliko vezh in vikfhi rezhi bo lahko rasumel, ker luzh rasumnosti od sgoraj sadobi.

Zhifh, pohleven in stanoviten duh ne bo v' mnogoterim djanji rastrefen; ker vse rezhi Bogu k' zhafti ftori, in ne gleda na svoj prid.

Kdo te bolj sadershuje, in ti je na poti, kakor tvoje rasvajeno posheljenje, in nagnjenje tvoji-ga ferza?

Bogabojezh in poboshen zhlovek prej svoje opravila v' ferzu premifli, potem fhe le v' djanji ftori.

Te dela ga ne vlezhejo k' sheljenju grefhniga nagnjenja, ker jih ravna po pravi rasumnosti.

Kdo ima vezhi in hujfhi vojfko, kakor ta, kateri fi persadeva fam febe premagati?

In to bi imelo nafhe opravilo biti, namrezh premagovati se, in od dne do dne mozhnejfhi perhajati, in v' dobrim rafti.

4. Sheherna popolnamost v' tem shivljenji ima nekoliko nepopolnamosti, in vse nafhe premifhljenje ni bres temnote.

Ponishno sposnanje svoje flabosti je veliko gotovfhi pot k' Bogu, kakor ifkanje globoke uzhenosti.

Ako ravno je snanje famo na febi dobro, in

od Boga dano, in se ne sme sanizhvati, vender je zhišta vešt, in bogabojezhe shivljenje vselej boljſhi.

Ker je pa vezh ljudi, de bolj fkerbe kaj snati, kakor sveto shiveti, sato pogosto grefhe, in nizh, ali malo fadu pernefo.

5. O ko bi ſi toliko persadevali grehe vunrovati, in zhednoſti ſafajati, kolikor ſi persadevamo nepotrebne vpraſhanja ſtaviti, bi gotovo ne bilo toliko hudiga, in pohujſhanja med ljudſtvam, in bi tolikanj preſhirnoſti med duhovnimi ne bilo.

Sa reſnizo, kadar dan poſlednje ſodbe pride, ne bomo vpraſhani, kaj ſmo brali, temuzh kaj ſmo ſtorili. Ne bomo vpraſhani, kako uzheno ſmo govorili, ampak kako kerſhanſko ſmo shiveli.

Povej ti meni, kje ſo sdej vſi ti goſpodje, in uzheniki, ktere ſi dobro poſnal, kadar ſo shiveli, in v' ſholah imenitni bili?

Sdej njih perhodifha drugi vshivajo, in ne vem, ako ſe nanje ſpomnijo. V' ſvojim shivljenji ſo bili nekoliko preſhtimani, sdej pa je vſe od njih potihnilo.

6. O kako hitro preide zhaſt tega ſvetá! Bog hotel, de bi njih shivljenje enako bilo njih uzhenoſti, tako bi bili dobro uzhili in brali.

O kako njih doſti ſe po ſvoji prasni uzhenoſti na tem ſvetu pogubi, kteri ſa boſhjo flushbo malo fkerbijo.

In ker rajſhi hoté preſhtimani biti, kakor polévní, sato v' ſvojih miſlih poginejo.

Tiſti je ſa reſnizo velik, kteri ima veliko ljubesen.

Tiſti je reſnizhno velik, kteri je ſam per febi majhen, in viſokoſt poſvetne zhaſti ſa nizh derſhi.

Tiſti je ſa reſnizo moder, kteri vſe poſemeljſke rezhi ſa gnoj in blato ſhtimá, de bi mogel Kriſtufa ſadobiti.

In tiſti je reſnizhno uzhen, kteri ſvojo voljo ſapuſti, in boſhjo voljo dopolni.

IV. Poglavitni del.

Od previdnosti v' djanji.

1. Ni flednji besedi in vsakimu noterdajanju verjeti; le varno in pozhafu se imajo te rezhi po boshji volji prevdariti.

Bodi Bogu tosheno! de fmo tako flabi, de dostikrat veliko poprej kaj hudiga, ko kaj dobriga od drugih verjamemo in rezhemo.

Ali bogabojezhi ljudje ne verjamejo tako lahko flednjimu, kateri kaj perpoveduje, ker dobro vedo, de zhloveshka flabost je k' hudimu nagnjena, in v' govorjenji lahko grefhi.

2. Velika modrost je, v' opravkih ne prenagel biti, tudi ne svojiga lastniga dosdevanja se terdo-vratno dershati.

K' temu tudi flifhi, vsakiga zhloveka besedi ne verjeti, in kar se flifhi in verjame, ne koj med druge ljudi rasglafiti.

Posvetvaj se s' saftopnim mosham, kateri ima dobro vest, in shêli vselej rajfhi od poboshnifhiga mosha, ko si ti, poduzhen biti, kakor po svojim domifhljevanji storiti.

Šveto shivljenje stori zhloveka modriga pred Bogam, in skufheniga v' dosti rezheh.

Kolikor ponishnifhi je kdo, toliko modrejshhi, in mirnifhi je v' vsh svojih rezheh.

V. Poglavitni del.

Od branja svetiga pisma.

1. V' bukvah fvetiga pisma ifhimo refnize, in ne modre sgovornosti.

Šveto pismo se mora brati v' duhu, v' katerim je pisano.

V' bukvah imamo vezh svojiga prida, ko vifhiga govorenja ifkati.

Tako radi berimo svete in majhne uzhenosti bukve, kakor tiste, v' kterih se visoka in globoka uzhenost najde.

Ne daj se od imenitnost tistiga, kteri je bukve pital, pregovoriti; ne vprashaj, zhe je velike ali majhne uzhenosti bil, temuzh ljubesen do zhiste in gole refnize naj te k' branju perganja.

Ne vprashaj, kdo je to rekel, temuzh to, kar je govorjeno, si k' ferzu vsemi.

2. Ljudje s' zhasam preidejo, refniza pa Gospodova ostane vekomej. Bres raslozhka perfhon Bog k' nam na mnogotere vishe govori.

V' branji naf dostokrat nafha radovednost sadershuje, ki jo prav saftopiti in istuhtati hozhemo, kar bi mogli mi preprostii memo puftiti.

Ako hozhesh s' pridam brati, beri ponishno, fkerbno, in svefto, in ne sheli floveti s' uzhenostjo.

Vprashaj rad, in poslufhaj na tihim besede svetih mosh, naj ti dopadejo pripovefti, in fkrivno govorjenje starih, sakaj nifo jih saftonj govorili.

VI. Poglavitni del.

Od nespodobniga posheljenja.

1. Kadar koli zhlovek kaj nespodobniga posheli, sdajzi sam v' febi nepokoj zhuti.

Prevsetni in lakomni nima nikoli pokoja; ubogi pa in v' duhu ponishni v' vednim pokoji shivi.

Zhlovek, kteri she ni sam febi popolnoma odmerl, bo hitro, in v' majhnih in nezhimernih rezheh fkufhan in premagan.

V' duhu slab zhlovek, kteri je she nekoliko k' telefnim in posemeljiskim rezhem nagnjen, se teshko od posvetniga veselja popolnoma odterga.

In sato je pogosto shalosten, kader se ima od tistiga lozhiti; postane tudi zelo lahko nevoljen zhes tiga, kteri se mu soperstavi.

2. Zhe pa to dopernese, kar je nespodobno shelel, je sdajzi savolj pregrehe na svoji vesti obteshen, ker je po svojim pregresnim nagnjenji delal, ki mu k' miru, kteriga je ifkal, ne pomaga.

Sato se famo takrat pravi mir ferza najde, kadar se nespodobnim sheljam, in nagnjenju soperstoji; in ne takrat, kadar se jim flushi.

Ni tedaj miru v' ferzu pregresnim sheljam podversheniga zhloveka, ne v' ferzu tiga, ki se v' posvetne rezhi saljubi, ampak v' gorezhim in duhovnim ferzu je pravi mir in pokoj.

VII. Poglavitni del.

Kako se je prasniga saupanja, in prevsetnosti varovati.

1. Prasno je, in nizh sadu ni, v' ljudi ali v' druge stvari upanje staviti.

Ne framuj se is ljubeshni do Jesufa Kristufa drugim flushiti, in sa ubogiga na tem svetu sposnan biti.

Nikar fam v' sebe, ampak stavi svoje upanje v' Boga.

Stori svoje, kolikor moresh, tako bo Bog tvoji dobri volji perstopil, in ti pomagal.

Ne saupaj v' svojo saftopnost, in v' nobeniga shiviga zhloveka prebrifnost, temuzh veliko vezh saupaj v' gnado Boshjo, ktera ponishnim pomaga, in prevsetneshe ponishuje.

2. Ne hvale se blaga, zhe ga imash, tudi ne perjatlov, sato ker so mogozhni, ampak, hvale se Boga, kteri vse dodeli, in zhes vse drugo tudi fam sebe dati hozhe.

Ne prevsemi se v' velikosti in lepoti svojiga shivota, kteri s' majhno bolesnijo lahko rasdjan in gerd postane.

Ako si saftopen, umeten, in pameten, nikar v' tem fam sebi ne dopadi, de se Bogu ne same-

rish: ker vse je njegovo, kar od nature dobriga imash.

3. Ne fhtej se sa boljshiga, kakor so drugi, de morebiti ne bofh neporednisthi pred Bogam sposnan: kateri dobro ve, kaj je v' zhlovekovim ferzu.

Ne prevsemi se v' svojih dobrih delih; sakaj fodba Boshja je drugazhi, kakor fodba ljudi; in Bog dostokrat savershe, kar ljudem dopade.

Ako si dober, misli, de so drugi she boljshi, de ponishnost ohranish.

Nizh ne fhkodje, ako se ravno sa slabshiga, ko so vfi drugi, fhtejesh: veliko pa fhkodje, kader se tudi le zhes eniga povikshujesh.

Per ponishnim je stanoviten mir: ferd pa in nevolja per tih, kateri so prevsetniga ferza.

VIII. Poglavitni del.

De se moramo prevelike perjasnosti varvati.

1. Ne rasodeni flednjimu zhloveku svojiga ferza: temuzh posvetvaj se v' svojih nadlogah s' modrim in bogabojezhim zhlovekam.

Malokedej se najdi per mladih in sunajnih ljudeh.

Ne perlisuj se bogatim, in teh, kateri so vifokiga stanú, se ogibaj.

Perdrushi se k' ponishnim in pohlevnim, k' poboshnim in zhednim: s' letemi prevdari, kar k' poboljshanju tvojiga shivljenja flishi.

S' nobeno sheno ne imej sofebne perjasnosti, ampak bres raslozhka vse poboshne shene Bogu perporozhi.

Sheli Bogu famimu, in njegovim Angelzam snan biti, in s' njimi perjasnost imeti, ljudi snanja pa se vari.

2. Ljubesen fizer moramo proti vfm ljudem imeti; ali sofebna perjasnost ni dobra.

Dostokrat se pergodi, de nesnana perfhona is

ene saflifhane hvale veliko flovi, kader pa se v' prizho snajde, tamni.

V' zhafu se nam dosdeva, de v' drushbi drugih dopademo, ali mi postanemo njim veliko vezh nadlesni, ker neumnost v' sadershanji nad nami sposnajo.

IX. Poglavitni del.

Od pokorshine in podloshnosti.

1. Velika rezh je pod vikshim v' pokorshini shiveti, in ne svoje lastne volje terditi.

Veliko varnisthi je ubogati, ko sapovedovati.

Njih dosti je pod pokorshino vezh is perfiljenja, kakor is ljubeshni; to jim je teshavno, in sato veliko godernjajo.

In ne bodo profliga ferza sadobili, ako se is zeliga ferza savolj Boga ne podvershejo.

Pojdi sem ali tje, ne bofh pokoja nafhel, kakor v' ponishnim podvershenji po vishanji eniga oblastnika.

Domifhljevanje drugih krajev, in njih spremenjenje je njih dosti sapeljalo.

2. Ref je, de fleherni rad po svojim dosdevanji shivi, in se rajshi nagne proti tistim, kateri s' njim dershe.

Ako je pa Bog med nami, je treba, de tudi v' zhafu savolj miru svoje lastne dosdevke sapustimò.

Kdo je tako moder, de bi vse rezhi prav, in popolnoma vediti mogel?

Satorej ne saupaj prevezh v' svojo pamet, in v' svoje domifhljevanje, ampak rad poslufhaj tudi drugih ljudi menitve, ali nauke.

Ako je to, kar se tebi sdi, dobro, vender pa od tistiga savolj Boga odstopish, in koga drugiga ubogash, bofh s' letim v' poboshnosti veliko bolj popolnoma.

3. Jeſt ſim doſtikrat flifhal, de je boljſhi ſvèt flifhati in ſprejeti, kakor ſvetovati.

Lahko ſe pergodi, de to, kar kdo meni, je dobro, ali, ker pa nozhe kakiga drugiga menitve ſprejeti, ako ravno pamet in dober vsrok ali ur-shah k' temu opominja, je to snaminje prevsetnoſti in terdovratnoſti.

X. Poglavitni del.

De ſe moramo od preobilniga govorjenja ſdershati.

1. Varuj ſe ſhuma ljudi, kolikor moreſh, ker pogovarjanje od poſvetnih opravil naſ filno ſader-shuje, ako ſe tudi s' dobrim namenam od njih pogovarjamo. Sakaj hitro bomo po tih prasnih rezheh omadeſhvani, in samoteni.

Jeſt bi rad hotel, de bi bil vezhkrat molzhal, in de bi ſe med ljudmi ne bil ſnajdel.

Ali ſakaj tako radi govorimò, in med ſabo ſe pogovarjamo, ker ſe vender malokedaj bres fhkode naſhe veſti k' molzhanju naſaj povernemo.

Sato ſe pa tako radi ſkupej pogovarjamo, ker iſhemo s' ſvojim pogovarjanjem ſe potolaſhiti, in ſhelimò ſvoje ferze ohladiti, ktero v' mnogoterih miſlih trudno poſtane.

Mi radi govorimo od rezhi, ktere ſa ljubo imamo, in ktere ſhelimo; nam tudi dopade doſtikrat miſliti in govoriti od rezhi, ktere ſo nam na potu.

2. Ali, Bogu ſe uſmili! leto vſe jo doſtikrat ſaſtonj, in bres vſiga prida.

Ker takofhne ſunajne tolasha nifo majhna fhkoda notrajne boſhje tolashbe.

Sa tega voljo imamo zhuti, in moliti, de nam zhaſ nepridno ne preide.

Ako ti je perpuſheno in ſe ſpodobi govoriti, govòri, kar ſamore k' poboljſhanju tvojiga ſhiv-ljenja flushiti.

Huda navada, in sanikernost v' dobrim raſti, veliko ſtori, de ſvojih uſt ne varjemo.

Vender pa k' duhovnimu raſtu veliko pomaga pobošno pogovarjanje od duhovnih rezhi, ſlaſti, kadar ſe nekteri enakiga ferza in duha v' Bogu fkupej ſdruſhijo.

XI. Poglavitni del.

Od ſadobljenja miru, in vneme v' pobošnosti raſti.

1. Mi bi ſamogli veliko miru imeti, ko bi ſe v' drugih ljudi govorjenje in djanje ne meſhali, kteri nam nizh mar niſo.

Kako more tiſti dolgo v' miru oſtati, kteri ſe v' ptuje fkerbi meſha, in k' ſunajnim rezhem perloſhnoſti iſhe, ter malo in poredkim ſvoje ſhivljenje pregleduje?

Svelizhani ſo priproſti, ker oni bodo veliko miru imeli.

2. Sakaj ſo bili nekteri ſvetniki tako bogabojezhi, in tako viſoki premifhljevavzi nebeſhkih rezhi?

Sato, ker ſo ſi perſadevali ſami ſebe ſatirati, in vſimu poſvetnimu poſheljenju odmreti: sato ſo ſamogli s' zelim ferzam ſe Boga derſhati, in bres vſe ſadershbe ſami ſa-ſe fkerbeti.

Mi ſe prevezh laſtnimu hudimu nagnjenju vda-jamo, in ſa prihodne rezhi prevezh fkerbimo.

Tudi malokdej eno pregreho prav do konza premagamo, in niſmo k' vſakdanjimu poboljſhanju uſhgani, sato oſtanemo tako mersli in mlazhni.

3. Ako bi le ſami ſebi popolnoma odmerli, in bi ne bili ſnotraj v' poſemeljſkih rezheh ſahomotani, bi ſamogli boſhje rezhi raſumeti, in nebeſhko premifhljevanje nekoliko obzhutiti.

Nafha vſa, ali nar vezhi ſadershba je v' letem, de ſhe flushimo nagnjenju in poſheljenju ſta-

riga zhloveka, in si tudi ne persadevamo po bogabojezhim potu svetnikov hoditi.

Kadar naš tudi majhna sopernost sadene, nam she ferze vpada, in se k' zhlovefshkim tolashbam oberremo.

4. Ako bi se kakor ferzhni moshje v' boji vojskovali, bi gotovo pomozh Gospoda s' nebesh nad saboj vidili.

Sakaj on je perpravljen pomagati tem, kateri se vojskujejo, in v' njegovo gnado saupajo, on nam perloshnost da, se vojskovati, sato, de bi premagali.

Ako svojo duhovno rafho le v' sunajne opravipla postavimo, bo kmalo naša poboshnost konz imela.

Ali nastavimo fkiro na korenino, de od grefniga nagnjenja ozhifsheni mirno ferze ohranimo.

5. Ako bi fledno leto le en sam greh is svoje vesti istrebili, bi s' zhafam prav poboshni ljudje postali.

Ali to de nad saboj dostikrat sposnamo, de smo boljshi in svetejshi v' sazhetku svojiga spreobrnjenja bili, kakor smo sdej veliko let po storjeni obljudi.

Našha vnema, in našhe poboljshanje bi fizer moglo od dne do dne rafsi, sdaj pa menimo, de je veliko, zhe kdo le nekoliko svoje perve vneme samore obdershati.

Ako bi si le majhno filo v' sazhetku storili, bi potlej vse rezhi samogli lahko, in s' veseljem storiti.

Teshko je, rezhi, katerih se je kdo pervadil, sapustiti, ali she bolj teshko je svoji lastni volji soperstati.

Ali ako majhnih in lahkih rezhi ne premagash, kdaj bojh bolj teshke rezhi premagal?

Soperstoj v' sazhetku svojimu nagnjenju, odvadi se hude navade, de te kje s' zhafama morebiti v' vezhi saderge ne napelje.

O! ko bi sposnal, kako mirno bi bilo tvoje ferze, in kako veseli bi bili tudi drugi, ako bi se ti dobro sadershal, menim, de bi si k' svojimu duhovnimu rastu v' dobrim veliko vezh persadeval.

XII. Poglavitni del.

Od prida sopernoſt.

2. Dobro je ſa naſ, de v' zhaſu teſhave in ſopernoſti imamo, ſakaj ſ' letim fami k' febi pridemo, in ſpoſnamo, de ſmo tukaj popotni, in de ſvojiga upanja v' nobeno rezh tega ſveta ne poſtavimo.

Dobro je, de v' zhaſu ſopergovorjenje terpiò, in de ſe hudo in krivo od naſ miſli, ako tudi dobro ſtorimo in menimo. Leto nam doſtikrat k' pohlevnoſti pomaga, in naſ od prasne poſvetne zhaſti obvarva.

Sakaj takrat iſhemo veliko vezh Boga k' ſno-trajni prizhi, kadar naſ ljudje od ſunaj malo obrajtajo, in nizh dobriga od naſ ne verjamejo.

2. Satò bi ſe mogel zhlovek tako v' Bogu vterditi, de bi mu ne bilo potreba veliko zhloveſhkih toláſh iſkati.

Kadar zhlovek dobre volje kaj terpi, ali ga fkufhnjave, ali hude miſli nadlegvajo, takrat on raſume, de mu je Bog potreben, ker ſpoſna, de bres njega nizh dobriga ne ſamore.

Takrat tudi ſhaluje, ſdihuje, in proſi, de bi od nadlog, ktere terpi, reſhen bil.

Takrat ſe ſhivljenja navelizha, in ſam febi ſmert ſheli, de bi le mogel od ſveta odlozhen biti, in ſ' Kriſtuſam prebivati.

Takrat tudi dobro ſpoſna, de ſe pravi mir in ſtanovitni pokoj na tem ſvetu ne najde.

XIII. Poglavitni del.

ſkuſhnjave ſe morajo premagati.

1. Kakor dolgo ſhivimò na ſvetu, ne moremo bres nadlog in fkufhnjav biti. Sato je per Jobu piſano: Zhloveka ſhivljenje na ſemlji je vojkovanje.

Satorej mora flednji zhlovek v' fkufhnjavah fkerben biti, in v' molitvah zhuti, de hudizh ne najde mefta in perloshnofti ga sapeljati, sakaj hudizh nikdar ne safpi, ampak hodi okoli, ter ifhe, koga bi posherl.

Nobeden ni tako popolnoma, ne tako fvet, de bi v' zhafu fkufhnjave ne imel, in mi ne moremo zlo bres fkufhnjav biti.

2. Vender fo fkufhnjave zhloveku doftokrat slo korifne, ako ravno fo soperne in teshavne; sakaj v' njih je zhlovek ponishan, ozhifhen, in poduzhen.

Vfi Svetniki fo fkos mnoge britkofti in fkufhnjave hodili, in fo v' fvetofti smirej bolj popolnoma perhajali.

In kateri nifo mogli fkufhnjave prenefti, fo postali hudobni, in fo nefrezhen konz vseli.

Ni ftanu tako fvetiga, tudi ni kraja tako fkritiga, de bi fkufhnjav in sopernoft v' njem ne bilo.

3. Dokler zhlovek shivi, ga bo fkufhnjava salesovala; sakaj isvirk fkufhnjav fami v' febi imamo, ker fmo v' posheljenji rojeni.

Kakor hitro ena fkufhnjava ali sopernoft odide, sdajzi druga pride, de tako vselej imamo kaj terpeti, ker fmo frezhni ftan fvoje perve nedolshnofti sgrabili.

Njih veliko hozhe fkufhnjavam ubeshati, pa fhe nevarnisthi v' nje padejo.

S' famim beshanjem ne samoremo premagati, ampak s' poterpljenjem in pravo ponishnoftjo postanemo mozhnejfhi, kakor vfi nafhi sovrashniki.

4. Kteri fe famo sunaj fkufhnjavam ugane, korenine pa ne isdere, le majhno pomozh s' letim sadobi, ja fkufhnjave se fhe hitrejfhi nasaj povernejo, in postanejo hujfhi.

Ti bosh s' zhafama, in s' vedno poterpeshljivostjo (s' boshjo pomozhjo) loshej, kakor s' svojo glavno filo fkufhnjave premagal.

Vsemi v' svojih fkufhnjavah pogosto fvet od drugih, in ne bodi ojster proti tiftimu, kateri je v'

fkufhnjavah sapopaden, ampak tolashi ga kakor shelish, de bi se tebi storilo.

5. Vsih hudih fkufhnjav sazhetik je nestanovitnost ferza, in majhno saupanje v' Boga.

Sakaj kakor je zholnizh bres zholnarja in vefla od valov sem ter tje gnan, ravno tako je sanikern zhlovek na mnoge vishe fkufhan; zhe svoje dobro naprejevsetje sapusti.

Ogenj fkufha sheleso, in fkufhnjava pravizhniga zhloveka.

Dostokrat ne vemo, kaj premoremo, ali fkufhnjava da na snanje, kaj smo.

Vender imamo v' sazhetku fkufhnjave zhuti; sakaj sovrashnik je takrat loshej premagan, kadar se fkos vrata nashiga ferza po nobeni zeni nespusti, in se mu sdajzi, ko poterka, v' bran postavimo.

Sato je nekdo prav rekel: soperstoj sazhetku, fizer bo preposno sdravilo, kadar bo bolesen v' dolgofti zhafa she prevezh vkoreninjena.

Sakaj pervizh pride v' ferze ena mifel, po tem mozšno dosdevanje, na to hudo dopadajenje po tem greslino nagnjenje, in pervoljenje.

In na taklino visho hudobni duh po malim in lahko popolnama v' zhloveka pride, ker se mu od sazhetka prav soper ne postavi.

In zhe dalej zhlovek odlafha sovrashniku soperstati, toliko slablhi od dne do dne sam v' febi perhaja, sovrashnik pa soper njega mozhnejlhi.

6. Eni terpé hujlhi fkufhnjave v' sazhetku svojiga spreobernjenja, drugi pa k' konzu.

Nekterim pa je fkorej vse njih shive dni hudo.

Nekteri so zlo malo fkufhani, po modrofti in pravizi boshjiga dovoljenja, ki prevaga stan in saflushenje ljudi, ter visha vse rezhi k' svelizhanju svojih isvoljenih.

7. Sato ne smemo obupni biti, kadar smo fkufhani; ampak moramo she bolj gorezhe Boga profiti, de naj nam v' vsaki britkofti milostljivo pomaga, in bo gotovo storil, po besedah s. Pavla, de

fe bo fkufhnjava dobro isfhla, de jo bomo samogli prenefti.

Ponishajmo tedaj svoje dushe v' vseh fkufhnjavah in britkoftih pod roko boshjo; sakaj on bo ponishnim v' duhu pomagat, in jih bo povikfhal.

8. V' fkufhnjavah in teshavah je zhlovek fposnan, ali je kaj boljfh; tukaj je vezhi saflufhenje, in boshja ljubesen bolj ozhitna.

De je zhlovek poboshin ali andohtljiv in gorezh v' boshji flushbi, kadar nobene teshave ne obzhuti, na leto ni veliko dershati, de pa ob zhafu sopernofti fe poterpeshljiviga fkashe; to da upanje fhe boljfhiga shivljenja.

Nekteri fo pred velikimi fkufhnjavami obvarvani, pa fo od majhnih vfakdanjih doftokrat premagani, de tako ponishani nikdar vezh v' velikih fkufhnjavah fami v' febe ne saupajo, ker v' majhnih tako oflabé.

XIV. Poglavitni del.

Kako se moramo prenagle fodbe ogibati.

1. Oborni svoje ozhi fam na-fe, in varuj fe drugih ljudi djanja foditi.

Kader zhlovek druge ljudi fodi, dela saftonj, fe vezhkrat moti, in lahko grefhi: fam febe pa isprashevati in foditi, je vfelej koriftno delo.

Kakor nam je ena rezh per ferzu, tako tudi od nje pogoftim fodimo; sakaj refnizhno fodbo savolj lafne ljubesni lahko spregledamo.

Ako bi vfe hrepenjenje nafhkih shelja le k' Bogu bilo, bi fe ne pufili tako lahko omotiti, kader fe kdo nafhimu dosdevanju soper postavi.

2. Je pa doftokrat kaj od snotraj fkritiga, ali fe kaj od sunaj perdrushi, kar naf na enako visho sapeljuje.

Njih dofti je, ki na fkrivnim fami febe ishejo v' rezhéh, ktere ftoré, in fhe tega ne fposnajo.

Še sdi tudi, de so lepo mirni, kadar se vse rezhi po njih volji in misli gode: ko pa se druga- zhi sgodi, kakor shelé, se spremene, in shaloftni postanejo.

Savolj tega, ker ljudje niso éne misli in me- nitve, se naredé dostokrat sdrashbe med prijatli in sofedi, med duhovnimi, in bogabojezhimi.

3. Štara navada se teshko opuſti, in od tega, kar kdo sam per sebi obfodi, se nobeden rad ne puſti odverniti.

Ako se na svojo pamet in laſtno persadevanje vezh sanafhafh, kakor na milofljivo boshjo mozh Jesufa Kristufa saupafh, bofh malokdaj, in posno rasfvitljen; sakaj Bog hozhe, de bi mu bili po- polnoma podversheni, in de bi proti njemu gore- zha ljubesen, vezh kakor vſa nafha pamet pre- mogla.

XV. Poglavitni del.

Od dobrih is ljubesni dopernesnih del.

1. Sa nobeno rezh ſvetá, in sa nobeniga zhlo- veka ljubesni se voljo kaj hudiga ne ſmé ſtoriti: vender k' pomozhi eniga potrebniga se dobro delo ſme v' zhafu opuſtiti, ali pa tudi v' boljſhi ſpreoberniti.

Kadar se leto pergodi, dobro delo ni opufhe- no, ampak v' boljſhi ſpremenjeno.

Sunajno delo bres ljubesni nizh ne pomaga; kar se pa is ljubesni ſtori, kakorkoli je majhno in sanizhvano, vender slo rodovitno poſtane.

Sakaj Bog bolj gleda na shelje in ljubesen ferza, kot na delo, ktero kdo ſtori.

2. Veliko ſtori, kdor veliko ljubi. Veliko dela, kdor prav dela.

Prav dela, kdor bolj frezho drugih iſhe, ka- kor ſvoji laſtni volji flushi.

Dostikrat se nam dosdeva, kakor de bi bila prava ljubesen, in je le mefno posheljenje: ker natorno nagnjenje, lastna volja, upanje povrazhila, in posheljenje lahkotniga shivljenja se fkoraj vselej perdrushijo.

3. Kdor ima pravo in popolnoma ljubesen, v' nobeni rezhi sam sebe ne ishe, ampak v' vsih rezhek le boshjo zhaft sheli.

On tudi nobenimu ni nevosfhljiv ker nobeniga sa-fe posebniga veselja ne ljubi; tudi nozhe sam v' febi se veseliti, ampak hozhe v' samim Bogu vse veselje imeti.

On nobenimu zhloveku kaj dobriga ne perpi-she, ampak vse Bogu, od kteriga so vse rezhi od sazhetka perfhle, in v' kteriga vshivanji vsi svetniki pozhivajo.

O! kdor bi le iskro prave ljubezni imel, bi gotovo obzhutil, de vse posemeljske rezhi so golo nizh.

XVI. Poglavitni del.

Kako se morajo slabosti drugih ljudi prenesti.

1. Kar zhlovek na febi, ali na drugih ljudeh ne more poboljshati, mora poterpeshljivo prenesti, dokler Bog drugazhi ne oberne.

Mifli, de je morebiti boljshi sa-te, de si na to visho skufhan, in se poterpeshljivosti uzhisih, bres ktere nashe saflushenje nima veliko zene.

Vender morash savoljo takih sadershkov ponishno moliti, de ti Bog milosfhljivo pomaga jih voljno prenesti.

2. Kadar si kteriga she enkrat ali dvakrat opominjal, pa te ne uboga, se s' njim ne prepiraj, ampak vse Bogu isrozhi, de bi se njegova sveta volja in zhaft v' vsih njegovih flushabnikih sgodila, kteri dobro ve, hudo na dobro oberiniti.

Vadi se, poterpeshljivo drugih ljudi slabosti prenesti, bodi si kar hozhe, ker tudi ti veliko fit-

noft in neumnoft imafh, ktere drugi od tebe morajo terpeti.

Kako hozhefh eniga drugiga po svoji volji imeti, ker fam febe ne morefh ftoriti, kakor bi hotel.

Mi radi imamo druge popolnoma, in vender lafne flabofci ne poboljfhamo.

3. Mi shelimo, de bi drugi ojftro fvarjeni bili, fami pa nozhemo fvarjeni biti.

Nam ne dopade rasujsdanje drugih, in vender fami febi ne damo kratiti, kar shelimo.

Mi hozhemo, de bi drugi po poftavah na tefnim dershani bili, fami pa na nobeno vifho nozhemo kroteni biti.

Ozhitno je tedaj, de fvojiga blifhnjiga malokdaj tako fodimo, kakor fami febe.

Ko bi pa vli ljudje popolnoma bili, kaj bi imeli savolj Boga eden od drugiga terpeti? Sdej pa je Bog tako poftavil, de bi fe uzhili eden drugiga butare nofti; sakaj nobeden ni bres pomankanja, nobeden bres teshave, nobeden ni fam febi sadofti, nobeden ni fam febi sadofti moder, temuzh mi moramo eden drugiga tolashti, eden drugimu pomagati, eden drugiga poduzhiti in opominjati.

Koliko mozhi pa je slednji imel, fe nar bolj ob zhafu sopernofti pokashe.

Sakaj fkufhnjave in perloshnofti k' grehu ne ftore zhloveka flabiga, ampak le rasodenejo, kakfhin je.

XVII. Poglavitni del.

Od klofhterskiga shivljenja.

1. Ti fe morafh uzhiti v' veliko rezheh fam febe premagati, ako hozhefh mir, in lepo edinoft s' drugimi imeti.

Ni majhna rezh v' klofhtrih ali v' drushbi prebivati, in bres pertoshenja biti, ter do fmerti sveft obftati.

Šrezhen, kdor bo tamkaj prav shivel in shivljenje frezhno fklenil.

Ako hozhefh prav obftati, in v' dobrim rafti fe imej sa ptujiga popotnika na semlji.

Ti morafh savolj Kristufa neumen poftati, ako hozhefh prav po duhovno shiveti.

2. Oblazhilo in plata malo pomaga, ampak spreoburnjenje shivljenja, in vedno sateranje vfiga nespodobniga nagnjenja ftori praviga duhovniga zhloveka.

Kdor kaj drusiga ifhe, sunaj famiga Boga (v' duhovnim ftanu), in fvoje dufhe svelizhanja, ne bode drugiga nafhel, kakor britke nadloge in shalof.

Tudi ta ne more dolgo miren obftati, kateri ferzhno ne fkerbi nar manjfi, in fhushabnik vfih biti.

Ti fi femkaj prifhel flushit, in ne gospodovat: tudi imafh vediti, de fi k' terpljenju, in k' delu poklizan, in ne, de bi zhaf v' lenobi in v' prasnim pogovarjanji dopernafhal.

Tukaj fo ljudje fkuhfani; kakor slató v' ognji.

Tukaj ne more nobeden obftati, ako fe nozhe is zeliga ferza savolj Boga ponishati.

XVIII. Poglavitni del.

Od sgledov svetih ozhakov.

1. Poglej shive sgleda svetih ozhakov, v' kterih fe je prava svetoft in prav popolnoma shivljenje vidilo, in bofh vidil, kako majhno, ja fkoraj nizh je to, kar mi ftorimò.

O kaj je nafhe shivljenje! kader fe shivljenju svetnikov perméri!

Švetniki in perjatli Kristusovi fo Gospod-Bogu flushili v' lakoti in sheji, v' vrozhini in v' mrasu, v' velikim ubofhtvu, v' delu in trudenji, v' zhuvanji in poftih, v' molitvah in v' svetim premifh-ljevanji, v' mnogim preganjanji in saframovanji.

O kako mnoge in teshke britkosti so preterpeli Aposteljni, Marterniki, Šposnovavzi, Devize, in vsi drugi, kateri so hotli po Kristusovih stopinjah hoditi! sakaj oni so svoje dušhe na tem svetu sov-rashili, de bi jih mogli k' vezhnimu zhivljenju ohraniti.

O kako ojtiro in samotno je bilo shivljenje svetih ozhakov v' pufhavah! kako dolge, in teshke skufhnjave so preterpeli! kolikokrat so bili od hudizha nadlegvani, in na vse vishe skufhani! kako pogostne in gorezhe molitve so Bogu ofrovali! kako terde in ojtire poste so imeli! kako vneti in gorezhi so le k' s'he vezhi svetosti hiteli! kako možno vojsko so imeli sa sateranje grehov! kako zhisti in nedolshni so le proti Bogu hrepeneli!

Dan so s' delam, in nozh v' boshji molitvi dopernafhali: defilih tudi med delam od snotrajne molitve nikdar prejenjali niso.

2. Oni so vef' zhaf v' pridnim opraviu dopernefli; slednja ura se jim je kratka v' flushbi boshji sdela.-

Šo tudi v' zhafu od prevelike sladkosti svetiga premishljevanja na potrebo telesne jedi posabili.

Oni so se vsimu blagu, vsi oblasti, zhasti, prijatlam, in shlahti odpovedali; nizeh niso sheleli imeti od svetá; komaj so golo potrebo svojiga shivljenja vseli; ja njim se je teshko sdelo shivotu tudi v' potrebi flushiti.

Sato so v' zhafnih rezheh ubogi bili; ali v' gnadi boshji in v' zhednostih so bili slo bogati.

Oni so od sunaj stradali; od snotraj pa so bili s' boshjo gnado in s' nebeskim veseljem poshivljeni.

3. Temu svetu so bili ptuji, Bogu pa nar vezhi in domazhi prijatli.

Oni so sami sebe sa nizeh imeli, in so bili pred svetam sanizhvani, pred boshjim oblizhjem pa so bili shlahtni in ljubesnivi.

Oni so stali v' pravi ponishnosti, so shiveli v' voljni pokorfhini, in so hodili po potu ljubesni in

poterpeshljivoſti, in ſavolj tega ſo od dne do dne v' duhu raſli, in velike gnade od Boga doſegli.

Oni ſo v' ſgled vſim pobošnim od Boga dani, in naſ morajo bolj k' poboljšhanju opominjati, kakor ſhtevelo mlazhnih k' ſanikernoſti nagibati.

O kako gorezhi ſo bili vſi minihi v' ſazhetku ſvojih ſvetih ordnov!

O kako ljubesni polniga ferza v' molitvi! kako ſo ſe eden pred drugim gnali ſa ſmirej vezhi zhednoſti! kako ſveſti ſo bili v' ſpolnjenji ſvojih dolshnoſt! kako ponishno ſpoſhtovanje in pohlevna pokorſhina pod viſhanjem uzhenika je bila per vſih!

Šhe ſdeſj ſprizhujejo ſtopinje, ktere ſo ſa ſaboj ſapuſtili, de ſo v' reſnizi ſveti, in prav bogabojezhi moſhje bili, ker ſo ſe tako terdno voſtkovali, de ſo ſvet premagali.

Sdaj je ſa velikiga ſpoſnan, kdor kloſhterſke poſtave ne preſtopi, in kdor ſ' poterpeshljivoſtjo preterpi, kar mu je bilo nalosheno.

5. O toshljivoſt in ſanikernoſt naſhiga ſtanu, de tako hitro od perve gorezhoſti odſtopimo, in ſe nam od velike lenobe in nemarnoſti ſhe toshi dalje ſhiveti!

Bog hotel, de bi ſe ti ſbudil, in ſazhel v' zhednoſtih raſti, ker ſi veliko ſgledov bogabojezhnih moſh doſtikrat vidil.

XIX. Poglavitni del.

Od ſhivljenja in opravil pobošniga miniha.

1. Dobriga miniha ſhivljenje mora boljſhi, ko drugih Kriſtjanov biti, de bo od ſnotraj to, ſa kar ga ljudje od ſunaj imajo, de ſe od ſnotrej takofhen ſnajde, kakor ſe od ſunaj ljudem vidi.

In po vſi pravizi mora od ſnotraj vezh biti, kakor je od ſunaj viditi, ker naſ Bog ogleduje,

kteriga moramo povsod zhaftiti, in kakor angeljzi zhifti pred njegovim oblizhjem hoditi.

Mi moramo svoje naprejevsetje vfaki dan ponoviti, in fami febe k' gorezhi vnemi obuditi, kakor de bi fhe le danf sazheli k' poboljshanju shivljenja se spreobrazhati, in moramo rezhi: Gofpod moj Bog, pomagaj mi v' dobrim naprejevsetji, in v' tvoji fveti flushbi, ter dodeli mi, sdaj danf popolnoma sazheti, ker fhe nizh ni, kar fim dofhmal ftoril.

2. Kakorfhno je naprejevsetje, takorfhno je tudi nafhe poboljshanje: Kdor hozhe v' poboshnosti rafti, mu je veliko persadevanje potrebno.

Ker pa zhlovek doftokrat opefha, deflih fi mzhno naprejvsame, kako se bo tiftimu godilo, kdor fi malokdaj, ali ne tako terdno kaj dobriga naprejvsame?

Opufthanje nafhiga naprejevsetja pa se na mnoge vishe pergodi, in tudi majhna samuda je teshko kdaj bres fhkode.

Spolnjenje naprejevsetja pravizhnih pride bolj is gnade boshje, v' ktero vfelej saupajo, kakor is njih laftne modrofti.

Zhlovek fi fzer naprejvsame, Bog pa ftori, kakor fam hozhe, in zhlovek ne more vediti, po kakfhni poti ga bo peljal.

3. Kar se od navadniga opravila is fvetiga namenta, is ljubesni do blishnjiga opufti, se sopet lahko potlej dopernese.

Ako se pa tifto is toshljivofti ferza, ali is nemarnofti lahko opufti, ni bres greha, in se bres fhkode tudi ne bo obzhutilo. Persadevajmo fi, kolikor moremo, nam bo vender lahko kaj smankalo v' dofti rezheh.

Vfelej fi moramo kaj odmenjeniga naprejevseti, fofebno soper te napotljeje, kateri naf kaj vezh sadershujejo.

Moramo svoje sunajne in snotrajne opravila pregledati, in poravnati; sakaj obadvoje nam k' poboljshanju perpomorejo.

4. Ako ne morešh smirej v' duhu sbran biti, bodi vfaj vzhafu, narmanj enkrat v' dnevu, nam-rezh sjutraj, ali svezher.

Sjutraj ſtori naprejevsetje, svezher pa ſpregle-daj ſvojo veſt, kako ſi ſe po dnevi ſadershal v' beſedah, v' djanji, in v' miſlih; morebiti, de ſi Boga in ſvojiga bliſhnjiga vezhkrat raſſhalil.

Brani ſe, kakor moſh, ſoper ſkufhnjave hu-dizha, ter berſdaj poſhreffhnoſt; tako boſh loſhej vſe meſno nagnjenje krotil.

Nikdar ne praſnuj, de bi prav nizh ne imel opraviti; ali piſhi ali beri, ali mōli, premiſhluj, ali kaj k' pridu drugih delaj.

Vender ſe mora ſhivotno delo ſ' premiſlikam doperneſti, in ſe ne ſme na enako viſho od vſa-kiga prevſeti.

5. Dobro djanje, ktero ſam delafh, ne ſme ozhitno ſtorjeno biti; ſakaj tako djanje ſe varniſhi na ſkrivnim opravlja.

Vender varuj ſe, de ne boſh toſhljiv v' delih ſa druge, bolj perpraven pa v' delih ſa ſe, temuzh kader ſi do konza in ſveſto ſpolnil opravilo, ktero ſi bil dolſhan ſtoriti, in je bilo tebi ukasano, in zheſ leto kaj zhafa imafh, takrat ſe loti ſvojiga poſebniga dela, in ga opravi, kakor ti tvoja pobohſh-noſt noter daja.

Ne morejo vſi ljudje enakiga opravila imeti; ſakaj eno temu, drugo unimu bolj fluſhi.

Tudi po perloſhnoſti zhafa ſe morajo opravila deliti; ſakaj nektere ſe bolj ob praſnizhnih, druge ob delavnih dnevih ſpodobijo.

Druge opravila potrebujemo ob zhafu ſkufh-njave, in druge ob zhafu miru in pokoja.

Nam pridejo druge rezhi na miſli, kadar ſmo ſhaloſni, in druge, kader ſmo v' Goſpodu veſeli.

6. Ob vezhkih praſnikih ſe morajo dobre opravi-la ponoviti, in bolj gorezhe ſa pomozh ſvetni-kov profiti.

Od eniga praſnika do drugiga moramo pono-viti obljuje, in v' ferzu miſliti, kakor de bi ſe

imeli k' prihodnimu prasniku is sveta lozhiti, in k' vezhnimu prasniku gori vseti biti.

Sato se moramo ob svetih zhafih fkerbno perpravljati, in svetejſhi se sadershati, ter vse poſtave fkerbnejſhi dopolniti, kakor de bi imeli v' kratkim od Boga plazhilo ſvojiga dela sadobiti.

7. Ako pa nam je zhaf dalej odlozhen, moramo miſliti, de niſmo ſhe sadoſti perpravljani, in de ſmo ſhe tiſte velike zhaſti nevredni, ktera mora nad nami ob ſvojim zhaſu rasodeta biti: sato se moramo k' naſhimu odhodu ſhe bolj perpravljati.

ſrezhen je tiſti hlapez (pravi ſam Kriftuſ) kteriga Goſpod, kadar pride, zhujezhiga najde, ſa reſ vam povem, de ga bo zhes vse ſvoje premoſhenje poſtaval.

XX. Poglavitni del.

Od ljubezni ſamote in molzhanja.

1. Iſhi perlſhin zhaf ſam ſa-fe fkerbeti, in premifli vezhkrat dobrete boſhje.

Sapuſti vse, kar tvoji radovednoſti dopade. Preberaj take rezhi, ktere ti vezh k' obſhalovanju greha, kakor k' opravilu flushijo.

Obiln in perlſhin zhaf boſh k' bogabojezhimu premifhljevanju najdel, ako ſe od nepotrebniga govorjenja, od poſedanja, in poſtopanja, od noviz in hrupa odtergati hozheſh.

Nar vezhi ſvetniki, ſo ſe ogibali, kolikorkoli ſo mogli, ſnanja, in perjasnoſti ljudi, in ſo ſi iſvolili na tihim Bogu flushiti.

2. Eden je rekel: kolikorkrat ſim med ljudmi bil, ſim poredniſhi naſaj priſhel.

Leto ſami pogofito ſamerkamo, kader ſe dolgo eden s' drugim pogovarjamo. Loſhej je vedno molzhati, kakor v' govorjenji ſe ne pregreſhiti.

Loſhej je doma na fkrivnim biti, kakor ſe ſunaj sadoſti varovati.

Kdor tedaj hozhe na snotrajne in duhovne rezhi se podati, se mora s' Jesufam mnoshize ogibati.

Nobeden bres nevarnosti na dan ne pride, sunaj kdor je rad na tihim.

Nobeden bres nevarnosti ne govori, sunaj, kdor rad molzhi.

Nobeden bres nevarnosti ni povikfhan, sunaj, kdor je rad podloshin.

Nobeden bres nevarnosti ne sapoveduje, sunaj, kdor se je nauznil dobro ubogati.

Nobeden se bres nevarnosti ne vefeli, sunaj, zhe sprizhvanje dobre vesti v' sebi ima.

Vender pa so svetniki tudi v' varnim fkrivalifhi vfelej polni boshjiga strahu bili.

Tudi nifo nizh manj fkerbni, in pohlevni bili, ako ravno so na svetu s' velikimi zhednostmi, in s' gnado boshjo svetili.

Hudobnih varnost pa pride is prevsetnosti in predersnosti, ktera k' poslednjimu fama sebe sapelja.

Nikdar si ne obetaj v' tem shivljenji varnosti, ako prav te sa dobriga mniha, ali sa svetiga puhavnika imajo.

3. Ravno tifti, ki so jih ljudje sa boljshi imeli, so dostokrat globokejsi padli, ker so fami v' sebe prevezh saupali.

Sato je mnogoterim boljshi, de nifo zlo bres fkufhnjav, ampak de so pogosto nadlegvani, de bi ne menili, de nevarnosti ni; de se kje ne prevsamejo; in de tudi bres strahu sunajnih tolashb ne ifhejo.

O kako dobro vest bi tifti ohranil, kdor bi nobeniga minljiga veselja ne ifkal, in bi se s' fkerbmi sa posvetno prevezh ne obloshil!

O kako velik pokoj bi tifti vshival, kdor bi vse prasne fkerbi na stran postavil, svete, in le svelizhanske boshje rezhi premifhljeval, ter vse svoje upanje v' Boga stavil!

4. Nobeden ni boshjiga tolashila vreden, kakor tifti, kdor se v' sveti grevingi fkerbno vadi.

Ako se hozhefh is ferza sgrevati, pojdi v'

fvoj hram, in deni od sebe vse, kar je od hrupa sveta, kakor stoji pisano: „Sgrevajte se v' svojih hramih.“ V' hramu samotni bošh najdel, kar dostokrat sunaj sgubifh.

Zhe bolj ostajafh doma, rajfhi bošh doma, zhe pa v' vaf sahajafh, ti bo doma dolg zhaf. Zhe fe v' sazhetku spreobrnjenja doma dershifh, in v' vaf ne hodifh, ti bo domazha hifha ljubesniva prijatliza, in k' perjetnimu trofhtu postala.

6. V' molzhanji in pokoji bogabojezha dušha v' poboshnosti rafe, in se uzhi fkrivnosti svetiga pisma.

Ondi najde potoke fols, s' kterimi se vfako nozh umivati, in snashiti mora, de fvojimu stvarniku tolikanj prijasnifhi postane, kolikor bolj od vfiga posvetniga hrupa odlozhena shivi.

Kdor fe tedaj od svojih snanzov in prijatlov odterga, k' temu fe bo Bog s' svojimi Angelzi perblishal.

Boljfh je zhloveku na fkrivnim biti, in sam sa-fe fkerb imeti, kakor zhudeshe delati, sraven pa sam sebe samuditi.

Hvale je vredno nad duhovnim zhlovekam, malokdej vun hoditi, fe ogibati od drugih viden biti, in tudi ne sheleti druge viditi.

7. Sakaj hozhefh viditi, kar ti ni perpušheno imeti? Svet prejde, in vse njegovo posheljenje.

Telefne shelje vlezhejo zhloveka k' sprehanju: kadar pa ura pretezhe, nizh drugiga saboj domu ne pernefeh, kakor teshko vest, in rastrefeno ferze.

Veseli is-hod pernese dostokrat shaloften prihod, in veselo zhujenje dolgo na vezher, stori shaloftno jutro.

Tako je vfako meseno veselje v' sazhetku fladko, h' konzu pa grise in mori.

Kaj bi mogel drugod viditi, kar doma ne vidifh? Lej! pred tabo je nebo, semlja in elementi, is kterih so vse rezhi storjene.

8. Kaj samorefh drugod viditi, kar bi samoglo pod solnzam dolgo obftati.

Menišh morebiti, de se bošh našitel, ker veliko vidišh? ali tega ne bošh dosegel.

Ako bi tudi vse rezhi vidil, ktere so na semlji, kaj bi vse fkupej drugiga bilo, kakor prasen pogled.

Povsdigni svoje ozhi k' Bogu v' nebo, in profi sa svoje grehe in sanikernosti.

Pufti prasne rezhi ljudém v' posvetno saljubljenim; ti pa sferbi sa to, kar ti je Bog sapovedal.

Sapri sa saboj duri, in klizhi k' febi Jesufa svojiga ljubiga.

Oštani per njem v' hramu, ker nikjer drugod toliko miru ne najdefh.

Ako bi ne bil vun shel, in bi ne bil novih pogovorov flifhal, bi bil bolj v' dobrim miru obštal.

Sato, ker ti v' zhafu novize flifhati dopade, morafh potler nepokoj v' ferzu terpeti.

XXI. Poglavitni del.

Od shalovanja ferza.

Ako hozhefh kaj v' dobrim rafti, ohrani se v' boshjim strahu, in ne bodi prevezh sam svoj, ampak dershi pozhutke v' duhovnim strahu, in ne isdaj se nespodobnimu veselju.

Isdaj se v' ferzhno grevengo, in bošh boga-bojezh poštal.

Grevenga k' veliko dobrimu pot pokashe, per samopafhnosti pa se hitro sguhi.

Veliko zhudo je, de se kdaj zhlovek na svetu prav veseliti samore, ker sposna in premifhluje, de se tukaj na ptujim snajde, in de njegovi dušhi mnoge nevarnosti shugajo.

2. Nemarnost ferza, in nesposnanje nafhkih flabóšt stori, de bolezhine svojih dušh ne obzhutimo, ampak se dostikrat nemarno smejamo, ko bi imeli v' refnizi jokati.

Ni prave proftosti, ne praviga veselja, kakor v' boshjim strahu s' dobro vestjo shiveti.

Šrezhen je, kdor vse smote rastrefenja od febe djati, in pravo sveto grevengo obuditi samore.

Šrezhen je, kdor od febe odloshi vse, kar bi samoglo njegovo vest omadeshvati, in teshko storiti.

Vojfkuj se po moshko, navada se s' navado premaga

Ako bofh snal druge per miru pufiti, bodo tudi oni tebi tvoje dela v' miru delati pufili.

Nikar si ne vlezi drugih ljudi opravil na glavo, in ne vtikaj se v' rezhi vikfhih.

Švoje ozhi oberni pervizh fam na-fe, in pred vsimi prijatli opominjaj nar prej fam febe.

Ako nimafh prijasnosti ljudi, ne shaluj savolj tega, ampak tega bodi shaloften, de se tako dobro in pametno ne sadershifh, kakor se bogabojezhimu flushabniku boshjimu spodobi.

Veliko boljshi in dostokrat varnishhi je, de zhlovek v' tem shivljenji nima veliko trofhtov, fosebno telefnih.

Mi pa smo fami krivi, de boshjiga trofhta nimamo, ali de ga po redkim obzhutimo, ker sgrevanja ferza ne ishemo, in sunajnih posvetnih trofhtov ne odvershemo.

4. Šposnaj se sa nevredniga, boshjiga trofhta, vredniga pa velikiga terpljenja.

Kader se zhlovek popolnoma sgreva, se mu zel svet teshak in grenak sdi.

Poboshni zhlovek najde dosti rezhi, savolj njih shalovati in jokati.

Ali fam febe pogleda, ali blishnjiga premifhljuje, sposna, de nobeden tukaj bres nadloge ne shivi.

Ja kolikor bolj fam febe premifhljuje, tolikanj bolj shaluje.

Usrok prave shalosti in snotrajne grenkosti so nafhi grehi, in hudobne dela, v' kterih smo tako sahomotani, de malokdej nebesfhe rezhi samoremo prav premifhljevati.

5. Ako bi bolj pogosto na smert, kakor na dolgo shivljenje mislil, menim, de bi se hitrejshi poboljshal.

Ako bi tudi martre pekla in viz prav v' ferzu premislil, verjamem, de bi veliko rajshi vse nadloge in shalosti terpel, in bi se nobene ojftrosti ne bal.

Ker pa si takih rezhi k' ferzu ne vsamemo, in she posvetno perlisvanje ljubimo, sato mersli in sanikerni ostanemo.

6. Dostokrat pride is flabosti duha, de se revni shivot tako lohko miluje.

Sato Boga ponishno profi, de ti prav fkesa-niga duha dodeli, in rezi s' Prerokam: Nafiti me o Gospod! s' kruham fols, in napajaj me s' folsami obilno.

XXII. Poglavitni del.

Od premishljevanja zhloveshke revshine.

1. Ti si reven, kjerkoli si, in kamerkoli se obernefh, ako se k' Bogu ne obernefh.

Sakaj se prestrafhish, ko se ti ne godi, kakor hozhefh in shelish?

Kdo ima vse po svoji volji? Ne ti, ne jest, ne nobeden na semlji.

Nobeden ni na svetu bres nadloge in britkofti, ako je tudi kralj, ali Papesh.

Kdo pa, menish, ima kaj boljfhiga? Le ta, kateri savolj Boga kaj terpeti samore.

2. Veliko flabih in neumnih pravi: Poglej, kako dobro shivljenje uni zhlovek ima? kako bogat, kako velik, in mogozhen, kako imeniten je?

Ali misli na nebeshke darove, in bosh vidil, de vse zhasno je prav nizh, negotovo, in teshavno, ker se nikdar ne more bres fkerbi in strahu vshivati.

Zhasnih rezhi obilno imeti, ni frezha, ampak frednja rezh je she dosti.

V' refnizi shalofno je na svetu shiveti!

Kolikor poboshnishi sheli zhlovek biti, tolikanj

grenkejšhi mu fedajno shivljenje postaja, ker bolj zhuti, in svetlejšhi vidi slabosti po grehu popazheniga zhloveka.

Sakaj, jesti, piti, zhuti, spati, pozhivati, delati, in druge natorne potrebe imeti, je ref velika nadloga in britkost boshjimu flushabniku, kateri bi rad od vsiga greha refhen bil.

Sakaj snotrajniga zhloveka telefne potrebe na fvetu grosno teshé.

Sato prerok pohlevno profi, de bi mogel od njih refhen biti, ker pravi: O Gospod, refhi me is mojih nadlog!

Ali gorje vřim, kateri svoje revřhine ne sposnajo! in fhe bolj gorje tistim, kateri leto revno in strohljivo shivljenje sa ljubo imajo!

Sakaj nekteri so vanj tako saljubljeni, de, ako ravno komaj potrebne rezhi s' delam ali po milofhnji perdobé, bi nebeshkiga kraljestva zlo ne sheleli, ako bi jim bilo dopuřheno vselej tukaj shiveti.

4. O neumne in neverne ferza, de so tako globoko v' posemeljskih rezheh sakopane: de jim druga nize ne dopade, kakor le telefno.

Ali ti fromaki bodo fhe pred smertjo v' britkosti zhutili, kako prasno in golo nizh je vse bilo, kar so tako mozhno ljubili.

řvetniki boshji pa, in vsi vrédni prijatli Kristufovi niso gledali na rezhi, ktere so po telefpu prijete, ne na te, ktere so le tukaj imenitne, ampak vse njih upanje in vse njih misli so bile le po vezhnih darovih.

Vse njih sheljé so hrepenele proti nebesam k' stanovitni in nevidnim sakladam ali fhazam, in so se vselej bali, de bi jih ljubesen vidnih rezhi na semljo ne vlekla.

Ljubesnivi brat! nikar ne sgubi saupanja k' svojimu poboljšhanju; zhe imash zhaf in uro.

Sakaj hozhefh svoje naprejvsetje na jutri odlafhati? Vřtani, ter prezej sazhni, in rezi: sdaj je zhaf to storiti, sdaj je zhaf se vojskovati, sdaj je perloshin zhaf se poboljšhati.

Kader fe ti hudo godi, in fi s' terpljenjem obdan, takrat je zhaf, per Bogu kaj sadobiti.

Zhes ogenj in vodo morafh iti, preden k' pozhitku pridefh.

Ako sam febi file ne ftorifh, ne bofh greha premagal.

Dokler letó ftrohljivo truplo nosimo, ne moremo bres greha biti, ne bres terpljenja in otoshnosti shiveti.

Mi bi radi mir imeli pred vfo revfhino, ker pa fmo nedolshnost s' greham sgubili, fmo tudi obpravi frezhni svelizhanfki ftan prifhli.

Sato moramo poterpeshljivi biti, in na boshjo miloft zhakati, tako dolgo, de hudobija preide, in de bo posherto od shivljenja, kar je umerjozhiga.

6. O kako velika je vender zhloveshka flaboft, ker fmo vselej k' grehu nagnjeni!

Danf fe svojih grehov fpovefh, in jutri ravno te, kterih fi fe fpovedal, ftorifh.

Sdaj obljubifh, fe greha varovati, in zhes eno uro ga fpet dopernefefh, kakor de bi greha fe varovati nikdar obljudil ne bil.

Po vfi pravizi tedaj fe moramo vselej ponishevati, in nikdar kaj velikiga od febe ne mifliti, ker fmo tako flabi in neflanovitni.

Tudi fe hitro po sanikernofiti sgubi kar fe je s' velikim persadevanjem, s' boshjo pomozhjo, teshko in komaj sadobilo.

7. Kaj bo fhe le h' konzu s' nami; ker fmo v' sazhetku tako leni in mlazhni?

Gorjé nam! ako she sdaj mirno in bres strahu shiveti sazhnemo, ker v' nafhim shivljenji fhe snáminja prave svetofiti viditi ni.

Prav potrebno bi bilo, de bi sopet, kakor do-bri novizi, od konza sazheli, in fe uzhili fvelto shiveti; tako bi fe vtegnilo sgoditi, de bi bili poboljfhani, in bolj pofvezheni.

XXIII. Poglavitni del.

Od premišljevanja smerti.

1. Slo hitro bo tukaj enkrat po tebi; premisli tedaj bolj na tanko, kako se sadershifh; danf je zhlovek, in jutri ga vezh ni.

Kadar enkrat fred nafhih ozhi pride, tudi hitro is nafhih preide.

O neumnoft in terdoba zhlovefhkiga ferza, de fi le sdajne rezhi ismifhluje, in ne fkerbi bolj sa prihodne!

V' vfhf fvojih miflih in v' fvojim djanji bi se mogel tako sadershati, kakor de/bi imel danf umreti.

Ako bi dobro veft imel, bi se veliko smerti ne bal.

Boljshi bi bilo, greha se varovati, kakor smerti se bati, ali pred njo beshati.

Ako nifh danf perpravljén, kako bofh jutri?

Jutri je negotov dan: ali vefh, zhe ga bofh doshivel?

2. Kaj pomaga dolgo shiveti, ker se tako malo poboljshamo?

Oh! dolgo shivljenje vfelej ne poboljsha, temuzh doftokrat vezh obifsha pregreho!

Bog hotel! de bili le en fami dan na tem fvetu prav dobro dopernefli.

Njih dofti fhtejejo leta fvojiga spreobernjenja; ali fad poboljshanja je doftokrat le majhen.

Ako je ftrafhno umreti, je morebiti fhe nevarnifhi dalej shiveti.

Šrezhen je, kdor uro fvoje smerti vfelej pred ozhmi ima, in se vfaki dan k' smerti perpravlja.

Ako fi kdaj vidil eniga zhloveka umirati, fpomni se, de ravno po ti poti tudi ti pojdefh.

3. Sjutraj mifli, de vezhéra morabiti ne bofh dozhakal; kadar pa vezhér pride, fi jutra ne obetaj.

Sato bodi vfelej perpravljén, in shivi tako, de te smert nikdar neperpravljéniga ne najde.

Veliko ljudi umerje na naglim in neprevideno: sakaj Šin zhloveka bo prifhel ob uri, ob kateri se nam ne sdi.

Kadar bo poslednja ura prifhla, bofh sazhel veliko drugazhi mifliti od svojiga pretezheniga shivljenja, in bofh britko shaloval, de si tako sanikern in nemaren bil.

4. O kako frezhen in moder je, kdor si persadeva, sdaj v' shivljenji takofhen biti, kakorfhen si vofhi v' svoji smerti snajden biti.

Sakaj zhlovek ima veliko upanje frezhno smert storiti, ako svet popolnoma sanizhuje, gorezhe sheli v' zhednostih rafti, ojfiro in vselej fpokorno shivi, ako je k' pokorfhini voljan, sam sebe satajuje, in savolj Kristusove ljubesni vse forte sopernosti voljno prenefe.

Ti samorefh veliko dobriga storiti, dokler si sdrav; kadar pa bofh bolan, ne vem, ako bofh kaj samogel.

Malo jih je, kateri se poboljfhajo v' bolesni, kakor se tudi malo kdaj posveté, kateri radi po bóshjih potih hodijo.

5. Nikar se ne sanafhaj na svoje prijatle, in na shlahto, tudi ne odlafhaj svojiga svelizhanja na prihodnji zhaf, sakaj ljudje bodo posabili na-te, poprej, kakor menifh.

Boljfhhi je sdaj sgodej se preskerbeti, in kaj dobriga na uni svet pred faboj poflati, kakor na drugih ljudi pomozh po smerti saupati.

Ako sdaj sam sa-fe ne fkerbifh, kdo bo na unim svetu sa-te fkerbel?

Sdaj je grosovitno drag zhaf, sdaj fo dnevi svelizhanja, sdaj je prijetni zhaf, v' katerim samorefh sa vezhno shivljenje tolikanj perdobiti.

Ali bodi Bogu potosheno, de lepi zhaf tako potratifh.

Pride zhaf, ko si bofh k' poboljshanju le en sam dan, ali le eno famo uro shelel; pa ne vem, ali jo bofh sadobil.

6. Oh moj ljubesnivi! le dobro premifli, kako

velika je nevarnost, pred katero si obvarovan, in kako velik je strah, od kteriga se reših, ako sdaj vsehosi v' boshjim strahu shivih, in smert pred ozhmi imah!

Persadeni si sdaj tako shiveti, de se bofh mogel v' uri smerti veliko bolj veseliti, kakor bati.

Sdaj se uzhi svetu odmreti, de bofh takrat sazhel s' Kristufam shiveti. Uzhi se sdaj vse pofvetno sanizhevati, de bofh mogel ta zhaf bres sadershka h' Kristufu priti.

Sdaj trudi svoje telo v' pokori, de bofh takrat mogel terdno saupanje imeti.

7. O neumni zhlovek! sakaj si domihljujesh dolgo shiveti, ker nobeniga dneva gotoviga nimah?

O kako veliko jih je bilo sapeljanih, ker so na naglim od telefa odlozheni bili!

Kolikokrat si flifhal praviti: Leta je bil s' mezhem prefekan, uni je vtonil, drugi je s' vifokiga padel, in si vrat slomil, leta se je per jedi sadavil, uni je per igrah konz vsel.

Eden je v' ognji, drugi s' oroshjem, uni od kuge, drugi v' poboji pokonzhan bil, in tako je konz vseh smert, in zhlovefhko shivljenje slo hitro mine, kakor fenza.

8. Kdo se te bo spomnil po tvoji smerti, in kdo bo sa-te molil?

Štore, štore sdaj, moj ljubesnivi! karkoli samorefih storiti, ker ne vefih, kdaj bofh umerl, in tudi ne vefih, kako se bo s' taboj po smerti godilo.

Sdaj, ko imah zhaf, si spravlaj vkup neumerjozhe bogastvo?

Ne misli na druge rezhi, ampak le na svoje svelizhanje, in fkerbi samo sa to, kar je boshjiga.

Delaj si sdaj prijatle svetnihe boshje, zhafti jih, shivi in štore po njih djanji, de, kadar bofh v' tem shivljenji obnemogel, te gori vsamejo v' vezhno stanovanje.

9. Sadershi se na semlji, kakor popotnik, in ptuji, kterimu nizh mar niso opravila tega sveta.

Ohrani svoje ferze zhifto in k' Bogu vselej

povsdignjeno, sakaj tukaj nimash obftojezhiga mesta.

V' nebefa poshiljaj svoje molitve, in vsakdanje sdihovanje s' folsami, de tvoj duh vreden postane po smerti k' svojimu Gospodu se preseliti. Amen.

XXIV. Poglavitni del.

Od sodbe in shtrafing gresnikov.

1. V' vsih rezheh glej na poslednje, in misli, kako bofh obstal pred ojstrim sodnikom, katerimu nizh ni skrito, kateri se ne da s' darovi utolashiti, in isgovarjanja ne sprejme, ampak bo vse po pravi pravizi sodil.

O ti zhes vse revni, in neumni gresnik! kateri se v' zhasu oblizhja serditiga zhloveka bojish, kaj bofh Bogu, kateri vse tvoje pregrehe vé, odgovoril?

Sakaj se ne previdish sa dan sodbe, kadar te nobeden isgovarjati in varovati ne bo mogel, ampak bo vsakeri od svoje lastne butare sadofti obteshan?

Sakaj si sdaj ne preskerbish, v' tem zhasu, v' katerim je tvoje delo rodovitno, in tvoje jokanje prijetno? tvoje sdihovanje bo uflifhano, zhe s' shalovanjem pokorish grehe, in zhiftish svojo dusho.

2. Velike in dobre vize ima poterpeshljivi zhlovek, kadar se mu kriviza godi, pa bolj savolj hudobije blishnjiga, kakor savolj krivize, katero terpi, shaluje; sa svoje sopernike rad moli, in jim is serza odpufti; ne odlashta odpuftanja od drugih profiti; se rajsh zhes druge ufmili, kakor serdi; sam sebi pogofto silo dela, in si persadeva svoje telo duhu popolnoma podloshno storiti.

Bolsh je, se sdaj od greha ozhiftiti, in vso hudobijo opuftiti, kakor jo sa prihodne zhase k' ozhifhevanju hraniti.

Le fami febe sapeljujemo s' napzhino ljubesnjo, ktero proti svojimu shivotu imamo.

3. Kaj bo ogenj tamkaj drugiga shèrl, kakor tvoje grehe?

Kolikor bolj fam sebi sdaj sanafhafh, in po mefnih sheljah shivifh, tolikanj hujfhi ti bo tamkaj, in vezh peklenfkiga ognja vrednih del si perhranifh.

V' kterih rezheh se je kdo vezh pregrafh, v' tiftih bo tudi hujfhi tepen.

Tamkaj bodo leni v' boshji flushbi s' gorezhimi ofmi dregani, poshreffhni in pijanzi bodo s' veliko lakoto in shejo martrani.

Nezhiftniki, in vfi, kteri nespodobno veselje ljubijo, bodo s' gorezho fmolo in smerdljivim sheplam polivani, in nevosfhljivi bodo kakor ftekli pefi od velike martre tulili.

4. Nobeniga greha ne bo, kteri bi ne imel svoje lastne martre.

Tamkaj bodo prevsetni in napuhnjeni s' vfo framoto napolnjeni, in lakomne bo nar vezhi revfhina in potreba ftfkala.

Tamkaj bo ena ura teshji v' martri, kakor tukaj fto let v' nar ojftrèjsh pokóri.

Tamkaj pogubljeni nobeniga pozhitka, nobeniga tolashila nimajo; tukaj vsaj v' zhasu reve in nadloge prenehajo, in tolashbo od prijatlov imamo.

Bodi sdaj fkerben, in obshaluj svoje grehe, de bofh na dan sodbe s' isvoljenimi bres strahu.

Sakaj takrat bodo pravizhni s' veliko ferzhnostjo soper té ftali, kteri fo jih ftfkali in terli.

Takrat bo tifti druge sodil, kteri se tukaj ponishno sodbi ljudi podvershe.

Takrat bo veliko saupanje imel ubogi in ponishni, prevsetni pa bo ftal v' velikim strahu od vsih ftani.

5. Takrat se bo ozhitno vidilo, de je na svetu moder bil, kdor se je sa Kristufa voljo uzhil neumen in sanizhevan biti.

Takrat nam bodo dopadle vse reve in nadloge,

ktere smo poterpeshljivo prenesli, in vsa hudobija bo takrat utihnila.

Takrat se bodo veselili vsi bogabojezhi; vsi grefhniki pa bodo shalovali.

Takrat se bo v' pokori ponishno teló bolj veselilo, kakor de bi bilo vselej v' prepovedanim veselji se redilo.

Takrat se bo ubogo oblazhilo svetilo, na fkerlat in tanzhizo pa nobeden gledal ne bo.

Takrat bo uboga hifhiza bolj pohvaljena, kakor kraljev poslazhen dvor.

Takrat bo stanovitno poterpljenje vezh pomagalo, kakor vsiga sveta oblast.

Takrat bo nedolshna pokorfhina bolj povikfhana, kakor vsa sapeljiva modrost sveta.

6. Takrat bo zhfsta in dobra vest bolj veselila, kakor vsa umetnost uzhenih ljudi.

Takrat bo sanizhevanje posvetniga blaga prevagalo vse saklade zeliga sveta.

Takrat ti bo ponishno opravljena ferzhna molitev vezh, kakor sdaj shlahtna draga gostarija.

Takrat se bofh bolj veselil, de si molzhal, kakor de bi bil fhe toliko nepridniga govoril.

Takrat bodo vezh veljale svete dela, kakor obilne lepe besede.

Takrat bo terdo shivljenje in ojftra pokora dopadljivfhi, kakor vse posvetno veselje.

Uzhi se sdaj majhin zhas terpeti, de bofh tamkaj od velikiga terpljenja refhen.

Poskusi poprej tukaj, kaj bi mogel tamkaj terpeti.

Ako sdaj kaj majhniga ne morefh prenesti, kako bofh mogel vezhne martre terpeti?

Pole! ref ne morefh dvojniga veselja imeti, tukaj na svetu se veseliti, in potler s' Kristufam kraljevati.

7. Ako bi bil tudi noter do danafhniga dneva vselej v' zhasi in veselji shivel, in bi sdaj leto uro mogel umreti, kaj bi ti vse leto pomagalo?

Vse je tedaj nizhemernost, sunaj Boga ljubiti, in njemu flushiti.

Sakaj kdor Boga is ferza ljubi, se ne boji ne smerti, ne martre, ne fodbe, ne pekla, ker njega popolnoma ljubesen v' mirnim saupanji k' Bogu pelje.

Kteriga pa fhe greh vefeli, ni zhudno, de se fhe smerti in fodbe boji.

Zhe te ljubesen boshja od greha ne odverne, je vender dobro, de te vsaj strah pekla nasaj dershi.

Kdor pa fhe strah boshji v' nemar pufti, ne more dolgo v' dobrim obftati, temuzh pade fhe poprej v' saderge hudizha.

XXV. Poglavitni del.

Od resnizhniga poboljshanja zeliga shivljenja.

1. V' boshji flushbi bodi zhujezh in gorezh, ter pogosto premifli, sakaj fi na fvet ustvarjen, in sakaj fi fvet (v' duhu) sapuftil?

Ni le ref, sa tega voljo, de bi Bogu flushil, in bogabojezh zhlovek postal?

Delaj tedaj s' gorezho fkerbjjo sa dufho, de bofh od dne do dne boljshi, ker bofh plazhilo svoji-ga dela v' kratkim prejel, in tamkaj, kjer ga bofh vshival, ne bo vezh ne strahu, ne shalovanja.

She majhin zhaf se bofh trudil, sato pa bofh velik pokoj, ja vezhno vefelje nafhel.

Ako bofh v' dobrim sveft, in vselej neutruden delavez, bo bres vsiga dvoma ali zvizla tudi Bog sveft, in ufmiljen bogat plazhevavez.

Ako te tukaj majhno terpljenje tako nepoter-peshljiviga storil, kaj bo peklenfki oginj storil?

Dobro in terdno upanje morafh ohraniti, de bofh krono plazhila sadobil, vender ne misli, de ti oditi ne more, sato, de len in prevseten ne postanefh.

2. En v' britki fkerbi med straham in upanjem pogosto omahljiv zhlovek je fhel enkrat s' shalofnim ferzam v' zerkev, in je v' molitvi pred altar

na svoje kolena padel, ter sam per sebi mislil, in rekel: O de bi jeft vedil, ako bom v' dobrim stanoviten obstal! Na to je sdajzi boshji odgovor v' svojim ferzu saflifhal, kateri mu je djal: Zhe bi leto vedil, kaj bi storil! sdaj stori, kar bi takrat shelel storiti, in tvoje ferze bo utolasheno.

Sdajzi je bil utolashen, in je terden postal, in britka omahljivost je potihnila.

Tudi ni hotel dalej prevezh radovedno premifhljevati, kaj se ima s' njim sa naprej goditi, ampak je le shelel sposnati popolnoma sveto voljo boshjo, de bi samogel vsako dobro delo v' Bogu sazheti, in v' Bogu dopadljivo dokonzhati.

3. Kraljevi Prerok pravi: saupaj v' Gospoda, in stori dobro. Prebivaj na semlji, in se bofh s' nje bogastvam shivil.

Eno je, ktero njih dosti od duhovne rafhe, in terdniga poboljshanja nasaj dershi, namrezh: grosa teshave, ali trud vedniga vojfkovanja.

V' refnizi pa in pred drugimi v' zhednostih nar bolj rafejo tifti, kateri si persadenejo ferzhnejfhi premagati vse, kar jim je teshji, in bolj soperno.

Sakaj zhlovek veliko bolj v' dobrim rafe, in vezhi gnade flushi takrat, kadar sam sebe premaga, in se v' duhu mori.

4. To de nimajo vfi ravno toliko v' febi premagovati, moriti, in satérati.

Vender pa, kdor je sa boshjo zhaft bolj vnet, zhe tudi vezh saftaranih navad ima, bo mozhnejfhi v' premagovanji k' poboljshanju shivljenja, kakor drugi lizer dobriga sadershanja, pa manj vnet sa bogabojezhe shivljenje.

Šosebno dve rezhi pomagata k' pravimu poboljshanju; de si namrezh zhlovek s' filo perterga vse to, kar hudobna natora nar bolj posheli; in de is zeliga ferza hrepeni, se po dobrim, ktero mu je nar bolj potrebno, ravnati.

Opufti tudi sam nad feboj, in premagaj v' febi vse, karkoli nad drugimi dostokrat svarjenja vredniga vidish.

5. Povfod ifhi le fvojiga poboljšhanja, in kanderkoli dobre sglede vidifh ali flifhifh, perganjaj fam febe k' enakimu djanju.

Ako pa na drugih kaj fvarjenja vredniga samerkafh, varuj se, de tudi ti tako ne ftorifh; ako fi she ftoril, hiti se poboljšhati.

Kakor tvoje oko druge ogleduje, tako tudi drugi na tvoje dela merkajo.

V' refnizi lepo in vefelo je viditi ftanovitne dela poboshnosti nad kristjani, kateri fo dobriga in pohlevniga sadershanja.

Shalofno pa je, in ferze terga, viditi druge, kateri se nefpodobno sadershé, in tega, sa kar fo poklizani, ne dopolnijo.

O! kako fhkodljivo je sapovedane dolshnosti fvojiga pokliza samuditi, in fvoje misli na to, kar nam ni sapovedano, obrniti!

6. Špomni se na fvoje lépe obljuje, in postavi fi pred ozhi podobo krishaniga Odrefhenika.

Kadar shivljenje Jefufa Kristufa pregledafh, se morafh slo framovati, de fi tako malo fi persadeval njegovi podobi enak biti, ako ravno fi she dolgo na potu boshjim.

Bogabojezh zhlovek, kateri se fkerbno, in sveftó v' pofnemanji presvetiga shivljenja, in terpljenja Jefufa Kristufa vadi, najde v' njem obilno vse, kar mu je k' pridu, in potrebno, tako, de mu ni treba sunaj Jefufa kaj boljfhiga ifkati.

O! kako hitro in sadofti bi bili poduzheni, ko bi Jefuf, krishani, v' nafhe ferze prifhel.

7. Kdorkoli is vere v' ljubeshni shivi, vse rad na-fe vsame in nosi, karkoli se mu sapové.

Véren, pa sanikern in mlazhen zhlovek ima nadlogo zhes nadlogo, in terpi britkofiti od vfh frani, ker nima snotrajne tolashbe sunajne pa ifkati ne fme.

Šlednji, kadar se je enkrat na duhovno shivljenje podal, pa ne shivi pod pokorfhino, je v' nevarnosti globoko pafiti.

Kdor preshernofiti in famopafhnofti ifhe, bo

vfelej v' britkoſti shivel, ker fe bo sdaj ene, sdaj druge rezhi navelizhal.

8. Moja duſha povikſhuje Goſpoda, kadar mi-flim, kako eni v' kloſhterſkim ſtanu pod ojſtrimi poſtavami shivé, in po oſkim potu hodijo.

Oni gredo malokadaj vunkaj, shivé od ſveta odlozheni, ſareſ uboſhno jedó, ojſtre in bodezhe oblazhila noſijo, veliko delajo, malo govoré, dolgo zhujejo, ſgodaj vſtajajo, dolgo molijo, pogofito beró, in fe v' vſi podloſhnoſti in ojſtroſti ohranijo.

Poglej Kartajſarje, Ziſterzjensarje, in drugih redov Menihe in Nune, kako opolnozhi, Goſpodu Bogu zhaſt in hvalo dajati, vſtajajo.

Sato bi bilo framotno, de bi v' takim ſvetim djanji takrat toſhljiv bil, kadar tako velika drushba ſvetih sazhne Boga zhaſtiti in hvaliti.

9. O! de bi nizh drugiga ne imeli opraviti, kakor Boga ſvojiga Goſpoda s' zelim ferzam, in po vſih uſtih zhaſtiti in hvaliti.

O! de bi ti nikdar ne bilo treba ne jeſti, ne piti, ne ſpati, de bi mogel vfelej Bogu zhaſt in hvalo dajati, in njemu ſamimu v' duhovnim opravilu flushiti! tako bi veliko frezhniſhi bil, kakor ſi sdaj, ker shivotu v' mnogih potrebah ſrezhi morafh.

Bog hotel, de bi telefniſh potreb ne imeli, temuzh le duhovno jed, ktero (Bogu fe uſmili) ſilno po redkim poſkuſhamo.

10. Kadar zhlovek tako delezh pride, de od nobene ſtvari tolashbe ne iſhe, takrat fe mu Bog ſhe le sazhne popolnoma dober sdeti; tudi mu vſe, karkoli fe pergodi, dopade.

Takrat fe ne bo tudi ſavolj kaj velikiga vefelil, tudi ne bo ſavolj kaj majhniga ſhaloval, ampak s' velikim ſaupanjem in popolnoma fe iſrozhi Bogu, kteri mu je vſe v' vſih rezheh, kterimu gotovo nizh ne preide, in ne umerje, temuzh mu vſe s' vefeljem flushi.

11. Špomni fe vfelej ſvojiga konza; in de ſgubljeni zhaſt ne pride vezh naſaj.

Bres fkerbi in persadevanja ne bofh nobene zhednosti sadobil.

Ako sazhefnh toshljiv bit, bofh tudi sazhel flab perhajati.

Ako pa fe bofh s' gorezhim ferzam na duhovne rezhi podal, bofh velik mir najdel, in manj truda obzhutil, savolj gnade boshje, in savolj ljubesni do zhednosti.

V' duhu gorezh flushabnik boshji je k' vfm rezhem perpravljien.

Teshej je greham in saftaranim navadam so-perstati, kakor v' shivotnim delu fe truditi.

Kdor fe majhnih grehov ne varuje, s' zhasam v' vezhi pade.

Vfelej fe bofh na vezher vefelil, ako bofh dan dobro dopernefel.

Zhuj sam nad sabo, sam fe perganjaj, sam fe opominjaj, naj bo sa druge, kakor hozhe, le sam febe ne samudi.

Tolikanj bofh v' zhednosti dalje prifhel, in fe poboljshal, kolikor bofh sam febi file storil. Amen.

Konz pervih Bukev.

*Eno samo pak je potrebno. Marija si je nar boljshi del is-
volila, kteri ne bo od nje vset. Luk. 10. v. 42.*

Druge bukve.

Opominjevanje k' snotrajnimu shivljenju.

I. Poglavitni del.

Od shivljenja snotrajniga zhloveka.

1. **B**oshje kraljestvo je noter v' vaf, pravi Gospod. Špreoberni se s' zelim ferzam k' Gospodu, ter sapuſti revni fvet, in tvoja duſha bo naſhla pokoj.

Uzhi se sunajne rezhi sanizhevati, in k' snotrajnim se podati, tako boſh vidil boshje kraljestvo v' ſebe priti.

Sakaj kraljestvo boshje je mir, in veſelje v' fvetim Duhu, kar hudobni nimajo.

Kriſtuf bo k' tebi priſhel, in ti ſvoje tolashilo pokasal, ako mu boſh od snotraj vredno prebivaliſhe perpravil.

Vſa njegova zhaſt in lepota je od snotraj, in tamkaj ima ſvoje dopadajenje

On snotrajniga zhloveka rad pogofito obifhe s' ſladkimi pogovori, ter prijetnimi tolashbami, in mu s' prezhudno prijaſnoſtjo obiln mir deli.

2. Oj duſha! bodi ſveſta, in perpravi temu ſheninu ſvoje ferze, de ſe uſmili k' tebi priti, in v' tebi prebivati.

Sakaj on takó govori: Ako kdo mene ljubi, bo moje beſede ſpolnoval, in moj Ozhe ga bo ljubil, in bomo k' njemu priſhli, in per njem prebivali.

Daj tedaj Kriſtufu meſto v' ſebi, in vſim drugim rezhem ferze ſapri.

Kadar Kristufa imash, si bogat, in imash vsiga sadofti. On te bo ofkerbel, in v' vsih rezheh svefto previdil, de ti ne bo treba upanja na ljudi staviti.

Sakaj ljudje se hitro spremené, in oflabe, Kristuf pa oftane vekomaj, in ti na strani stoji stanovitno noter do konza.

3. Ni dobro veliko saupanje na slabiga in umerjoshiga, tudi ne na dobriga, in tebi ljubiga zhloveka staviti; kakor tudi ne smesh veliko shalovati, ako se ti kdo v' zhalih soperstavi, ali ti soper govori.

Kteri so danf s' tabo, bodo morebiti jutri soper tebe, in tebi na sproti; ljudje se dostokrat kakor vetrovi obrazhajo.

Postavi vse svoje saupanje v' Gospoda, njega se boj, in njega ljubi: On bo sa te govoril, on bo tebi dobro storil, kakor bo sa te boljshi.

Tukaj nimash obstojezhiga mesta; kamorkoli pridefh, si le ptujiz in popotnik; kjer koli bofh, ne bofh pokoja imel, dokler se s' Kristufam popolnama ne fklenefh.

4. Kaj se tukaj okoli osérash, ker ta kraj ni mesto tvojiga domovanja.

V' nebesih mora biti tvoje prebivanje, vse posemeljske rezhi pa morash le kakor memogredé ogledovati.

Vse rezhi preidejo, in ti s' njimi vred. Glej, de v' njih ne obtizhish, de se ne vjamesh, in konza ne vsamesh.

K' nar vikshimu povsdiguj svoje misli, in k' Kristufu vsak zhal svoje molitve.

Ako ne morefh ali ne snash vsokih in nebeshkih rezhi premishljevati, oftani v' Kristufovim terpljenji, in prebivaj rad v' njegovih svetih ranah.

Sakaj kadar s' vernim saupanjem k' ranam, in preslahtnim snaminjem Jesusoviga terpljenja perbeshish, bofh veliko mozh v' nadlogah nashel, tudi ne bofh veliko porajtal na sanizhevanje ljudi, in opravljive besede bofh lahko prenesel.

5. Kristuf je bil tudi na svetu od ljudi sani-

zhevan, in v' nar vezhi potrebi od snanzov in prijatlov med fhpotam in framoto sapufhen.

Kristuf je hotel terpeti, in sanizhevan biti, in ti se upafh sa kaj pertoshiti?

Kristuf je sopernike in opravljevze imel, in ti hozhefh sgoli prijatle in dobrotnike imeti?

Kako bo tvoja poterpeshljivost kronana, ako se ti nizh soperniga pergodilo ne bo?

Ako nobene nadloge nozhefh terpeti, kako hozhefh Kristufov prijatel biti?

S' Kristufam in sa Kristufa morafh terpeti, ako hozhefh s' Kristufam kraljevati.

6. Ko bi enkrat v' dobrotljiivo ferze Jesufovo s' vernimi ozhmi prav pogledal, in bi le nekoliko njegovo gorezho ljubesen fposnal, bi savolj lafniga dobizhka ali lafne fhkode nizh fkerbi ne imel, ampak bi se veliko vezh febi fforjeniga saframovanja vefelil. Jesufova ljubesen ffori, de zhlovek fam febe sanizhuje.

Kdor Jesufa in refnizo is zeliga ferza ljubi, in nima neumniga posheljenja, se lahko samore k' Bogu oberniti, se v' duhu povsdigne v' nebefa, in she na semlji v' gledanji boshje zhafti pokoj ima.

7. Ta je refnizhno moder, in bolj od Boga, kakor od ljudi poduzhen, kdor vse rezhi le tako prevdari, kakor so fame na febi, ne pa, kakor jih ljudje obrajtajo in zenijo.

Kdor po snotranje shiveti, in sunanje rezhi le nekoliko prevdariti vé, ne ifhe kraja, in ne zhaka zhafa, fvoje duhovne opravila dopernafhati.

Snotrajni zhlovek se hitro sbrihta; ker se v' sunajne rezhi nikdar vef ne samifli.

Sunajne dela, in druge v' zhafu potrebne opravila mu nifo fhkodljive, ker se vé v' vfh rezheh, kakor se pergodé, prav snajti.

Kdor je od snotraj v' pravi zhednosti dobro vterjen, ga mnogotere nerodne dela drugih ne morejo premotiti.

Toliko je zhlovek sadershan in rastrefen, kolikor v' sunajne rezhi mifli.

S. Ko bi nedolshno in zhiſto ferze imel, bi ti vſe rezhi k' dobrimu, in k' poboljšhanju pomagale.

Ker ſam ſebi niſi popolnoma odmerl, in niſi od poſvetnih rezhi odlozhen, ſato ti veliko rezhi ne dopade, in te pogofto motijo.

Nizh zhloveſhkiga ferza tako mozhno ne oma-
dehuje, in ne ſahomota, kakor prepovedana lju-
besen do ſtvari.

Ako æu hrepeniſh po tolaſhbah, boſh ſamogel
nebeſhke rezhi premiſhljevati, in ſnotraj v' duhu
ſe veſeliti.

II. Poglavitni del.

Od pohlevniga podverſhenja.

1. Nikar veliko ne glej, kdo je s' tabo, ali
ſoper tebe; ampak le ſkerbi, de bo Bog s' tabo v'
vſih rezheh, ktere delaſh.

Imej dobro veſt, in Bog te bo varoval.

Sakaj temu, kterimu bo Bog hotel pomagati,
ne bo nobeniga zhloveka hudobija mogla ſhko-
dovati.

Ako ſnaſh molzhati, in terpeti, boſh gotovo
pomozh Goſpoda vidil.

On vé zhaſ in viſho tebe reſhiti, ſato ſe mo-
raſh njemu iſrozhiti.

Bog ſam ſamore pomagati, in tebe od vſe fra-
mote reſhiti.

Doſtikrat je prav dobro, de drugi ſa naſhe
ſlaboſti vedó, in naſ ſavoljo njih ſvaré, to naſ bolj
poniſha.

2. Kadar ſe zhlovek ſavolj ſvojih ſlaboſt po-
niſha, lahko druge potolaſhi, in tem, ktere je ſha-
lil, lahko ſadoſti ſtorí.

Bog reſhi in brani poniſhniga, ljubi in tolaſhi
pohlevniga, ſe nagne k' pohlevnimu, deli velike
gnade krotkimu, in ker zhlovek ſam ſebe poniſha,
ga Bog k' vezhni zhaſti povſdigne.

Ponishnimu rasodeva fvoje fkrivnosti, in ga v' fladkoſti k' febi vlezhe in vabi.

Ponishin zhlovek je v' miru ako ravno fhpot in framoto terpi; ſakaj on fe na Boga, ne pa na fvet ſanaſha.

Nikar ne miſli, de ſi kaj v' zhednoſti dalje priſhel, dokler fe ſa nar manjſhiga med vſimi ne fhtejſh.

III. Poglavitni del.

Od poboshno-mirniga zhloveka.

1. Poſtavi nar poprej ſam ſebe v' pravi mir, in po tem boſh ſamogel tudi druge mirne ſtoriti.

Miren zhlovek vezh dobriga ſtori, kakor uzhèn.

Kdor po ſvojim hudim nagnjenji ſhivi, tudi to, kar je dobro, na hudo oberne, in rad hudo verjame.

Poboshno miren zhlovek vſe rezhi na dobro obrazha.

Kdor lepo mirno ſhivi, od nikogar kaj hudiga ne miſli.

Kdor pa ſam ſeboj mirú v' Bogu nima, je od mnogih doſdevkov ſem ter tje gnan, je ſam ſebe ſhaloſten, in drugim teſhak.

Doſtikrat kaj rezhe, kar bi ne ſmel rezhi; to pa opuſti, kar bi, zhe bi bilo ſtorjeno, ſa njega boljſhi bilo.

To vidi, kar ſo drugi ſtoriti dolſhni; kar bi pa ſam ſtoriti mogel, tega nozhe vediti.

Vsemi v' ſtrah nar poprej ſam ſebe, potem boſh ſnal po pravizi ſvojiga bliſhnjiga v' ljubesni ſtrahovati.

2. Švoje dela dobro ſnaſh iſgovarjati, in lepotiti; drugih iſgovorov pa ne puſtiſh veljati.

Po pravizi bi mogel ſam ſebe toſhiti, ſvojiga bliſhnjiga pa iſgovarjati.

Ako hozheſh, de fe tebi pregleda, preglej tudi ti drugim.

V' zhafu fe is lastne ljubesni sa kaj shenemo, pa menimo, de je savolj Boga.

Majhne rezhi na drugih fvarimò, velike pa fami na febi pregledamo.

Kar od drugih terpimò, hitro obzhutimo, in sa veliko imamo, kar pa drugi od naf terpé, fhe ne porajtamo.

Kdor bi fvoje rezhi prav in dobro prevdaril, bi od nobeniga ne imel kaj hudiga soditi.

2. Snotrajni zhlovek fkerbi nar prej sa fvoje, potem tudi sa drugih povvezhenje, in ker fam febe fkerbno ogleduje, lahko od drugih molzhi.

Prave snotrajne popolnamosti ne bofh imel, zhe ne bofh vsak zhaf od vsih strani, in po vsih sapovedih fam febe ogledoval, od drugih pa molzhal.

Ako bofh fam na fe gledal, in Boga pred ozhmi imel, te bodo sunajne rezhi le malo motile.

Kje fi takrat, kadar fam sa-fe ne vefh? In kadar v' mislih vse rezhi preifhefh in pregledafh, pa fam febe samudifh, kaj imafh sa to?

Ako shelifh pravi mir imeti, in s' Bogam fklenjen biti, morafh druge rezhi posabiti, fam febe pa nikoli ne smefh fpred ozhi puftiti.

Veliko boljfihi bofh tedej, ako fe pred posvetnimi fkerbmi neomadeshvaniga obvarjefh.

Slo pa bofh oflabel, ako bofh na zhafne rezhi kaj porajtal.

Nizh ti ne smé imenitno in visoko, nizh dopadljivo in ljubo biti, kakor fam Bog, vse drugo pa ljubi le savolj Boga.

Sa nizhemerno imej vse veselje, ktero bi ti snalo od ene ali druge stvari priti.

Dufha, ktera Boga ljubi, v' ti ljubesni vse rezhi sanizhuje.

Vsa tolashba dufhe, in edino pravo veselje ferza je fam vezhni, nefkonzhni, povsod prizhizozhi Bog.

VI. Poglavitni del.

Od veselja dobre vesti.

1. Zhaft dobriga zhloveka je sprizhevanje dobre vesti.

Imej dobro vest, in bofh tudi vselej vesel.

Dobra vest samore veliko prenefti, in je tudi v terpljenji vesela.

Huda vest je vselej bojezha in nepokojna.

Šladko bofh pozhival, ako ti tvoje ferze ne bo nizz ozhitalo.

Takrat le bodi vesel, kadar bofh dobro storil.

Hudobni nimajo nikoli praviga veselja, in nikoli snotrajniga mirú ne obzhutijo: sakaj hudobnim ne bo mirú, pravi Gospod.

In ako bi tudi rekli: v' miru smo, nizz hudiga se nam ne bo pergodilo, kdo se bo upal nam fhkodovati? nikar jim ne verjemi; sakaj ferd boshji bo na naglim zhes-nje prifhel, vse njih djanje rasdjat, in njih fklepe k' nizz storil.

2. Kdor Boga ljubi, mu ni teshko terpljenja se hvaliti; sakaj terpljenja se hvaliti, se pravi s' krishem Gospoda Jesufa Kristufa se hvaliti.

Zhaft, ktera se od ljudi dobi, je kratka.

Sa posvetno zhaftjo pride vselej shalost.

Poboshnih veselje in zhaft je v' njih vesti, in ne v' uftih ljudi.

Pravizhnih veselje je od Boga, in v' Bogu, in njih rasveseljenje pride od refnize.

Kdor pravo, in vezhno zhaft sheli, ne mara sa zhafno.

In kdor posvetne zhafti ifhe, ali je is ferza ne sanizhuje, ozhitno fkashe, de nebesfho zhaft premalo sa ljubo ima.

Velik pokoj v' svojim ferzu ima, kdor na hvalo in na sanizhevanje ne porajta.

3. Lahko bo sadovoljin in miren, kdor ima zhifto vest.

Nifi svetejshi, ako si hvaljen, tudi ne porednifhi, ako si tadlan.

Kar si, to si; in ne morešh sa vezhiga sposnan biti, kakor si pred Bogam, kateri je tvoja prizha.

Ako pomislíšh, kaj si od snotraj, ne bošh porajtal, kaj ljudje od tebe pravijo.

Zhlovek vidi obras, Bog pa vidi ferze. Zhlovek prevaga djanje, Bog pa prevdari misli.

Všelej dobro storiti, in sebe sa malo imeti, je snamenje ponishne dushe.

Ne sheleti, od ene ali druge stvaru utéhe ali troshta sadobiti, je snamenje prav zhishte vesti, in terdniga saupanja v' Boga.

Kdor nobeniga sunajnega prizhevanja ne ishe, da sposnati, de se je Bogu popolnoma isrozhil.

Sakaj, kateri sebe hvali, ni poterjen, ampak, kteriga Bog hvali, govori s. Pavel.

Od snotraj s' Bogam shiveti, in od sunaj s' nobenim posheljenjem ne svesan biti, to je stan snotrajniga zhloveka.

VII. Poglavitni del.

Od ljubeshni proti Jesufu zhes vse.

1. Svelizhan je ta, kateri ve, kaj je: Jesufa ljubiti, in sam sebe savolj Jesufa sanizhevati.

Treba je ljubo rezh savolj ljubiga sapustiti; sakaj Jesuf hozhe sam zhes vse rezhu ljubljen biti.

Ljubeshen do stvaru je sapeljiva in nestanovitna, ljubeshen proti Jesufu je svešta in stanovitna.

Kdor se na stvaru veshe, bo s' njimi vred padel, kdor se pa s' Jesufam fklene, bo sa všelej vterjen.

Ljubi, in imej sa svojiga prijatla Jesufa, on, zhe vsi drugi odstopijo, te ne bo sapustil, tudi ne bo dopustil, de bi ti k' poslednjimu pogubljen bil.

Rad, ali nerad, enkrat se bošh le mogel lozhiti od vsiga.

2. Dershi se Jesufa v' shivljenji in smerti, ter v' njegove roke se isrozhi, kateri sam ti samore pomagati, zhe te tudi vsi sapuste.

Tvoj ljubi Jesuf je take nature, de nobeniga drugiga sraven sebe v' tebi ne terpi, on hozhe sam tvoje ferze imeti, in v' tebi kakor v' svojim tronu kraljevati.

On bi rad hotel per tebi biti, ko bi ti snal od vsih stvaru se odlozhati.

Lahko bofh rasumel, de je vse sgubljeno, kar-koli je ljudem, ne pa Jesufu isrozheno.

Ne saupaj, in ne operaj se na terst, kateri se od vetra maje; sakaj vse mefo je trava, in vsa njega zhaft bo padla, kakor zvet na polji.

3. Kmalo bofh smoten, ako bofh le gledal, kar drugi k' videsu delajo.

Ako per drugih tolashbe in dobizhka ishefh, bofh pogosto fhkodo obzhutil.

Ako pa Jesufa v' vsih rezheh ishefh, bofh tudi Jesufa najdel.

Ako pa sam sebe ishefh, bofh sam sebe najdel, pa k' svoji nefrezhi.

Sakaj zeli fvet, in mozh vsih tvojih sovrashnikov ti ne more toliko hudiga storiti, kakor si sam storish, zhe Jesufa ne ishefh.

VIII. Poglavitni del.

Od sosebne prijasnosti s' Jesusam.

1. Kadar je Jesuf per tebi, je vse dobro, in nizh se ti teshko ne sdi; kadar pa Jesufa ni, je vse soperno.

Dokler Jesuf v' serzu ne govori, je slednja tolashba flaba; kakor hitro pa Jesuf k' tebi le eno besedo rezhe, v' svojim serzu veliko tolashbo obzhutish.

Ni le Marija hitro vftala od mesta, kjer se je jokala, kadar ji je Marta rekla: Uzhenik je tukaj, in te klizhe.

O frezhna ura, v' kateri Jesuf od fols k' vefelju duhá klizhe!

O kako terd in fuh fi bres Jesufa! kako ne-
spameten in nizhemern, ako sunaj Jesufa kaj dru-
giga shelifh! Ti ni li to vezhi fhkoda, kakor de
bi zeli fvet sgubil?

2. Kaj ti samore zeli fvet dati, bres Jesufa?

Bres Jesufa biti je shivi pekel; s' Jesufam pa
biti je fladlak paradish.

Ako bo Jesuf s' tabo, ti noben fovrashnik
fhkodovati ne bo mogel.

Kdor Jesufa najde, najde velik saklad, dobroto
zhes vse dobrote.

In kdor Jesufa sgubi, sgubi grosno veliko,
vezh ko zeli fvet.

Kdor bres Jesufa shivi, je nar vezhi revzhik:
kdor pa v' Jesufovi ljubesni shivi, ima nar vezhi
bogaftvo.

3. Kdor sna s' Jesufam shiveti, mora velike
umetnosti biti: in velike modrosti, kdor ve Jesufa
per febi ohraniti.

Bodi ponishin in miren, in Jesuf bo s' tabo.

Bodi bogabojezh in poterpeshljiv, in Jesuf bo
per tebi prebival.

Jesufa hitro preshenefh, in njegovo gnado
sgubifh, zhe fe le v' sunajne rezhi sahomotafh.

Ako pa njega preshenefh in sgubifh, k' komu
vender mislifh iti, in koga fi sa prijatla ifkati?

Bres prijatla ne morefh lahko biti, in ako Je-
suf ne bo pred vsm drugim tvoj prijatelj, bofh
filno shalofen, in opufhen hodil.

Neumno tedaj ravnafh, ako svoje saupanje in
veselje v' kakiga drugiga postavifh.

Boljshi je zeli fvet soper febe imeti kakor Je-
sufa shaliti.

Satorej ismed vseh prijatlov Jesufa famiga imej
sa fofebniga prijatla, le njega zhes vse ljubi.

4. Vse ljudi morafh savolj Jesufa, Jesufa pa
savolj njega famiga ljubiti.

Sam Jesuf Kristuf je pred vsm vse hvale
vreden; on sam je dober in sveft, bolj kakor vsi
prijatli.

Savolj njega in v' njem morafh prijatle in neprijatle sa ljubo imeti: in sa vse ga profiti, de bi ga vfi ljudje sposnali in ljubili.

Nikoli ne sheli sofebne hvale ali ljubesni, sakaj vse to gre famimu Bogu, kateri nobeniga febi enakiga nima.

Tudi ne dopufti, de bi kdo do tebe, ali de bi ti do koga drugiga vezhi ljubesen, kakor gre, imel; ampak Jefuf naj bo v' tebi, in v' vfakim dobrim zhloveku.

5. Bodi zhift, in od snotraj profit, in ne veshi ferza na nobeno stvar. Zhifto od vfiga posemljifkiga odtergano ferze morafh do Jefufa imeti, zhe hozhefh v' miru gledati in pokufhati, kako fladak je Gofpod.

In ref tega ne bofh sadobil, ako ti gnada boshja naproti ne pride, in te k' temu ne napelja, de se vfm rezhem odpovefh; in sa vselej od vfiga odlozhen fam famimu Bogu shivifh, ter v' njem eno poftanefh.

Sakaj kadar gnada boshja k' zhloveku pride, takrat k' vfm rezhem mozhan poftane; kadar pa gnada odftopi, je ubog in flab, in enak odlozhenimu, kateri ima tepen biti.

V' letem pa ne smefh nesaupljiv biti, kakor de bi ti vezh pomagati ne bilo; ampak podaj se ferzhno v' boshjo voljo, in vse, kar zhef-te pride, v' zhaft in hvalo Jefufa Kristufa terpi. Sakaj sa simo pride léto, sa nozhjo pride dan, in po hudim vremenu se vse nebo isjafni.

IX. Poglavitni del.

Od pomanjkanja vfiga tolashila.

1. Ni teshko zhlovefhke tolashbe sanizhevati, kadar je boshja per rokah.

Ampak bres boshje in zhlovefhke tolashbe shiveti, in Bogu k' zhafti vfo revnost, in vse sapu-

fhenje ferza voljno terpeti; sam sebe v' nebene rezhi ne ifkati; na svoje lastno saflushenje ne mifliti: to je velika, ja prav velika rezh.

De li vesel in bogabojezh, kadar gnado boshjo imash, je li to kaj posebniga? tako uro bi si vsak vofhil.

Prav lahko jesdari, (lahko fveto shivi) kteriga boshja gnada nosi.

In ali se je zhuditi, de tifi svoje butare ne obzhuti, kteriga vfigamogozhni Bog nosi, in nar vikfhi Vishar pelje.

2. Mi radi kaj k' svojimu tolashilu imamo, no-beden rad sam sebe ne sapufti.

Šveti Lorenz marternik je s' svojim mafhnikam fvet premagal; ker je vse, kar fvet sa veselje ima, sanizheval, in je svetiga vikfhiga mafhnika Šikfa (Papesha), kteriga je is ferza ljubil, savolj Kristufa voljno puftil od sebe vseti.

Is ljubeshni tedaj do Štvarnika je ljubeshen do zhloveka premagal, in nameft zhlovefhke tolashbe mu je ljubfhi bilo, de se po boshjim dopadajenji sgodi.

Tako se tudi ti uzhi febi potrebniga in ljubiga prijatla is ljubeshni proti Bogu sapuftiti.

Tudi ne bodi prevezh shalofhen, kader te prijatelj sapufti, ker vefh, de vfi se moramo enkrat lozhiti.

3. Veliko in dolgo se mora zhlovek sam sabo vojfkovati, preden se isuzhi sam sebe popolnoma premagati, in vse svoje shelje v' Boga oberniti.

Kadar zhlovek sam v' sebe saupa, rad ifhe zhlovefhkih tolashb.

Kdor pa Kristufa ferzhno ljubi, in le po zhednostih hrepeni, ne ifhe takih tolashil in telefne fladkofiti, ampak se raji fhe podvershe mozhnim fkufhnjam, in terdimu delu sa Kristufa.

4. Kadar ti tedaj Bog duhovno tolasho da, vfemi jo s' hvaleshnostjo, pa sposnaj, de je boshji dar, in ne tvoje saflushenje.

Nikdar se ne povsdigni, in prevezh ne veseli,

tudi se nizhemerno ne prevsemi, temùzh bodi fhe bolj ponishin savolj prejeti gnade, ter fkerbnejfhi in bogabojezhifhi per vfm fvojim djanji, sakaj ta ura bo prefhla, in bo sopet fku fh njava prifhla.

Kadar ti je tolashilo odvseto, ne sgubi prezej ferzá, ampak s' ponishnostjo in s' poterpljenjem zhakaj nebefhkiga obifkanja; sakaj Bog je mogozen, tebi vezhi gnado in tolasho sopet podeliti.

Leto ni nizh noviga in nesnaniga tém, kateri fo poti boshje vajeni: sakaj na to visho fo tudi eno sa drugim pogosto obzhutili veliki fvetniki in ftari preroki.

5. Eden med njimi, s' obilno gnado obdarovan, je djál: Kadar fim vfiga obilno imel, fim rekel: Nikoli ne bom premaknjen.

Kaj je pa po sgubljeni gnadi v' febi fku fil, tudi pové, rekozh: Komaj si ti, o Gospod! svoje oblizhje od mene obernil, mi je vse vpadlo.

Vender v' tem ni obupal, ampak je Gospóda fhe le bolj profil rekozh: K' tebi, o Gospod! bom vpil, in tebe, svojiga Boga, bom profil.

Sadnjizh osnanuje, kaj mu je molitev pomagala, in pové, de je bil uflifhan, rekozh: Gospod me je uflifhal, in se me je usmilil; Gospod je moj pomozhnik postal. V' kateri rézhi pa? Ti si moje shalovanje v' veselje spreobernil, in si me s' veseljem obdal.

Ker se je s' velikimi fvetniki tako godilo, ne smemo mi revni in ubogi nesaupljivi biti, ako smo vzhafi gorezhi, vzhafi pa mlazhni; sakaj duh pride, in sopet gré, kakor je njemu dopadljivo. Satoraj pravi fveti Job: Sjutraj sgodaj zhloveka obifhefh, in ga hitro poskusih.

6. V' koga tedaj hozhem saupati, ali na koga se sanesti, kakor famo na veliko boshjo milost, in na famo upanje nebefhke gnade!

Ako tedaj tudi poboshne ljudi, bogabojezhe brate, ali svefte prijatle okoli febe imam, svete bukve berem, ali lepe pogovore, in prijetne pesmi flifhim, mi vse to malo pomaga, in malo dopade,

ako fim od gnade boshje sapufhen, in svojinu laftniju ubofhtvu prepufhen.

Takrat ni nobene boljſhi pomozhi, kakor potpeti, ſam ſebe ſatajiti, in ſe v' voljo boshjo iſrozhati.

Nikdar ſhe niſim tako poboshniga in bogabojehiga zhloveka najdel, de bi mu ne bila vzhafi gnada boshja odtegnjena, ali de bi ne bil pomanjſhanja veſelja k' flushbi boshji obzhutil.

Noben ſvetnik ni bil tako viſoko ſamaknjen, in raſſvetljen, de bi ne bil prej ali potlej ſkuſhnjav terpel.

Ni namrezh vreden viſokih boshjih rezhí v' duhu pregledovati, kdor ni bil ſavolj Boga v' enim ali drugim terpljenji poſkuſhen.

Rado ſe tako godi, de ſhe le po ſkuſhnjavi veſelje pride.

V' reſnizi je Kriſtus le ſkuſhenim nebefhko veſelje obljudil; on pravi: Kdor bo premagal, mu bom dal jeſti od dreveſa ſhivljenja.

8. Boshje tolashilo pa je ſato dano, de bi zhlovek mozhnejſhi bil ſopernoſti preneſti in premagati.

Sa boshjim tolashilam pride pa ſopet ſkuſhnjava, de bi ſe zhlovek v' dobrim ne prevſel.

Hudizh ſhe ne ſpi, tudi meſo ſhe ni mertvo, ſato ne prenehaj k' vojſkovanju ſe perpravljati, dokler imafh ſovraſhnike na deſnizi in levizi, kteri nikdar ne pozhivajo.

X. Poglavitni del.

Od hvaſhnoſti ſavolj prejete gnade Boshje.

1. Kaj iſheſh pokoja, ker ſi ſa delo rojen?

Bodi perpravljén ſa terpljenje, ne pa ſa veſelje, ker morafh kriſh noſiti, ne pa ſe veſeliti.

Tudi poſvetni zhlovek bi ſhelel boshjo tolashbo in veſelje duha imeti, ako bi ga okuſiti in vſelej ohraniti ſamogel.

Sakaj snotrajno vefelje duha prefeshe vse prijetnosti sveta, in vse vefelje mesa.

Vse posvetno vefelje je namrezn prasno, ali pa ostudno, vefelje duha pa je vse prijetno, ima svoj sazhetik v' zhednostih, in je od Boga zhistim ferzam dano.

Ali takiga boshjiga vefelja ne more nobeden po svojih sheljah vselej vshivati, ker zhaf skufhnjave kmalo pride.

2. Nebeshkimu obiskovanju nar bolj soperstoji, kdor le po sheljah svojiga ferza shivi, in veliko sam v' se saupa.

Bog dobro stori, de zhloveku gnado tolashbe dodeli; zhlovek pa hudo dela, de Gospodu Bogu vsiga hvaleshno ne perpifhe.

In sato ne morejo darovi gnade boshje v' naf tezhi, ker smo sazhetniku darov, nehvaleshni, in jih ne islivamo nasaj v' studenz, is kteriga smo jih sajeli.

Sakaj ponishno hvaleshnimu Bog vselej gnade deli; prevsetnimu pa odvsame, kar le ponishnim daje.

3. Tolashila, de bi mi jemal shalost ferza savolj greha, nozhem imeti: tudi premishljevanja ne shelim, zhe bi me imelo v' prevsetnost peljati.

Ni namrezn vse sveto, kar je visoko; ni vse dobro, kar je fladko; ni vse zhisto, kar je prijetno; tudi ni vse Bogu dopadljivo, kar je komu ljubo.

Rad prejmem gnado, ktera me stori bolj ponishniga, bolj bogabojezhiga, bolj perpravniga sam sebe sapustiti.

Kdor je s' darovi, ktere je od Boga sadobil, isuzhen, in ponishan s' gnadami, ktere je sgubil, se ne bo upal kaj dobriga sam sebi perpifati, ampak bo veliko vezh sposnal, de je sam od sebe reven in ubog.

Daj Bogu, kar je boshjiga, in sebi perpifhi, kar je tvojiga, to je: Daj hvalo Bogu sa njegove gnade, sam sebe pa sposnaj grefnika, in tepenja vredniga savolj greha.

4. Vfedi se vfelej na nisko, in bofh vifhej prifhel; kaj ne ftoji vfe vifoko na niskim?

Pred Bogam nar vezhi fvetniki fo nar manjſhi fami v' febi, in kolikor bolj jih Bog povikſhuje, tolikanj bolj fe fami ponifhujejo.

Oni fo polni refnize in nebefhke zhaſti, in niſo ſheljni praſne poſvetne hvale.

Ker fo v' Bogu vkoreninjeni in vterjeni; ne morejo na nobeno viſho prevſetni biti.

In ker vfe, kar fo dobriga prejeli, le Bogu perpiſhejo, ne iſhejo zhaſti ljudi, ampak le zhaſt, ktera je od famiga Boga, in ſhelé, de bi Bog v' njih, in v' vſih fvetnikih zhes vfe zhefhen bil, in po tem bres nehanja hrepené.

5. Bodi tedaj hvaſhen ſa vfaki nar manjſhi dar, tako bofh vreden vezhiga prejeti.

Naj bo tebi nar manjſhi dar tako ljub, kakor nar vezhi, in kar drugi ſanizhujejo, imej ti ſa poſebno dobroto.

Ako viſokofſt in imenitnoſt darovavza premiflih, ti ne bo noben dar majhin ali ſanizhljiv. Sakaj nizh ni majhniga, kar nam od nar vikſhiga Boga pride.

In zhe naſ Bog tudi ojſtró ima in tepe, nam mora prijetno biti: ker ſavolj naſhiga ſvelizhanja ſtorí, karkoli zhes naſ priti puſti.

Kdor ſheli gnado Boſhjo obdershati, mora ſa prejeta hvaſhen, po odvſeti pa poterpeſhljiv biti.

Naj móli, de fe ſgubljena verne; naj bo varen in ponifhin, de ſadobljene ſopet ne ſgubi.

XI. Poglavitni del.

Od majhniga ſhtevila prijatlov Jeſuſoviga krifha.

1. Jeſuf ima ſdaj veliko prijatlov ſvojiga nebefhkiga kraljeſtva, ali malo takih, kteri bi njegov krifh noſili.

Veliko ima ſheljnih veſelja; pa malo ſheljnih terpljenja.

Dosti jih je, kateri bi radi s' njim jedli in pili, pa malo, kateri bi se s' njim poftili.

Vsi shelé s' Kristufam se veseliti, njih malo pa hoze savolj njega kaj terpeti.

Veliko jih gre sa Jesufam do lomljenja kruha, ali malo je takih, de bi hotli s' njim is kelha terpljenja piti.

Veliko jih je, ki zhafté njegove zhudeshe, pa jih je malo, ki nosijo saframovanje njegoviga krisha.

Veliko jih Jesufa ljubi, dokler se jim kaj so-
perniga ne pergodi.

Veliko jih ga hvali in zhafti, dokler jim po-
maga in jih toláshi.

Ako se pa Jesuf fkrije, in jih le malo zhafa sapufti, se she sazhejo pertoshevati, ali pa jim saupanje upada.

2. Kteri pa Jesufa savolj Jesufa, in ne savolj svojiga lastniga tolashila ljubijo, ga zhafté in hvalijo v' vsih nadlogah in britkostih, tako, kakor v' nar vezhim veselji.

Ko bi jim tudi nobeniga veselja dati ne hotel, bi ga vender vselej zhaftili in hvalili.

3. O koliko premore zhafta ljubesen do Jesufa, ktera nizh lastniga dobizhka ali lastne ljubesni per febi nima!

Niso li vsi tisti pravi najemniki, kteri vselej le veselja ishejo?

Ne ljubijo mar sami febe bolj, kakor Jesufa, vsi, kteri sa njim le savolj obresti in lastniga dobizhka hodijo?

Kje se bo najdel tak, kteri bi saftonj Bogu flushiti hotel?

4. Teshko se takó duhoven zhlovek najde, de bi se bil vsih rezhi snebil.

Kje bo kdo refnizhno v' duhu ubogiga, in od vsih stvari lozheniga zhloveka najdel? Ref! zhes vse, kar je od delezih in od sadnjih pokrajih, je njega zena.

Zhe bi zhlovek vse svoje premoshenje rasdal, bi to ne bilo she nizh.

In zhe bi veliko pokoro delal, bi bilo to fhe vfelej le malo.

Ako bi kdo vse snal, bi bil vender fhe delezh od popolnamofti.

In ako ima kdo veliko zhednoft in ferze v' ljubesni vse gorezhe, vender mu fhe vfelej veliko manka, namrezh eno, ktero je nar bolj potrebno.

Kaj je tedej nar bolj potrebno? To, de, ako je she vse rezhi sapuftil, tudi fam febe sapufti, is febe vef vun gre, in nizh od laftne ljubesni ne ohrani.

In kadar bo vse ftoril, kar je vedil, de mora ftoriti, naj fposná, de fhe nizh ftoril ni.

5. Ne fme fe prevzeh vefeliti, zhe je morebiti od drugih veliko obrajtán, ampak fe mora po vfi pravizi sa nepridniga hlapza fposnati, kakor Jefuf pravi: kadar vse ftoritè, kar je vam sapovedano, rezite: nepridni hlapzi fmo.

Takrat bo samogel réf ubog v' duhu, in zhišt v' ferzu biti, in s' prerokam rezhi: sapuften in ubog fim.

In vender v' bogaftvu, v' mòzhi, in v' ferzhnofti premore zhes vse le ta, kdor vé fam febe in vse rezhi sapuftiti, in nar manjſhi biti.

XII. Poglavitni del.

Od kraljeve poti fvetiga krisha.

1. Veliko ljudem fe teshko sdi, letó govorjenje: Sataji fam febe, vsemi fvoj krish nase, in hòdi sa Jefufam.

Ali veliko teshej bodo flifhali to poflednjo besedo: Poberite fe od mene, vi prekleti, v' vezhni ogenj.

Kteri sdaj nauke krisha radi flifhijo in spolnijo, fe takrat pred sodbo, vezhniga pogubljenja ne bodo bali.

Snamnje krisha bo na nebu, kadar bo Gospod prifhel fodit.

Takrat bodo vsi flushabniki krisha, kateri so v shivljenji krishanimu Jesufu podobni bili, s' velikim saupanjem k' Kristufu fodniku perftopili.

2. Kaj se tedaj bojish krish na-fe vseti, po katerim se v' kraljestvo boshje pride?

V' krishi je svelizhanje, v' krishi je shivljenje, k' krishi je bramba pred fovrashnikom.

Is krisha tezhejo nebeske fladkosti v' duho, v' krishi je mozh ferza, v' krishi je veselje duha, v' krishi je sapopadek vsih zhednost, v' krishi je popolnoma svetost.

Svelizhanje dushe, in upanje vezhniga shivljenja se le v' krishi nadje.

Satorej vsemi na-fe svoj krish, in hodi sa Jesufam, tako pojdesh v' vezhno shivljenje.

On je pred tabo hodil, svoj krish na svoji rami nosil, in sa-te na svetim krishi umerl, de bi tudi ti nosil svoj krish, in na krishi umreti shelel.

Sakaj zhe bofh s' Jesufam umerl, bofh tudi s' njim shivel; in zhe bofh njegoviga terpljenja deleshen, bofh tudi deleshen njegove zhasi.

3. Pole! v' krishi je vse, in na smerti je vse leshezhe, in ni drugiga pota k' shivljenju, in k' pravimu snotrajnimu miru, kakor pot svetiga krisha, in na ti poti moramo vsak dan svoje pozhutke moriti.

Pojdi kamorkoli hozhefh, ifhi karkoli hozhefh, ne bofh najdel imenitnihiga pota sgorej, ne varnihiga sdolej, kakor je pot svetiga krisha.

Ravnaj in vishaj vse rezhi po svoji saftopnosti in volji, vender bofh vidil, de je treba vselej kaj terpeti, terpi rad ali nerad; in tako bofh vselej krish imel.

Terpel bofh ali telefne bolezhine, ali pa snotrajne britkosti duha.

4. V' zhasi bofh od Boga sapufhen, vzhasi od svojiga blifhnjiga nadleshevan, in kar je she hujshi, dostokrat bofh sam febi teshak.

In vender ne bofh mogel s' nobeno pomozhjo,

s' nobeno tolashbo od teshav refhen biti, ali si jih polafhaj: temuzh kakor dolgo bo Bog hotel, bofh mogel terpeti.

Bog namrezh hozhe, de se uzhisf britkofsi tudi bres tolashbe terpeti, in de se mu popolnoma podvershefh, in po britkofsi ponishnifhi postanesf.

Nobeden ne more terpljenja Kristusoviga tako perferzhno v' svoji dufhi obzhutiti, kakor ta, kateri perloshnost najde na svojim telefonu terpeti, kar je Jesuf terpel.

Krish tedaj je vselej perpravljjen, in povfod na-te zhaka.

Ne morefh mu oditi, beshi kamorkoli hozhefh; sakaj kamorkoli pridefh, fam sebe seboj pernefh, in tako fam sebe povfod najdefh.

Obernii se gori ali doli, obrnii se noter ali vun, povfod in v' vsh rezheh bofh krish nafhel: povfod je treba poterpeti, ako hozhefh snotrajni mir ohraniti, in vezhno krono saflushiti.

5. Ako bofh krish radovoljno nosil, bo tudi krish tebe nosil, in te perpeljal k' frezhnimu konzu, kjer vse terpljenje mine, tukaj pa nikoli.

Ako pa krish nerad nosifh, fam febi fhe vezhi tesho delafh; terpeti pa vender le morafh.

Ako en krish odloshifh, bofh kmalo drugiga morebiti fhe teshjiga dobil.

6. Menifh le, de bofh krishu odshel, kterimu do sdaj fhe noben zhlovek oditi ni mogel? Imenuj mi le eniga fvetnika, de je bil na tem fvetu bres krisha in terpljenja?

Tudi Kristuf Jesuf, nafh Gospod, ni bil ne ene ure bres shalofsi in terpljenja, dokler je na tem fvetu shivel.

On pravi: tako je moglo biti, de je Kristuf terpel, od mertvih vstal, in tako v' svojo zhast fhel.

Sakaj tedaj shelifh po drugi poti hoditi, kakor po kraljevi poti, ktera je pot fvetiga krisha?

7. Vse shivljenje Kristusovo je bilo krish in terpljenje: ti pa hozhefh le pokoj in veselje.

Grosno se motifh, kakor bofh fam sposnal, zhe

kaj drugiga ifhefh, kakor krisha in terpljenja: sakaj vse nafhe sdajno shivljenje je polno rev, in s' krishi krog in krog obdano.

Bolj ko se kdo na semlji posveti, bolj teshavni krishi so nad njim; sakaj kolikor bolj on Boga ljubi, in sheli per njem biti, tolikanj bolj mu je britko, de mora fhe v' tem kraji popotovanja oftati.

8. Ali njegovo savolj mnogih britkost objo-kano ferze tolashi saupanje, de je njegovo saflushenje tolikanj vezhi, kolikor dalje svojo krish voljno nofi.

Ker se namrezh krishu voljno podvershe, fe mu vfa tesha njegovih britkost v' saupanje nebesh-kiga veselja spreoberne.

In zhe fe bolj telo v' terpljenji trudi, bolj fe duh v' snotrajnim veselji poshivlja.

Vzhafi snotrajni zhlovek v' terpljenji in britkosti tako obilno mozh svetiga Duha v' febi ima, de is ljubesni proti krishanimu Kristufu, kterimu sheli podoben biti, zlo nozhe bres teshav in terpljenja biti, ker saupa, de bo Bogu toliko prijetni-fhi, kolikor vezhi in hujfhi terpljenje bo is ljubesni proti njemu preftal.

To pa ni mózh zhloveka, ampak gnada Kristufova, ktera v' flabim zhloveku toliko premore, in ga tako shene, de s' gorezhimi sheljami ferzhno sazhe, in s' ljubesnijo spolni, kar mu je she po natori soperno in teshko.

9. Zhlovek ne more is svoje mozhi krisha nofiti in ljubiti, telefа satirati, in pod postavo duha spravljati, zhafci fe ogibati, sanizhevanje voljno terpeti, fam febe sanizhevati, in fhe sheleti sanizhevan biti, vse sopernosti s' fhkodo vred poterpeshljivo prenefti, in nobene frezhe na tem svetu ne sheleti.

Ako fam febe premifflih, tudi fam sposnafh, de is svoje mozhi nobeniga takiga dela ftoriti ne morefh.

Zhe pa saupafh v' Gospoda, ti bo mozh s' nebes dodeljena, in bofh svet in mefo premagal.

Tudi hudizha fe ne bofh bal, dokler bo vera tvoje oroshje, in Kristufov krish tvoje snamenje.

10. Podaj fe tedaj, kakor dober in sveft flushabnik Kristufov, serzhno nofiti krish svojiga Gospoda, kateri je hotel is ljubeshni proti tebi krishan biti.

Perpravi fe terpeti velike sopernofti in mnoge teshave v' tem revnim shivljenji; sakaj tako fe ti bo godilo: bodi she kjerkoli hozhefh, ne bofh fe tako fkril, de bi te terpljenje ne najdlo.

Tako mora biti! in druge pomozhi sopernoftim in nadlogam oditi ni, kakor voljna poterpeshljivoft.

Zhe hozhefh prijatel Jefusov biti, in delesh s' njim imeti, morafh kelh Gospoda s' sheljami piti.

Kar veselje sadene, isrôzhi vse Bogu; v' tem naj on stori s' tabo po svojim milofljivim dopadajenji.

Ti pa bodi perpravljén, vse reve in nadloge terpeti, in imej jih sa nar vezhi veselje; sakaj, zhe bi tudi vse terpljenje sdajniga zhasa sam in vselej voljno prenesel, bi to she nizh ne bilo proti prihodni zhasi, ktero bofh tamkaj imel.

11. Kadar bofh to dofégel, de ti bodo britkosti fladke in savolj Kristufa prijete, takrat mifli: Sdaj je dobro sa-me, sdaj fim ráj na semlji najdel.

Dokler pa ti je terpljenje soperno, in le shelish refhen biti, fe ti bo le hudo godilo, in krishi ti bodo povfod pred durmi, kjerkoli bofh hotel noter iti.

12. Ako fe pa vdash v' to, kar mora biti, to je, v' terpljenje in v' smert, ti bo kmalo boljshi, in bofh mir nafhel.

Ko bi tudi s' svetim Pavlam v' tretje nebo samaknjen bil, bi vender od strahu pred terpljenjem varen in miren ne bil. Jest, (je rekel Jefus od f. Pavla) mu bom pokasal, koliko mora sa mójiga imena voljo terpeti.

Terpeti tedaj morafh, ako hozhefh Jefusa lju-biti, in mu vedno flushiti.

13. Bog ti daj, de bošh kdaj vreden savolj imena Jesufoviga kaj terpeti! Ti bi se v' takim terpljenji perpravjal sa zhaft, ktere nobeden isrezhi ne more, vsi svetniki bi se nad teboj vefelili, in sgledi tvojiga shivljenja bi vsim drugim pota Gospodove osnanoi.

Poterpeshljivoš fizer vsi perporozhajo, kjé so pa tifti, kteri terpeti hozhejo!

Ti vidifh, koliko drugi sa ta fvet, sa posemljške dobizhke terpé, sakaj bi tedaj ti sa Kristufa vfaj kaj majhniga terpeti ne hotel?

14. Sa terdno imafh vediti, de umerjozhe mora biti tukaj tvoje shivljenje. In kdor bolj sam febi umira, tudi bolj sazhné Bogu shiveti.

Kdor se ni ponishal, soperne rezhi sa Kristufa terpeti, ne bo nikoli snal nebesfhkih rezhi prevdarjati.

Bogú ni nizm dopadljivfhiga, tebi pa nizm boljfhiga na tem fvetu, kakor savolj Kristufa voljno kaj terpeti.

In ko bi ti na sbiranje bilo dano, bi si imel isvoliti raji savolj Kristufa kaj terpeti, kakor v' velikim vefelji biti: ker tako bi bil Kristufu bolj podoben, in vsim svetnikam bolj enak.

Sakaj nafhe saflushenje in posvezhenje se ne godi v' velikim vefelji, ne v' mnogih fladkoftih, ampak v' teshkim terpljenji in v' velikih teshavah.

15. Ko bi bila ktera varnisthi in boljshi pot k' nebesam, kakor je pot terpljenja, gotovo bi nam bil Jesuf le njo s' besedo in s' djanjem kasal.

Sdaj pa svoje uzhenze, kteri so sa njim hodili, in vse, kteri fhe sdaj shele po njegovih stopinjah hoditi, Jesuf ozhitno opominja rekozh: Ako kdo hozhe sa mano priti, naj sataji sam sebe, in naj vsame svoj krish, in hodi sa mano.

Is vfiga tedaj, kar si tukej bral in premifhljeval, fkleni: De moramo fkosi veliko nadlog v' Boshje kraljestvo iti.

Konz drugih Bukev.

Ali ni bilo najno ferzé goréshe v' nama, kadar je na poti govoril, in nama pisma raskladal? Luk. 24, v. 32.

Tretje bukve.

Od vefelja snotrjniga zhloveka.

I. Poglavitni del.

Od snotrjniga Kristusoviga govorjenja k' verni dushi.

1. *Hlapez.* **J**est hozhem poslufhati, kaj Gospod Bog v' meni govori.

Gospod. Švelizhana je dusha, ktera Gospoda flifhi v' sebi govoriti, in besedo obveseljenja is njegovih ust prejme.

Šrezhne so ufhesa, ktere glas tiho govorezhiga svetiga Duha poslufhajo, in od shpetanja sveta nizh flifhati nozhejo.

Ref frezhne so ufhesa, ktere ne poslufhajo glasú sunajnega shuma, temuzh le glas refnize, ktera od snotrj uzhi.

Šrezhne so ozhi, ktere so sunajnim rezhem saperte, v' snotrjne pa vedno vperte.

Svelizhani so, kteri v' snotrjne rezhi prede-rejo, ter se s' vsakdanjim boljshanjem, in posku-shanjem bolj in bolj k' sposnanju nebeshkih rezhi perpravljajo.

Šrezhni so, kteri si Bogu samimu flushiti per-sadevajo, in vse sadershbe sveta od sebe otrefajo.

Moja dusha! ohrani dobro vse te nauke, in sapri vrata telefniga posheljenja, de bofh mogla flifhati, kaj Gospod tvoj Bog v' tebi govori.

2. Letó pravi Gospod, tvoj ljubi: Jest sim tvoje svelizhanje, tvoj mir, in tvoje shivljenje.

Oftani per meni, in mir bo s' tabo; sapuſti vſe minljive rezhi, in iſhi le vezhnih.

Kaj fo vſe zhaſne rezhi drugiga, kakor ſape-ljive? in kaj tebi pomagajo vſe ſtvari, ako ſi od Œtvarnika ſapuſhena?

Sato ſapuſti vſe rezhi, in ſtóri ſe prijetno, in ſveſto ſvojimu Œtvarniku, de ſamoreſh pravo ſve-lizhanje dofezhi.

II. Poglavitni del.

*Ponishne ſhelje ſnotrajno boſhje govorjenje
ſliſhati.*

1. *Hlapez.* Govôri, o Goſpod! ker tvoj hlapez poſluſha. Jeſt ſim tvoj hlapez, ſtóri me umniga, de bom tvoje ſapovedi ſpoſnal.

Nagni moje ferze k' beſedam tvojih uſt: naj teze tvoje govorjenje v' mé, kakor roſa.

Nekdaj fo rekli Iſraelfki otrozi Mojſeſu: Govôri ti s' nami, in bomo poſluſhali: naj Goſpod nikar s' nami ne govori, de kjé ne umerjemo.

Jeſt pa, o Goſpod! jeſt tako ne proſim: ampak raji s' prerokam Œamuelam s' ponishnimi ſheljami mólim: Govôri, o Goſpod! ker tvoj hlapez poſluſha.

Naj mi ne govori Mojſeſ, ali drugih prerokov eden; temuzh govôri ti, Goſpod moj Bog, ti, ki ſi s' ſvojim ſvetim Duham navdihnili, in raſſvetlili vſe preroke; ſakaj ti ſam, bres njih, me ſamoreſh popolnoma poduzhiti, oni pa bres tebe nizh ne bodo opraviili.

2. Oni fizer ſamorejo beſedam glaſ dati, ali duhá ne dadó.

Reſ lepo in dobro povedo, ali ako tí molzhifh, ferza ne uſhgó.

Oni piſma uzhe, um pa, jih raſumeti, ti od-peraſh. Nam perpovedujejo ſkrivnoſti, ti pa raſo-devaſh v' njih ſkriti pomén.

Nam osnanujejo sapovedi, jih spolnovati pa ti pomagajh.

Oni nam kashejo pot, po nji hoditi pa ti mozh dajesh.

Oni delajo le od sunaj, ti pa uzhifh in rasfvetlifh ferzé.

Oni perlivajo od sunaj, ti pa dajesh rodovitnost.

Oni k' ufhesam govore, ti pa nam dasih njih besede rasumeti.

3. Ne Mojsef tedaj, ampak ti, Gospod moj Bog, vezhna refniza! mi govôri, de ne umerjem, in bres sadu ne oftanem, ako fim le od sunaj opominjan, od snotraj pa ne ushgan.

Ti Gospod! mi govôri, de mi ne bo k' fodbi tvoja beseda, ktero bi od drugih flifhal, pa ne storil, sposnal, pa ne ljubil, veroval, pa ne ohranil.

Sato govôri, o Gospod, ker tvoj hlapez posluha: ti imasih besede vezhniga shivljenja.

Govôri mi, Gospod, karkoli je k' obveseljenju moje dushe, in k' poboljshanju mojiga zeliiga shivljenja, tebi pa k' sahvaljenju, hvali, in vezhni zhafiti.

III. Poglavitni del.

Boshjo besedo moramo s' ponishnostjo in s' sheljami, ne pa le is navade poslushati.

1. Gospod. Poslufhaj moj fin! moje besede, ki fo nar flajfhi, in vfo modrost uzhenih in modrih sveta preseshejo.

Moje besede fo duh in shivljenje, tedaj ne fmejo po zhloveshki rasumnosti v' zeno postavljene biti.

Tudi jih ne smesh v' nizhemerno dopadajenje obrazhati, temuzh na tihama poslufhati s' vfo ponishnostjo; in s' velikimi sheljami v' ferze vseti.

2. Hlapez. In jest fim rekel: Blagor zhloveku, kteriga ti, o Gospod, uzhifh, in kterimu ti svojo

poftavo rasodevafh, de mu v' hudih dnevih pomagafh, in mu na semlji ferze ne vpade.

3. Gosp. Jest, pravi Gospod, fim preroke uzhil od sazhetka, in fhe ne preneham vfm govoriti: ali veliko jih je gluhih in terdovratnih per moji befedi.

Vezhi del ljudje rajfhi poslufhajo svet, kakor Boga, raji se ravnaajo po fvojim mefnim posheljenji, kakor po boshjim dopadajenji.

Švet obeta zhafne in prasne rezhi, in vse mu s' veseljem flushi; jest pa obetam nar imenitnifhi in vezhne darove, in se mi vender zhlovefhke ferza ne vdadó.

Kdo meni v' vfh rezheh s' takó veliko fkerbjo flushi, kakor se flushi fvetu, kdo je meni tako pokoren, kakor otrozi sveta poglavarjem semlje? Šramuj se Šidon! pravi morje. In ako vprafhafh, sakaj? poslufhaj:

Savolj majhniga dobizhka dolgo pot floré, sa vezhno shivljenje pa enkrat teshko petó vsdignejo.

Malo vredniga blaga ifhejo; sa en krajzer se dostokrat neframno kregajo; sa prasno majhno rezh, in sa revno plazhilo se nozh in dan trudijo.

4. Ali Bogó se usmili! sa nespremenljivo blago, sa neisrezhenoz plazhilo, sa nar vezhi zhaft in vezhno veselje se jim ne ljubi le nekoliko se truditi.

Šramuj se tedaj ti sanikerni in toshljivi hlapcz! de se otrozi sveta bolj trudijo v' delih sa pogubljenje, kakor ti sa vezhno shivljenje.

Uni imajo vezh veselja nad prasnimi rezhmi, kakor ti nad refnizo.

Uni fo dostokrat v' fvojim upanji goljfani, moje obljuje pa nobeniga ne goljfajo, tudi nobeniga, kteri v' mene saupa, prasniga ne ispufté.

Kar fim oblubil, to bom dal, kar fim rekel, bom dopolnil; o de bi le zhlovek v' moji ljubesni sveft do konza oftal!

Jest vse dobre obilno poplazham, in vse bogabojezhe mozhno fkufham.

5. Sapifhi fi moje befede v' ferze, in jih svefto premifhluj; ob zhafu fkufhnjave ti bodo prav prifhle.

Kar ne rasumesh, kadar berefh, bofh rasumel v' dan obiskanja.

Jest v' navadi imam, svoje isvoljene na dvojno visho obiskati, s' fkufhnjavo, ali pa s' obveseljenjem.

In vsak dan jim dva nauka berem: s' enim svarim njih pregreshenje s' drugim jih opominjam v' bogabojezhnosti rafti.

Kdor moje besede ima, in jih sanizhuje, ima eniga, kateri ga bo fodil poslednji dan.

Molitev sa dar ponishne bogabojezhnosti.

6. Hlap. O Gospod, moj Bog! vfa, edina, in nar vezhi moja dobrota si ti. In kdo fim jest, de se predersnem tebi govoriti? Jest fim tvoj nar revnishi hlapzhik, in savershen zhervizhik, tako reven in sanizhljiv, de sam ne vem, in se ne upam rêzhi.

Ali, Gospod! spomni se, de fim nizh, de nimam nizh, in de ne morem nizh.

Ti sam si dober, pravizhen, in svet, ti vse samoresfh, vse dasfh, vse napolnish, famo gresfnika prasniga pustish.

Spomni se svojiga usmiljenja, in napolni moje ferze s' tvojo gnado; ker nozhesfh, de bi tvoje stvarni prasne bile.

7. Kako bi si mogel jest v' tem revnim shivljenji pomagati, ako me ti s' svojo gnado in milostjo ne bofh poterdil.

Ne oberni od mene svojiga oblizhja; ne odlahaj me obiskati; ne odvsemi mi obveseljenja ferza; de ne postane moja dusha, kakor fuha semlja pred tabo.

O Gospod! uzhi me tvojo voljo storiti, uzhi me pred tvojimi ozhmi vredno in ponishno shiveti; sakaj ti si moja modrost, ker me v' refnizi posnasfh, in si me posnal, preden je svet bil, in preden fim jest na svet rojen bil.

IV. Poglavitni del.

Kaj se pravi v' refnizi in v' ponishnosti pred Bogam shiveti.

1. *Gosp.* Šin, mene pred ozhmi imej v' refnizi, in ifhi me vselej v' nedolshnosti svojiga ferza.

Kdor mene v' refnizi pred ozhmi ima, temu bom jeft v' fili hudobnih pomagat, in refniza ga bo pred sapeljivzi in opravljivimi fovrashniki varovala.

Ako te bo refniza proftiga ftorila, bofh sa ref proft, in se ne bofh prasnih befedi ljudi bal.

2. *Hlap.* O Gospod! ref je, kar pravifh; tako, te proftim, naj se mi sgodi, tvoja refniza naj me uzhi; ona naj me varuje in k' frezhnimu konzu ohrani.

Ona naj me réfhi od vfiga hudiga poshelenja, in od vse prepovedane ljubesni, in tako bom sgoli po sheljah svojiga ferza s' tabo shivel.

3. *Gosp.* Jeft te hozhem uzhiti, kar je prav in meni dopadljivo, govori Bog, vezhna refniza.

Špremitli svoje grehe s' veliko nejevoljo in shalofstjo, in nikoli ne misli, de fi kaj savolj dobrih del.

Le verjemi, de fi grefhnik, in v' velikim hudim nagnjenji sapleten in pogresnjen.

Šam od febe vselej filifh v' to, kar nizh ni, hitro padefh, fi kmalo premagan, naglo prestrafhen, in lahko jenjafh.

V' tebi nizh hvale vredniga ni, veliko pa v' febi najdefh, kar te mora mozhno ponishevati; sa-kaj ti fi veliko slabfhi, kakor morefh sapopafsti.

Ne misli tedaj, de fi v' vfih svojih delih kaj veliziga ftoril.

Hvaliti in sheleti morafh le te dela, ktere fo sa vezhno shivljenje; fizer pa v' tvojih delih nizh ni imenitniga, nizh shlahtniga, in zhudniga, nizh vifoke hvale in zhafsti vredniga.

Naj ti refniza zhes vse nar bolj dopade, svoje velike revfhine pa vselej shalofsten bodi.

Nizh fe tako ne boj, nizh tako ne zherti, nizh tako od febe ne odrivaj, kakor greh in hude navade, kterih morafh bolj shalofen biti, kakor vfake fhkode v' zhafnih rezheh.

Nekteri ne hodijo s' pravim ferzam pred mano, temuzh is radovednosti in prevsetnosti hozhejo moje fkrivnosti svediti, in visokost boshjo sposnati, febe pa in svoje svelizhanje samudé.

Le tí pogosto v' velike fkufhnjave in grehe savolj svoje prevsetnosti in radovednosti padejo, ker jim jeft soperstojim.

4. Boj fe sodbe boshje, in trefi fe pred ferdam Vfigamogozhniga. Ne sodi del Narvikfhiga, temuzh fpregleduj svojo hudobijo, kaj si hudiga storil? in koliko dobriga si samudil?

Nekteri mislijo, de so mi prijetni, ker imajo bukve in table, drugi pa menijo, de mi flushijo, ker stavijo snamnja, in delati dajo podóbe.

Eni od mene radi govore, pa na-me malo mislijo v' ferzu.

She drugi so, kteri na pameti rassvetljeni, in v' ferzu ozhisteni, vedno le po nebeshkkih darovih hrepené; posvetne rezhi prav neradi poflufhajo; natornim potrebam s' shalofstjo fitreshejo: le tí sposnajo, kaj duh refnize v' njih govori.

Sakaj Duh boshji jih uzhi vse zhafno sanizhevati, nebeshko ljubiti, fvet posabiti, nebefa pa nozh in dan ferzhno sheleti.

V. Poglavitni del.

Od prezhudne mozhi boshje ljubesni.

1. *Hlap.* Nebeshki ozhe! ozhe mojiga Gospoda Jesufa Kristufa! sahvalim te, de se po svojim mislofljivim dopadajenji mene ubogiga spomnifh.

Ozhe vfiga ufmiljenja, in Bog vse tolashbe! tebi bodi zhast in hvala, de me, vfiga tolashila nevredniga, s' svojim obiskanjem vzhafi rasveselifh.

Zhaftim in hvalim te, s' tvojim edino rojenim Šinam, in s' Trofhtarjem svetim Duham, vselej in na vekomej.

O moj Gospod in Bog! ti ljubzhik moje dushe! kadar bošh ti v' moje ferze prifhel, bo vse, kar je v' meni, tvoje sveto ime hvalilo.

Ti si moja zašt in veselje mojiga ferzá. Ti si moje upanje, in moje perbeshalifhe v' dan moje britkošti.

2. Ker pa sim v' ljubesni fhe flab, in v' zhednostih fhe nepopolnoma, moram od tebe poterjen in tolashen biti. Sato obifhi in úzhi me pogosto v' svojih svetih sapovedih.

Refhi me od hudobnih navad, in osdravi moje ferze od vfiga prepovedaniga poshelenja in greha; de od snotraj osdravljen in prav ozhiften, tebe ljubiti perpravljjen in stanovitno terpeti mozhen postanem.

3. *Gosp.* Velika rezh je ljubesen, in zhes vse velik dar, ker vse, kar je zhloveku soperno in nemogozhe, v' zhloveku prijetno in mogozhe storí.

Ljubesen tesho bres teshave nosi, in vse grenkobe storí fladke in dobro difhezhe.

Shlahтна ljubesen Jesufova naf shene k' velikim delam, in budi shelje, fhe imenitnisthi dela storiti.

Ljubesen hrepení le proti nebesam, in se nikoli v' posemljškim ne mudí.

Ljubesen hozhe sgoli po svojim dalati, in od vfiga posvetniga poshelenja odlozhena biti, de bi njene snotrajne shelje ne bile sadershane, de je noben posemljiski dobizhek flepiti, in nobena sguba v' zhafnim shaliti ne more.

Ljubesen je tako imenitna, de vse fladkošti, vfako mozh, vse fhirokošti, visokošti, in bogastva delezh preseshe; v' nebesih in na semlji ni nizeh boljshiga, kakor je ljubesen, sakaj ona je is Boga rojena, sato sunaj Boga nikjer pokoja nima.

4. Kdor ljubi, léta, tészhe, se veseli, po svojim dela, in se ne pušti motiti.

Ljubesen da vse sa vse (sa Boga), in ima vse

(Boga) v' vřim; sakaj ona pozhiva v' edini narvikřhi dobroti, is ktere vse dobro isvira in pride. Ona ne gleda na dar, ampak se zhes vse darí k' darovavzu povsdignje.

Ljubesen dostikrat ne vé mére, pa je zhes vřo méro gorezha.

Ljubesen ne zhuti teshe, fe ne navelizha dela; vezh hozhe řtoriti, kakor samore; nizh se ji ne sdi nemogozhe; ker méni, de vse samore in sme.

Ona je tedaj sa vse, ter spolni in sdela veliko rezhi, v' kterih, kdorkoli ne ljubi, omaga in obleshi.

5. Ljubesen zhuje, nikoli ne spi, in tudi ne dremlje.

Ljubesen fe trudi, pa se ne utrudi; je řtífkana, pa ji ni britko; řtrahovi je ne preřtrařhijo; kakor shiv plémen in gorezh ogenj fe kvifřko vsdigne; nizh se je ne dotakne.

Kdor ljubi, ta vé, kaj je ljubesen.

Velik glaf v' ufheřih boshjih řo gorezhe shelje duřhe, ktera pravi: Moj Bog, moja ljubesen, ti ři veř moj, in jeř řim vřa tvoja.

6. *Hlap.* Rařřhiri me v' ljubesni, in úzhi me s' snotrajnimi uřmi ferza pokuřhati, kako dobro in řladko je ljubiti, v' ljubesni se řtajati in v' nji plavati.

Opiraj me Gospod! s' řvojo ljubesnijo, ker v' gorezhim premifřljevanji in zhudenji řim veř samaknjen.

Daj mi peřmizo ljubesni péti, in sa tabo, moj ljubi! na viřoko iti, de bo moja duřha v' tvoji hvali, in v' veřelji tvoje ljubesni medlela.

O de bi mogel tebe bolj, kakor řam febe, řam febe pa řavolj tebe, in vse, kteri tebe v' reřnizi ljubijo, v' tebi ljubiti, kakor řapové pořtava ljubesni, ktera is tebe řvétí.

7. *Gosp.* Ljubesen je řhita, odkritoferzhna, bogabojezha, veřela, in prijetna, mozhna, poterpeřhljiva, řveřta, řmodra, řmilofřljiva, řferzhna, in řfama febe řnikdar ne řifhe.

Sakaj kjer eden řam febe řifhe, tam od prave ljubesni odpade.

Ljubesen je previdna, pohlevna, in dobra, ne mehkotna, je stanovitna, ne nizhemernih rezhi sheljna, je tresna, zhišta, terdna, krotka, in v' v'ih pozhutkih varna.

Ljubesen je podlošna, in naprej postavljenim pokorna, fama sebe malo obraja in se sanizhuje, je Bogu podvershena, in hvaleshna, se na Boga vedno sanafha, in v' njega upa, zhe je tudi mlazhna proti njemu; sakaj bres britkost se v' ljubezni ne shivi.

8. Kdor sa svojiga ljubiga voljo shiveti in vse terpeti ni perpravljén, ni vreden prijatel ljubezni poln imenovan biti.

Kdor ljubi, vse teshe in grenkosti savolj svojiga ljubiga rad na-se vsame, in nobena sopernost ga od njega ne lozhi.

VI. Poglavitni del.

Kako se prava ljubesen rasodeva.

1. *Gosp.* Šin! ne ljubish me she s' pravo ferzhnostjo in modrostjo.

Hlap. Gospod! sakaj ne?

Gosp. Sato, ker savolj majhne sopernosti opustish, kar si sazhel, sraven pa she sa vfako delo shelish hvalo, ali drugo obveseljenje prejeti.

Mozhan in ljubezni poln prijatel terdno stoji v' fkušhjavah, in ne verjame goljufnimu noterdanju sovrašnika. Kakor sim mu v' veselih dnevih prijéten, tako mu tudi v' shalošnih nifim neprijéten.

2. Kdor ljubi s' modrostjo, ktera je od sgoraj ne gleda tolikanj na dar svojiga ljubiga, ampak bolj na njegovo ljubesen; raji ima ferzé svojiga ljubiga, kakor de bi od njega prejel dar: bolj je vesel prijatla, kakor v'ih darov.

Kdor me refnizhno ljubi, mu ni sadosti le moj dar, ampak per v'ih darovih hozhe tudi mene imeti.

Sato she ni vse sgubljeno, de vzhafi ne mo-

refh od mene in od mojih fvetnikov tako vifoko mifliti, kakor shelifh.

Švete in fladke sheljé, ktere vzhafi obzhutifh, fo fad prizhijozhe gnade, s' njimi ti Bog she tukaj da nokoliko okufiti vefelje nebefhkiga kraljeftva; na nje pa fe ne fmeffh prevezh sanefi, ker pridejo, pa fpet gredo.

Vojfkovati fe pa soper hudobne shelje ferza, odganjati in sanizhevati noterdajanje hudizha, je imenitna zhednost, in veliko saflushenje.

3. Satoréj ne púfti fe ftrafhiti od nesnanih smotnjav, naj pridejo, od koder hozhejo.

Dershí svefto fvoje terdno naprejevsetje, ifhi le Boga zhaftiti, in saupaj v' njega.

Sdaj fe v' vifoke fkrivnosti samifliffh, kmalo pa fe v' navadne neumnosti ferza poverneffh; v' vffim fe le sanefi na Boga.

Dokler tako premenjenje s' nevoljo terpiffh, dokler ga ne shelifh, dokler ti je soperno, in fe mu soperftaviffh, ti je k' saflushenju, in ne k' pogubljenju.

4. Moraffh vediti, de ftari fovrashnik fi na vse vishe persadeva tvojim sheljam k' dobrimu soperftati in te od bogabojezhiga opravila nasaj dershati; kakor od zhaftenja fvetnikov, od poboshniga premiffhljevanja mojiga terpljenja, od ponishniga fposnanja fvojih grehov, od varovanja fvojiga ferza, in od terdniga naprejevsetja v' zhednostih rafti.

Veliko hudobnih mifel ti fatan noter da, de bi ti mogel nevoljo in ftrah ftoriti, in te od molitve in fvetiga branja odverniti.

Njemu je soperna ponishna fpoved, in ako bi samogel, bi ftoril, de bi tí k' fvetimu obhajilu ne hodil.

Ali nikar mu ne verjemi, in ne boj fe, zhe ti tudi vezhkrat nevarne saderge naftavlja.

Hude in nespodobne mifli, kadar ti jih ponuja, njemu púfti, in rezi: poberi fe nefnashni duh! fram te bodi, pofhaft; vef fi gerd, ki mi take rezhi noterdajeffh.

Pojdi od mene, ti do konza hudobni goljuf ne bošh nizz opravil, ampak Jesuf bo per meni, kakor mozhen vojfhak, in ti bošh na framoti oftal.

Rajfhi hozhem umreti, in vfe martre preftati, kakor tebi pervoliti.

Umolkni in jenjaj, vezh te ne bom poslufhal, drashi kakor hozhefh. Gospod je moja luzh in moja pomozh, koga fe bom bal?

Vojfka naj fe mi na sproti postavi, moje ferze fe vender ne bo balo. Gospod je moj pomozhnik in odrefhenik.

5. Vojfkuj fe kakor dober vojfhak, in ako vzhafi v' flaboſti padeſh, sazхни fhe s' vezhi ferzhnoſtjo, kakor poprej; sanefi fe na obilniſhi pomozh moje gnade, in mozžno fe varuj pred prevsetnoſtjo in prasnim dopadajenjem.

Œheljé, febi ali drugim dopaſti, ker isvirajo is prevsetnoſti, njih veliko peljejo v' smote in v' flepoto, doſtikrat fkoraj neosdravljivo.

Ta padez prevsetnih neumneshev, kateri veliko fami febe obrajtajo, naj ti bo sa vfelej k' poduzhenju, in k' vednimu ponishevanju.

VII. Poglavitni del.

Hrani boſhjo gnado v' ponishnim ferzu.

1. *Gosp.* Œin! boljſhi in varniſhi bo sa-te, de gnado poboshnoſti fkrivaſh, in fe s' njo ne povsdigujefh, de ód nje veliko ne govorifh, in fe sgoli na njo ne sanafhaſh; ampak de veliko vezh fam febe sanizhujefh, ter fe bojifh, de bi ne bil nevreden.

Na take gorezhe Œheljé fe ni doſti sanefi, ker fe lahko v' druge, unim naſprotne, ſpremené.

Kadar ti je s' gnado dobro, miſli, kako reven in ubog ſi bil bres gnade.

Duhovno poſvezhenje fe ne godí le v' boſhjim obvefeljenji; ampak fhe bolj v' ponishnim ſpokor-

nim in voljnim poterpljenji savolj odtegnjene svete gnade; tako, de se ti tazhaf ne posna, de si kaj v' molitvah ali v' drugih navadnih delih poboshnosti opustil.

Štóri pa vse, kakor nar bolj morefh in véfh, kolikor ti je mogožhe voljno, ter ne posabi fam febe popolnoma, savolj fuhote in britkoſti, ktero v' ferzu terpifh.

2. Sakaj veliko jih je, kteri, ker jim ni dobro, koj nepoterpeshljivi, ali toshljivi poſtanejo.

Pot zhloveka ni vſelej v' njegovi oblaſti, ampak Bog fam daje gnado in ovefeljenje, kadar hozhe, komur hozhe, kolikor hozhe, kakor mu dopade, in ne vezh.

Nekteri neſkerbni fo s' gnado poboshnosti fami febe ſavergli, ker fo ſe vezh lotili, kakor fo ſtoriti mogli, in niſo ſvoje ſlaboſti prevdarili, ter fo raji pervolili ſheljam ſvojiga ferza, kakor noter-dajanju pameti.

In kér fo vezh ſtoriti hotli, kakor je bilo Bogu dopadljivo, fo gnado hitro ſgubili.

Ker fo ſvoje gnesdo ſhe v' nebefa poſtavili, fo ubogi poſtali, in bili revni puſheni, de ſe po-niſhani in s' kvifhkiga udarjeni uzhé, ne s' ſvojimi perutami letati, temuzh pod mojimi perutami upati.

Novinzi, ki fhe na poti Goſpoda ſkuſheni niſo, ſe lahko smotijo, de ſaidejo, ako jih ſvet pamet-nih ne viſha.

3. Ako pa bolj ſvoji neumnoſti verjamejo, in ſvéta pametnih in ſkuſhenih ne poſluſhajo, ſe jim ne bo dobro iſfhlo, ako ſe od ſvojih miſel ne bodo dali odverniti.

Kteri fami febe ſa modre imajo, ſe malokdaj drugih viſhanju poniſhno podverſhejo.

Boljſhi je malo s' poniſhnoſtjo in majhno raſumnoſtjo vediti, kakor velike ſaklade ali fha-ze uzhenoſti s' praſnim in prevsetnim dopadaje-njem imeti.

Boljſhi ti je manj imeti, kakor veliko; ko bi po tem utegnil prevseten poſtati.

Šhe manjka pameti tému, kateri se vef veselju tako isda, de posabi na svoje poprejshno uboshtvo, in na sveti strah Gospoda, v' katerim bi se mogel bati sadobljeno gnado sgubiti.

Kdor pa v' dnevih sopernosti in teshav nesaupljiv postane, ter se tako terdno, kakor jest hozhem, na moje obljube ne sanese, mu manjka modrosti svetnikov.

4. Kdor je v' dnevih miru bres vse fkerbi, je vezhi del ob uri vojfkovanja bojezh in pobit.

Ako bi snal vselej sam v' febi majhen in ponishin oftati, svojiga duha pa v' strahu boshjim imeti in vishati, bi tako lahko v' nevarnost in v' greh ne padel.

Dober svet je, kadar si v' duhu sa boshjo flushbo vnet, de mislish, kaj bo, kadar takiga rasfvetljenja ne bo.

Ako se bo kdaj to pergodilo, misli, de rasfvetljenje se samore sopet nasaj verniti, ktero sim tebi k' poduzhenju, febi pa k' zhafti sa en zhaf odvsel, rezhe Gospod.

5. Dostokrat je taka skufhnja sa-te boljshi, kakor de bi se ti vselej po tvojih sheljah dobro godilo.

Sakaj saflushenje ne bo vezhi savolj tega de se kdo vifokeje samisli v' boshje fkrivnosti, in v' tem vezhi ovfeljenje ima, ali de je uzhen v' pifmih, ali de je v' vikshi stan postavljen.

Le v' tem je pravo saflushenje, zhe je v' pravi ponishnosti vterjen, in boshje ljubesni poln, de vselej, in v' vsih rezheh samo boshje zhafti ishe; de sam na-se nizh ne porajta, de sam febe v' refnizi sanizhuje, in de vezh veselja ima, kadar ga drugi sanizhujejo in ponishujejo, kakor de bi ga v' zhafti imeli.

VIII. Poglavitni del.

Majhni smo pred boshjimi ozhmi.

1. *Hlap.* Govoriti hozhem svojimu Gospodu, desiravno sim prah in pepel. Ako bi se jest sa kaj vezh imel, pole! si ti soper mene; in moje pregrehe pravizhno sprizhevanje dajejo, kterimu ne morem soper govorit.

Ako pa sam sebe majhniga delam, in sa nizh imam, tudi od vse lastne hvale neham, ter sam sebe prah, kakor sim, mislim, mi bo tvoja gnada milostljiva, in tvoja luzh se bo k' mojimu serzu perblishala, in vsa moja zhaft, kakor je majhna, bo v' dolini moje nizhemernosti pogresnjena, in na vekomej poginila.

Ondi mi pokashefh, kaj sim, kaj sim bil, in kam sim prishel, sakaj jest sim nizh, in tega nisim sposnal.

Ako sim sam sebi prepufhen, pole! nisim nizh, kakor gola flabost. Kakor hitro pa se ti na-me osrefh, novo mozh in novo veselje sadobim.

In veliko zhudo je, de me tako hitro vsdigne fh, in tako dobrotljivo sprejme fh, ker me lastna tesha vfelej le doli vlezhe.

2. To dela tvoja ljubesen, ktera mi bres mojiga saflushenja na proti pride, in v' tolikanj potrebah pomaga, me v' teshkih nevarnostih obvarje, in (de refnizo povem) od tolikanj saderg, de sam ne vem, ispelje.

Ker sim sam sebe bres tebe ljubil, sim se pogubil; kjer sim pa tebe samiga ifkal, in zhisto ljubil, sim ob enim tebe in sebe nashel, in savolj tebe sam sebe s he bolj posabil.

Sakaj, ti o nar Ljubesnivshi! ne ravnash s' menoj po meri mojiga saflushenja, ampak mi veliko vezh dafh, kakor bi si jest upal perzhakovati in profiti.

3. Zhefh in hvaljen bodi moj Bog! sakaj ako sim ravno vfiga dobriga nevreden: vender

tvoja sveta milost in neismerjena dobrota ne neha tudi nehvaleshnim in delezih od tebe odvernjenim, dobro storiti.

Oberní na f' febi, de bomo hvaleshni, pohlevni in tebi udani; sakaj ti si nafhe svelizhanje, nafha mozh, in terdnost.

IX. Poglavitni del.

K' Bogu, svojimu poslednjimu konzu, vse djanja vishati.

1. *Gosp.* Šin! jest moram tvoj nar vikfhi in poslednji konz biti, ako refnizhno shelish svelizhan biti.

Shelje, v' meni in savolj mene vse storiti, bodo zhistile tvoje ferze od ljubesni proti febi in stvarem.

Sakaj, ako sam febe v' kaki rezhi ishefh, sazhefh flabeti, in od snotraj se fufhiti.

Tedaj mene pred vsm drugim v' vsh rezheh ifhi, ker so vse rezhi od mene.

Tako misli, de ni rezhi, ktera bi ne bila is mene, nar vezhi dobrote; in sato mora vfaka rezh k' meni, sazhetniku vsh rezhi, vishana biti.

2. Is mene vsi majhni in veliki, ubogi in bogati, kakor is shiviga studenza sajemajo shivo vodo; in kateri mi radovoljno in s' ljubesnijo flushijo, bodo gnado sa gnado prejeli.

Kdor pa se bo hotel sunaj mene hvaliti, ali v' kaki drugi febi prijetni rezhi vefeliti, praviga vefelja ne bo imel, ferze se mu ne rasfhiri, ampak bo na veliko vish sapleten in stiskan.

Dobrih del, ktere nad feboj imash, ali kar jih nad drugimi vidish, ne perpifhi svoji mōzhi, ali mōzhi kakiga drugiga zhloveka; ampak vse daj Bogu, bres kteriga zhlovek nizh nima.

Jest sim vse dal, vse zhisto hozhem tudi sopet s' veliko hvaleshnostjo nasaj.

3. Leta je refniza, ktera vfo nizhemerno hvalo preshene.

In kadar bofh nebeshko gnado in pravo ljubesen sadobil, v' tebi ne bo vezh nevosfhljivosti, tvoje ferze se bo vsmu podverglo, in lastna ljubesen te ne bo mogla premotiti.

Sakaj ljubesen boshja vse premaga, in rasfhiri vse mozhi tvoje dushe.

Dokler pravo modrost imash, se bofh v' meni samim veselil, in v' mene samiga saupal; ker nobeden ni dober, kakor sam Bog, kteri mora zhes vse rezhi hvaljen, in v' vseh rezheh zheshen biti.

X. Poglavitni del.

Kako sladko je svet sanizhevati, in samimu Bogu flushiti.

1. Hlap. O Gospod! sopet bom govoril, in ne bom molzhal; sopet hozhem govoriti k' ufhesam svojiga Boga, svojiga Gospoda, in svojiga kralja, kteri je na visokim.

Kako velika in mnoga je tvoja dobrota, o Gospod! ktero tistim perhranish, ki se te boje! kaj si fhe le perpravil svojim ljubim prijatlam? Kaj le tem, kteri ti is zeliga ferza flushijo?

V' refnizi! nobeden isrezhi ne more, kako velika je sladkost, ktero tvoji prijatli po tvoji dobroti v' premisfhljevanji tvoje ljubesni imajo.

Sladkost svoje ljubesni si mi nar bolj pokasal v' tem, de si me, ki me ni bilo, ustvaril, in me, ko sim bil delezh od tebe safhel, sopet nasaj perpeljal, de bi tebi flushil in tebe po tvoji sapovedi ljubil.

2. O studenz vezhne ljubesni! kaj bi od tebe rekel?

Kako bi mogel kdaj tebe posabiti, ker si se fhe takrat milosfhljivo na-me spomnil, kadar sim bil ves v' grehu, in pogubljenja vreden.

Kadar sa-me nizh vezh upanja ni bilo, si ti milost svojimu hlapzu storil, in mu bres vfiga sa-flushenja ufmiljenje in prijasnost skasal.

Kaj ti bom sa to gnado povernil? sakaj ni vfm dano, de bi se vfm rezhem odpovedali, svet sa-pustili, ter vselej samotno shiveli.

Vse rezhí ti morajo flushiti, ali je kaj posebniga, de ti jest flushim?

Ne sme se mi sa veliko sdeti, tebi flushiti; ampak to je zhes vse veliko in prezhudno, de ti takó revniga in nevredniga sa svojiga hlapza vseti, in k' svojim ljubim prijatlam perdrushiti hozhefh.

3. Pole! vse je tvoje, kar imam, in s' zhemur ti flushim.

Ali veliko vezh: ti bolj meni flushifh, kakor jest tebi.

Pole! nebefa in semlja, ktere si zhloveku k' flushbi ustvaril, so ti pokorne, in store vvak dan, kar si jim sapovedal.

In leto je fhe premalo tvoji milosti, o Gospod! fhe zlo svoje Angelje si zhloveku k' flushbi odlozhil.

Vse leto pa fhe preseshe, de si se ponishal zhloveku flushiti, in si se mu sam sebe dati obljudil.

4. Kaj ti bom dal sa vse te jesera dobrot? O! de bi vse svoje shive dni tebi flushiti mogel!

Daj mi vsaj en dan v' tvoji flushbi vredno dopernefti!

Po vsi pravizi, ti si vreden vse flushbe, vse zhafti, in vezhne hvale.

Ti si ref moj Gospod! in jest fim tvoj ubogi hlapez, kteri fim dolshan is vse svoje mozhi tebi flushiti, in nikdar ne fmem v' tvoji flushbi toshljiv postati.

Tako hozhem, tako shelim, in kar meni permanka, mi ti po svoji milosti perlosi.

5. Velika zhaft in imenitna rezh je tebi flushiti, in vse rezhí savolj tebe sanizhevati.

Sakaj veliko ufmiljenje bodo vsi prejeli, kteri se sami tvoji sveti flushbi radovoljno podvershejo.

Nar slajfhi oveseljenje svetiga Duha bodo imeli,

kteri is ljubezni proti tebi vse mefeno posheljenje v' febi saterajo.

Štanovitno bodo s' veselim ferzam sa tabo hodili, kteri fo fe savolj tvojiga imena na osko pot podali, in fo vse posvetne fkerbí sapuštili.

6. O prijetna in vesela flushba boshja, v' kteri zhlovek sgoli po sheljah ferza tako shivi, de fe posveti! o kako svet je stan boshjiga flushabnika, kteri zhloveka Bogu dopadljiviga, Angeljem enakiga, hudizhem strahfniga dela, in ga vsim vernim sa sgled bogabojezhiga shivljenja naprej postavi.

O zhes vse dobra flushba! v' njo shelim priti in v' nji hozhem vselej ostati, ker v' nji Boga, nar vezhi dobroto, saflushim, in vezhno veselje sadobim!

XI. Poglavitni del.

Shelje ferza moramo skushati in v' svoji oblasti imeti.

1. *Gosp.* Šin! ti se morash fhe veliko uzhiti, kar fhe sdaj prav ne snash.

Hlap. Kogá Gospod?

Gosp. Ravnaj vse s'voje shelje po mojim dopadajenji; ne ljubi sam sebe, ampak ravnaj se vselej rad po moji volji.

Dostokrat se v' tebi vnamejo shelje, in te možno filijo kaj storiti; ali premisli, zhe se to savolj moje zhasi, ali bolj savolj lastniga dobizhka godi.

Ako se savolj mene godi, ti bo prav, kakorkoli obernem; ako pa le kaj, sna biti, de fhe sam ne sposnash, lastniga ishesi; pole! to te veshe in teshi.

2. Varuj se tedaj, in ne sanashaj se prevezh bres mojiga sveta na s'voje shelje, de ti potlej ne bo kjé shalosti ali teshe delalo, ravno to, kar ti je poprej dopadlo, in kar si kakor eno boljshi rezh možno shelel.

Kakor ne smesh prezej storiti po vsaki shelji ktera se ti dobra sdi, tako tudi ne vsake soperne, koj ko se perkashe, se ustrahiti.

Vzhafi se morash tudi per dobrih delih in lepih gorezhnih sheljah nekoliko nasaj dershati, in svojih misel ne nadlesno terditi, de svoje ferze v' miru ohranish, po svojoglavnosti flabih ne pohujshash, ali pa per sopergovorjenji drugih se ne smotish in ne padesh.

3. Vzhafi pa je treba filno si persadevati, in se pregresnim sheljam moshko soperstaviti, in ne gledati, ali je telefonu prijetno, ali neprijetno, ampak le tje hrepeneti, de meso tudi soper svojo voljo duhu podlošno postane.

Tako dolgo mora telo strahovano, in v' pokorshino siljeno biti, de bo k' v'fim rezhem perpravljeno, in de se isuzhi s' malim sa dobro vseti, in zhes teshavne in soperne rezhi ne godernjati.

XII. Poglavitni del.

Uzhiti se poterpeshljivosti, in ne vdati se posheljenju.

1. *Hlap.* Moj Gospod Bog! kakor vidim, mi je poterpeshljivost slo potrebna, sakaj v' tem shivljenji se veliko soperniga pergodi.

Kakorkoli namrezh svoje djanja visham, de bi mir imel, vender moje shivljenje bres vojske in shalosti ne more biti.

2. *Gosp.* Sin! ref je tako. Ali jest hozhem, de ne smesh takoshniga miru iskati, kteri bi bres fkušnjave bil, ali v' kterim bi nizh soperniga ne obzhutil.

Temuzh misli, de si tudi takrat mir nashel, kadar si bil s' mnogimi britkostmi ponishan, in v' veliko sopernostih fkushan.

Ako bi rekel, de ne moresh veliko terpeti kako boh enkrat mogel ogenj v' vizah terpeti?

Is dveh hudih rezhi si vselej raji manjši isvoli. De bošh tedaj prihodnjimu vezhnimu terpljenju oditi samogel, fkerbi sdajne reve savolj Boga voljno poterpeti.

Menišh le, de posvetni ljudje nizh ne terpé, ali de le malo terpé? Nobeniga takiga ne bošh najdel, tudi ne med tistimi, ki so v' mehkih obla-zhilih, in fladzhize jedó.

Hlap. Ali oni imajo veliko veselja, in shivé po svoji volji, in sato na svoje nadloge malo porajtajo.

3. Gosp. Bodi si, kakor ti pravíšh, in ako tudi vse po sheljah imajo, kako dolgo pa meníšh bo leto terpelo?

Pole! kateri na svetu vsiga obilno imajo, bodo kakor dim prefhli, in veselja, kteriga so tukaj vshivali, ne bodo vezh imeli.

Zlo tudi, dokler she shivé, niso bres grenkosti, nevolje, in strahu v' veselji.

Sakaj ravno to, kar jih veseli, jih dostokrat hudo pokori. Prav se jim godi! vsaj bres framote, strahu in grenkosti ne vshivajo veselja, ki ga samopafhno shelé in ishejo.

4. O kako kratko, in sapeljivo, kako nespo-dobno in saframotljivo je vse veselje sveta!

Ali ljudje savolj svoje flepote in pijanosti tega ne sposnajo, temuzh kakor neumna mutašta shivina savolj majhniga veselja tega kratkiga shivljenja v' smert svoje dushe padejo.

Ti pa, moj sin, nikar po svojim posheljenji ne hòdi, temuzh odverni se od svoje volje. (Širah. 18. v. 10).

Rasvesèli se v' Gospodu: in on ti bo dal, kar tvoje ferzé sheli. (Psalm 36. v. 4).

5. Ako hozhesih ref dobre volje biti, in od mene obilnišhi obveseljenje prejeti, pole! sapústi vse posemljisko veselje, in bošh shegen ter obilno veselje prejel.

In manj ko bošh per stvarjenih rezheh tolashbe ifkal, fladkejšhi in vezhi ovešeljenje bošh per meni najdel.

Ali tega oveseljenja ne bošh sadobil, zhe fe ne bošh prej s' fkerbjo trutil in vojfkoval.

Štara navada ti bo soper štala, ti jo bošh pa s' drugo boljſhi navado premagal.

Mefó fe bo naſproti vpéralo, ali gorezha ljubesen duha ga bo ushugala.

Štara kazha te bo drashila in jesila, ali s' molitvijo bo odgnana; le dobro fe dershi, teshko bo hudobija zhes-te kaj premogla.

XIII. Poglavitni del.

Pokorſhino in ponishnoſt Jeſuf uzhi.

1. *Gosp.* Šin! kdor ubogati nozhe, boshjo gnado od febe vershe, in kdor le sa-fe shivi, fe pomozhi vſih nevreden ſtorí.

Kdor fe rad in voljno ſvojimu vikſhimu ne podvershe, ozhitno na snanje da, de mu meſó ſhe ni popolnoma pokorno, temuzh fe mu ſhe pogoſto ſoperſtavi in vpera.

Uzhi fe tedaj ſvojimu vikſhimu hitro fe podvrezhi; ako hozheſh ſvoje meſo podloſhno ſtoriti.

Sakaj veliko hitrejſhi je ſunajni ſovraſhnik premagan, ako ſnotrajni zhlovek ſam v' ſebi ni raſdjan.

Šitniſhiga in hujſhiga ſovraſhnika duſhe ni, kakor je teló, ktero s' duham mirno ne shivi.

Prav reſnizhno morafh ſam febe ſanizhevati, ako hozheſh soper meſo in kri premagati.

Dokler ſam febe prevezh ljubifh, ſtanovitne pokorſhine drugim ne obljubifh.

2. Ali je kaj velikiga, de fe tí prah in nizh enimu zhloveku ſavolj Boga podversheſh! jeſt vſigamogozhni in nar vikſhi, kteri ſim vſe rezhi is nizh uſtvaril, ſim fe zhloveku ſavolj tebe podloſh-niga ſtoril?

Jeſt ſim med vſtmi nar manjſhi, in ſadnji poſtal, de bi tvojo prevſetnoſt s' ſvojo ponishnoſtjo premagal.

Prah! úzhi fe pokorn biti, úzhi fe ponishin biti; perst in ila! naj te imajo vfi pod nogami.

Uzhi fe svojo voljo ukreniti, in vřim podloshin biti.

3. Rasferdi fe soper famiga febe, in ne pústi v' febi napihovanja prevsetnofi prebivati: temuzh řtori fe tako majhniga in podloshniga, de bodo vfi ljudje po tebi hodili, in te kakor prah na zefi teptali.

Nizhemerni zhlovek! fe hozhefh fhe milovati?

Gerdoba od greřhnika! kaj pa hozhefh odgovarjati tem, kteri te saframujejo, ti, ki fi tolikokrat Boga shalil, in she tolikokrat pekel saflushil?

Ali moje oko ti je pregledalo, ker je tvoja dufha draga pred mojím oblizhjem; de bi ti mojo ljubesen řposnal, in mi sa vse dobre hvaleshen bil. Ti pa od sdaj vselej pokoren in ponishin bodi, in s' poterpljenjem sanizhevanje prenefi.

XIV. Poglavitni del.

řkrivne řodbe boshje tako premišljjevati, de fe v' dobrim ne prevsamemo.

1. Hlap. Tvoje řodbe, o Gospod! gromé nadme, od řraha in trepetanja fe gibajo vse moje kofci, in moja dufha fe filno boji.

Vef v' trepetu premišljujem: tudi nebefa nifo zhiřte pred tvojimi ozhmi.

Ti fi v' Angeljih hudobijo najdel, in jim nifi sanefel, kaj bo s' mano?

Svesde fo od neba padle, in jeřt prah! kaj hozhem prizhakovati?

Kterih dela fo hile viditi hvale vredne, fo grosno globoko padli, in kteri fo kruh Angeljev jedli, řim jih videl řvinfke otrobe s' sheljami jeřti.

2. Ni tedaj nobene řvetofci, ako ti, o Gospod! řvojo roko odmaknefh.

Ne pomaga nobena modrost, ako ti vishati nehafh.

Ne pomaga nobena mozh, ako ti opuhtifh, njo ohraniti.

Nobena zhiftoft ni bres nevarnosti, zhe je ti ne fkrivafh.

Noben varh ne bo obvaroval, ako tvoje sveto varstvo s' njim ne bo.

Sakaj sapufheni se pogresnemo in konz jemljemo, obifkani pa se vsdignemo in shivemo.

Neftanovitni fmo fizer, ali ti naf poterdifh: mlazhni fmo; ali ti naf ogrejefh.

3. O kako majhen in savershljiv bi mogel sam febi biti: sa nizh bi mogel imeti vse, kar menim, de je dobriga nad menoj.

O kako globoko se moram podvrezhi tvojim nesapopadljivim fodbam, o Gospod! ker drugiga v' febi ne najdem, kakor golo nizh?

O neisrezhena tesha, in neismerjeno morje, kjer ne vidim drugiga v' febi, kakor zlo nizh.

Od kod hozhem tedaj hvalo dobiti? kako se na svojo poboshnost fhe sanafhati?

V' globozhini tvojih fodbá nad mano, je posherta vfa moja prasna hvala.

4. Kaj je vse mefo pred tvojim oblizhjem! Ali fe bo li ila soper lonzharja hvalila?

(Isaia 29. v. 16.)

Kako se more s' prasno hvalo povsdigvati zhlovek, kteriga ferze je vse v' boshji roki?

Zel svet ne bo mogel prevsetniga storiti, kteriga si je refniza podvergla; tudi vsih ljudi hvala ne bo povsdignila tega, kteri je vse saupanje le v' Boga postavil.

Sakaj pole! tudi ti, kteri hvalijo, nifo nizh; oni bodo s' glafam svojih besedi vred prefhli; Gospodova refniza pa oftane vekomaj.

(Pfalm. 116. v. 2.)

XV. Poglavitni del.

Kaj je storiti, kadar kaj shelimò.

1. *Gosp.* Šin! tako morafh v' vsih rezheh govoriti: Gospod! zhe je tebi dopadljivo, naj se to sgodi.

Gospod! zhe je tebi k' zhafti, naj se sgodi po tvojim imenu.

Gospod! ako mi je ta rezh po tvoji milostljivi previdnosti dobra in potrebna, dodeli mi jo, in daj, de jo bom tebi k' zhafti obernel.

Ako bi mi pa imela fhkodljiva biti, in bi k' svelizhanju moje dushe nizh ne pomagala; odvsemi mi shelje do nje.

Niso namrezh vse shelje od fvetiga Duha, ako ravno jih zhlovek sa poboshne in fвете ima.

Ali, le verjemi, teshko je vselej prav sposnati, ali so tvoje fhelje od dobriga, ali ptujiga, ali pa sgoli od lastniga duhá.

Veliko jih je, ki so v' sazhetku mislili, de dobriga duha imajo, k' poslednjimu pa so sposnali, de so sapeljani.

2. Sato vselej v' boshjim strahu in v' ponishnosti ferza sheli in profi, karkoli v' ferzu sposnafh, de bi dobro bilo; prej pa sam sebe sapuſti; vse meni isrozhi, in rezi:

Gospod! ti dobro vesh, kaj mi je boljſhi, stori leto ali uno, kakor hozhefh.

Dodeli mi, kar hozhefh, kolikor hozhefh, in kadar hozhefh.

Delaj s' mano, kar hozhefh, kakor ti bo bolj dopadlo, in kar ti bo k' vezhi zhafti.

Postavi me, kamor hozhefh, in stori s' mano v' vsih rezheh po svoji volji.

V' tvojih rokah sim, sukaj in obrazhaj me po svojim dopadajenji.

Pole! tvoj flushabnik sim k' vsimu perpravljjen; ker ne shelim febi, ampak tebi shiveti; o de bi mogel vredno in popolnoma famo tebi shiveti!

Molitev.

Naj se sgodi boshja volja.

3. Hlap. O dobrotljivi ufmiljeni Jesuf! dodeli svojo gnado, de bo s' mano, de s' mano dela, in s' mano noter do konza ostane.

Daj mi, de bom vselej shelel in hotel, kar je tebi bolj prijetno in bolj ljubo.

Naj bo tvoja volja tudi moja volja, naj se moja volja vselej po tvoji volji visha, in s' njo popolnoma fklene.

De bo moja in tvoja volja le ena, in de nizh drugiga ne bom mogel hoteti ali ne hoteti, kakor le to, kar ti hozhefh ali nozhefh.

4. Dodeli mi vřim rezhem, ktere so na fvetu, odmreti, in de bom is ferza shelel savolj tebe na tem fvetu sanizhevan, in od vřih posabljen biti.

Daj mi zhes vse rezhi, ktere sheleti smem, le v' tebi pozhivati, in svojiga ferza mir v' tebi najti.

Ti si pravi mir mojiga ferza, in pokoj; sunaj tebe so vse rezhi britke in nepokojne.

V' letem miru, to je: v' tebi, edini, nar vezhi, in vezhni dobroti, bom spal in pozhival. Amen.

XVI. Poglavitni del.

Praviga oveseljenja v' samim Bogu iskati.

1. Vřiga kar bi si k' svojimu oveseljenju mogel ismifliti, ali kar bi samogel sheleti, ne upam tukaj, ampak v' prihodnjim shivljenji sadobiti.

Ako bi she vřiga svetá veselje sam imel, in vse fladzhize vshival, je vender gotovo, de vse to ne more dolgo terpeti.

Sato moja duřha! ne bořh mogla praviga miru, tudi ne popolnoma veselja drugod sadobiti; kakor le v' Bogu, ki je tolashnik ubogih, in varh po-nishnih,

Pozhakaj malo moja duſha! zhakaj na boſhjo oblubo, v' nebeſih boſh obilnoſt vſih dobrot imela.

Ako prevezh poſemljiskih rezhi ſhelih, boſh vezhne in nebeſhke darove ſgubila.

Zhaſne darove vſhivaj ſa potrebo, po vezhnih pa vſelej hrepêni.

Š' poſvetnimi rezhmi ne morejo ſpolnjene biti tvoje ſhelje, ker niſi ſavolj njih uſtvarjena.

2. Ako bi tudi vſe uſtvarjene rezhi imêla, bi vender ne mogla frezhna in ſvelizhana biti; temuzh v' Bogu, kateri je vſe rezhi uſtvaril, je vſa tvoja frezha, in tvoje ſvelizhanje.

Ali ne taka frezha, kakorſhno iſmiſhljujejo in hvalijo neumni otrozi ſvetâ; ampak tako ſvelizhanje, kakorſhno upajo verni flushabniki Kriſtufovi, in vzhafi ſhe tukaj okuſhajo bogabojezhi, kateri ſo zhiſtiga ferza, katerih prebivanje je v' nebeſih.

Prasne in kratke ſo vſe zhloveſhke tolashila.

Boſhje in pravo oveſeljenje je le tiſto, ktero ſe v' ferzu od reſnize ſadobi.

Bogabojezh zhlovek nôſi povſod ſabo ſvojiga tolashnika Jeſufa, in mu pravi: Bodi per meni, o Goſpod Jeſuf Kriſtuf! povſod in vſelej.

Letó bodi moje veſelje, de bom rad hotel bres vſiga zhloveſhkiga tolaſhtva biti.

In kadar mi bo tvoja tolashba odvſeta, naj mi bo tvoja ſveta volja in pravizhna ſhiba nameſt nar vezhi tolashbe.

Sakaj ti ſe ne jeſiſh bres nehanja; tudi ne ſhugaſh na vekoma. (Pſalm 102. v. 9).

XVII. Poglavitni del.

Vſe ſkerbi Bogu iſrozhiti.

1. *Goſp.* Šin! puſti me ſ' tabo ravnati po moji volji: jeſt vem, kaj ti je dobro.

Ti miſliſh, kakor zhlovek, in ſodiſh od veliko rezhi, kakor ti zhloveſhko nagnjenje noter daje.

Hlap. Gospod! kar pravish, je refnizhno; tvoja fkerb sa mene je vezhi, kakor vfa fkerb, ktero jest sa-fe samorem imeti.

Sakaj le prenevarno stoji slednji, kateri vfih fkerbi tebi ne isrozhi.

O Gospod! stóri s' mano, kakor ti dopade, in vishaj mojo voljo tako, de fe v' tvojo podá.

Ne more namrezh drugazhi, kakor dobro biti, vse, karkoli ti s' mano storish.

2. Ako me hozhefh imeti v' tami, bodi hvaljen; ako me v' fvitlobo postavish, bodi sopet hvaljen. Ako ti je dopadljivo me ovefeliti, bodi hvaljen; in ako me hozhefh imeti v' terpljenji, bodi ravno tako vselej hvaljen in zheshen.

3. *Gosp.* Šin! tako morash storiti, zhe hozhefh s' mano hoditi.

Tako voljan morash k' terpljenju, kakor k' vefelju biti.

Tako rad morash ubog in reven, kakor bogat in premoshen biti.

4. *Hlap.* Rad hozhem, o Gospod! savolj tebe terpeti, karkoli hozhefh zhes-me poflati.

Vse voljno vsamem is tvoje roke, dobro in hudo, fladko in grenko, vefelo in shalofno; in sa vse, kar fe mi more pergoditi, hozhem tebe hvaliti.

Varuj me pred vřim greham, in fe ne bom bal ne smerti, ne pekla.

De me le vezhno od fvojiga oblizhja ne savershefh, in is bukev shivljenja ne isbrifhefh, mi nizh ne bo fhkodovalo, naj pride nadloga, kakorfhna hozhe, zhes-me.

XVIII. Poglavitni del.

Vse reve in teshave po Kristusovim sgledu poterpeshljivo preneſti.

1. *Gosp.* Šin! savolj tvojiga svelizhanja fim jest s' nebes priſhel, in fim tvoje reve na-fe vsel,

ne premoran, ampak is ljubeshni, de bi se ti poterpljenja, in zhafne reve voljno nositi uzhil.

Sakaj od ure svojiga rojstva, noter do smerti na krishi nisim bres terpljenja bil.

Veliko pomanjkanja sim v' zhafnih rezheh imel, dostokrat sim krive toshbe zhes febe flifhal; saframovanje in sanizhevanje sim voljno terpel; sa svoje dobrote sim nehvaleshnost, sa zhudeshe preklinjanje, in sa svoje nauke dolshenje imel.

2. Hlap. Gospod! ker si ti v' svojim shivljenji poterpeshljiv bil, in sosebno v' letem svojiga Ozheta sapoved spolnil, je spodobno, de se tudi jest revni grefhnik po tvoji sveti volji poterpeshljivo sader-shim, in de butaro tega strohljiviga shivljenja sa svoje svelizhanje, dokler bo tebi dopadlo, nisim.

Sakaj kakor teshavno je sdajno shivljenje, vender tudi po tvoji milosti k' svelizhanju veliko pomaga; in dela tvojiga shivljenja, ter sgledi tvojih Svetnikov nam to teshko butaro bolj prijetno flore savoljo povrazhila.

Sares vezh oveseljenja v' terpljenji imam jest, kakor nekdej ljudje v' stari postavi, ker so nebeshke vrata saperte bile, in pot k' nebesam ni bila tako snana, ker jih je le malo po nebeshkim kraljestvu hrepenelo.

In she tisti, kateri so takrat pravizhni in svelizhanja vredni bili, niso mogli pred tvojim terpljenjem, in svetim saflushenjem tvoje smerti, v' nebeshko kraljestvo priti.

3. O kako veliko zhaft in hvalo sim ti dolshan, de si meni in vsim vernim pravo in veselo pot k' svojimu vezhnimu kraljestvu milostljivo pokasal?

Sakaj tvoje sveto shivljenje je nafha pot, in s' sveto poterpeshljivostjo gremo k' tebi, svojimu vezhnimu plazhilo.

Ako bi ne bil ti naprej shel, in bi naf ne bil poduzhil, kdo bi bil hotel po tem potu hoditi?

O koliko bi jih bilo delezh sad ostalo, ko bi ne bili tvojih zhaftiljivih del pred ozhmi imeli.

Glej, she sdaj smo mlazhni, ko smo tolikanj

tvojih zhudeshev in naukov flifhali, kaj bi she le bilo, ko bi take svetlobe sa tabo hoditi ne imeli.

XIX. Poglavitni del.

Od prenasljanja krivize, in snaminja prave poterpeshljivoſti.

1. *Gosp.* Kaj govorifh, moj ſin? nehaj toſhiti; in premifli moje in mojih Œvetnikov terpljenje.

Ti ſe ſhe niſi do prelivanja kervi branil.

Kar ti terpiſh, je le majhno proti terpljenju drugih, ki ſo ref veliko terpeli, ſtraſhne ſkuſhnjave premagali, hude bolezhine preſtali, in ſo ſhe na mnoge druge viſhe v' p zhi terpljenja ſkuſheni bili.

Imej tedaj pred ozhmi vezhi terpljenje drugih, in to tvoje zlo majhno ti bo loſhji.

In ako meniſh, de tvoje terpljenje ravno ni tako majhno, premifli, ali ti ga ſhe ne groſi tvoja nepoterpeshljivoſt.

Vender, bodi ſi majhno ali veliko, preneſi ga voljno.

2. Kolikor bolj ſe k' terpljenju perpravljafh, toliko modrejſhi ſtorifh in ſi vezh ſafluſhiſh; tudi ga boſh loſhej preneſel, zhe ſe v' ſerzu in v' djanji vedno poterpeshljivoſti uzhifh.

Ne rezi: toliko ne morem od tega zhloveka terpeti, in zhe bi tudi mogel, ſej niſim dolshan; on vſe prevezh nad menoj pozhne, in mi ozhita, kar nikoli ni bilo; od eniga drugiga bi raji terpel, bi preneſel, kakor bi vedil in ſnal.

Nepametna je taka miſel; kdor namrezh tako miſli, ne vé, kaj je poterpeshljivoſt, tudi ne miſli na nebeſhko plazhilo, temuzh le zherti zhloveka in krivizo, ktero od njega terpi.

3. Kdor le terpi, kolikor ſam hozhe, in kar ſam hozhe, ni prav poterpeshljiv terpinez.

Poterpeshljiv terpinez prenefe, zhe mu je terpeti od vikfhiga, ali febi enakiga, ali podloshniga; terpi, naj ga nadleshje dober in svet mosh, ali naj mu kaj persadene hudoben in nizh prida zhlovek.

Vse bres raslozhka, karkoli fe mu od ene ali druge stvaru soperniga pergodi hvaleshno, kakor is boshjih rok vsame, in sa velik dobizhik ima.

Per Bogu namrezh nobeno terpljenje, naj bo she tako majhno, bres plazhila ne oflane, ako fe le savolj Boga prenefe.

4. Sato bodi frezhen in stanoviten v' boji, ako hozhefh premagati.

Bres vojskovanja ne morefh krone poterpeshljivofti dofezhi.

Ako nozhefh terpeti, tudi nozhefh kronan biti. Shelifh pa kronan biti, vojskuj fe ferzhno, terpi poterpeshljivo.

Bres truda ne pridefh k' pozhitku, in bres vojskovanja ne premagafh.

5. *Hlap.* O Gospod! stóri, de mi bo s' tvojo gnado mogozhe, kar fe mi po moji flabofti nemogozhe sdi.

Ti vesh, de malo samorem terpeti, in de mi hitro vpade, ako fe mi le kolikfhina sopernoft vftavi.

Naj mi bo ljubo in prijetno, kar koli moram sa tvojiga imena voljo terpeti; sakaj terpeti in drashen biti savoljo tebe, moji dufhi mozhno k' nebefam pomaga.

XX. Poglavitni del.

Šposnanje lastne flabofti, in reve tega shivljenja.

1. *Hlap.* Šam zhes-fe hozhem svojo krivizo šposnati; tebi, o Gospod! bom svojo flaboft toshil.

Dostokrat me prav majhna rezh podere in shali.

Šklenem fizer fe terdno dershati; pa pride majhna fkufhnjava, in fim she vef prestrafhen.

Vzhafi mi rezh, ki ni vredna, de bi jo imenoval, veliko fkufhnjav naredí.

In kadar menim, de se sa sdaj nizh bati nimam, fim vzhafi, sam ne vem kdaj in kako, od majhniga vetra premagan.

2. Sato, o Gospod! osri se milostljivo na mojo revfhino in flabošt, ktera je tebi bolj ko meni snana.

Usmili se me, in islezi me is blata, de ne obtizhim, in v' njem pogresnjen vselej ne ostanem.

To me pogosto pobija, in pred tabo s' framoto pokriva, de tako lahko padem, in fim tako flab hudimu soperštati.

In zhe tudi vselej ne pervolim, je she to shalofno in teshavno, de mi je posheljenje vedno sa petami; slo fim se she navelizhal vsakdanjiga boja.

Tudi v' tem vidim svojo flabošt, de prepovedane misli v' febi raji perdershujem, kakor odganjam.

3. O vsigamogzhni israelfki Bog, sveti varh vernih duhf! poglej milostljivo na trud in terpljenje svojiga hlapza, in pomagaj mu vselej, kamorkoli se bo obernil.

Poterdi me s' nebesfko mozhjo, de stari zhlovek, in revno meso, ki duhu fhe ni popolnoma podlošno kdaj ne premaga, s' katerim se bo treba bojevati v' ti dolini fols noter do sadnje ure.

Oh! kako v' refnizi shalofno je vender leto shivljenje, ker drugiga ni, kakor vedne britkofiti in reve, povfod saderge in sovrashniki!

Sakaj, fhe ena nadloga ali fkushnjava ni prav od naf, se she druga napoveduje; ko fhe s' primo isdelali nifmo, pride dosti drugih na naglim zhes naf.

4. Kdo bi mogel vesel biti takiga shivljenja, ki je polno grenkofit in nefrezh, in povfod je sdihovanje.

Komaj je vredno, shivljenje imenovano biti, ker le smert in vse hudo rodi.

In vender se fhe le sa ljubo ima, in veliko jih je, ki v' njem veselja ishejo.

Oni svetu fizer ozhitajo, de je sapeljiv, pa ga

vender nozhejo sapufiti, ker fhe mefno posheljenje v' njih gospoduje.

V' enih rezheh jim svet govori: ljubite me, v' drugih pa: bojte se me.

K' ljubeshni sveta vlezhe posheljenje ozhi, posheljenje mefa, in prevsetnost shivljenja. Nepokoj ferza pa, strah vesti, in druge britke fhtrafinge, ktere sa spolnjenim posheljenjem pridejo, store, de se eden ali drugi sveta boji, in ga sovrashi.

5. Ali Bogu se ufmi! hudo posheljenje posvetniga zhloveka vender le tako na-se vlezhe, de se v' spolnjenji gerdih shelja prav dobro pozhuti, ker fladkosti boshje ljubeshni in snotravniga veselja nad zhednostmi dosdaj fhe nikoli sposnal in obzhutil ni.

Kdor pa svet popolnoma sanizhuje, in v' svetim strahu Gospodu shiveti hozhe, zhuti fladkost boshje ljubeshni, obljubljeno tem, kateri se v'fimu posemeljfkimu odpovedo, in sposna, kako grosovitno se v'fih posvetni motijo, in sami sebe sapeljujejo.

XXI. Poglavitni del.

V' Bogu, zhes vse nar vikshi dobroti, pozhivati.

1. *Hlap.* Moja dufha! po v'fih in v' v'fih pozhivaj vselej v' Gospodu; ker on je vezhni pokoj svojih Svetnikov.

Jesuf edina fladkost in ljubeshen moje dufhe! daj mi, de sunaj tebe v' nobeni drugi rezhi pokoja ne bom ifkal; ne v' frezhi, ne v' lepoti, ne v' zhasti in imenitnosti, ne v' mogozhnosti in vifokosti, ne v' uzhenosti in brihtnosti, ne v' bogastvu in bistrich delih, ne v' hvali in flovenji, ne v' veselji in prijetnih pogovorih, ne v' upanji in obetanji, ne v' posheljenji in saflushenji.

Jesuf! ne pufi mi sunaj tebe pokoja ifkati, ne

v' vseh darovih, ktere delish in obljubish, ne v' nar vezhim veselji, ki ga more zhloveshko ferze deleshno biti in obzhutiti, ne v' Angelih in Arhangelih, tudi ne v' zeli nebeshki vojfki.

Daj mi poslednjizh, de ne bom pokoja ifkal ne v' vidnih ali nevidnih rezheh, ne v' vsm, kar nisi ti, moj Bog! Temuzh v' samim tebi mi dodeli pozhivati.

2. Sakaj, ti Gospod moj Bog si zhes vse dobre nar boljshi; ti sam nar vikshi; sam nar mogozhnishi; ti sam vse s' vsmi dobrotami napolnish; ti sam nar sladkejsi delish vsm vse rasvetljenje; ti sam si nar lepshi; vse ljubeshni vreden; ti sam si nar shlahtnishi, in zhes vse rezhi nar zhastitljivshi, v' kterim samim je vse dobro in popolnoma, je vselej bilo, in bo.

In sato mi je vse premalo, karkoli mi dasi, sunaj samiga sebe, ali karkoli od sebe rasodevasi in obetasih, dokler tebe samiga ne vidim, in popolnoma ne vshivam.

Sakaj moje ferze ne more resnizhno pozhivati; in se ne bo dalo utolashiti, dokler ne bo vseh dobrot in stvarí na strani pustilo, in v' tebi samim pozhivalo.

3. O ti moj preljubi Jesus Kristus! ti edini sveti in zhisti shenin moje dushe, ti gospodovavez vseh stvarí! kdo mi bo dal peruti prave prostosti k' tebi sleteti, in per tebi se oddahniti!

O! kdaj bom tako bres fkerbi, de bom mogel sposnati, kako sladak si ti Gospod moj Bog!

Kdaj te bom is zeles mozhi popolnoma tako ljubil, de v' tvoji ljubeshni sam sebe ne bom zhutil, temuzh tebe samiga na skrivno visho, ktera ni vsm snana, in ves um preseshe?

Sdaj pa vsak dan sdihujem, in svoj shalosten stan objokujem.

Sakaj meni se veliko hudiga v' ti dolini sols pergodi, ki me dostokrat moti, shali in flesi; me pogosto sadershuje in rastresa, sapeljuje in odvrazha, de se po sheljah duha sgoli tebe ne dershim,

in se v' tvojim veselim objemanji, ktero je vse veselje isvoljenih duhov, smirej ne rasveseljujem.

Gospod! ti flifhifh moje sdihovalje, in vidifh, kako fim sapufhen na semlji, ufmili se me!

O Jesuf, svetloba vezhne zhafti! veselje dufhe v' tem kraji popotovanja! jest ne vem, kaj govoriti, le shelje mojiga ferza s' tabo govoré.

4. Kako dolgo she odlafha k' meni priti moj Gospod!

Oh! de bi she enkrat k' meni ubogimu prifhel, in me obveselil! Naj stegne k' meni svojo roko, in me ubogiga refhi is vse britkofiti.

Pridi, o Gospod! pridi; sakaj bres tebe ni veselja, ne dneva ne ure; ti si namrezh moje veselje, in bres tebe je moja misa prasna.

Reven fim, in kakor jetnik v' shelesji sakovan, dokler me s' luzhjo svoje povsod prizhijozhe milofiti ne rasveselifh, ne refhifh, in mi prijasniga oblizhja ne pokashefh.

5. Naj drugi, nameft tebe, ifhejo, kar hozhejo; meni drugiga nizh ne dopade, in mi ne bo nikoli dopadlo, kakor ti Bog, moje saupanje in vezhno svelizhanje!

Ne bom molzhal, ne prenehal tebe ponishno profiti tako dolgo, de se tvoja gnada k' meni verne, in ti od snotraj k' meni govorifh.

6. *Gosp.* Pole! tukaj fim; pole! jest fim per tebi, ker si me na pomozh klizal; tvoje folse, shelje tvoje dufhe, tvoje ponishevanje in shalovanje ferza so me vsdignile in k' tebi perpeljale.

7. *Hlap.* In jest fim rekel: Gospod! klizal fim te, imeti fim te shelel; pa fim tudi perpravljén savoljo tebe vse sapufiti.

Sakaj ti si me obudil, de fim te sazhel ifkati.

Bodi tedaj zheshen in hvaljen, o Gospod! de si po obilnofiti svojiga ufmiljenja svojimu hlapzu to dobroto storil.

Kaj bi mogel tvoj hlapez she dalej pred tabo govoriti, sunaj de se pred tabo globoko ponisha,

in nikoli ne posabi, de je grefhnik, in vfiga ufmi-
ljenja nevreden.

Sakaj tebi, Gospod! enakiga zhudesha ni, ne
v' nebesih, ne na semlji.

Tvoje dela so vse dobre, tvoje sodbe refnizh-
ne, in tvoja previdnost visha vse.

Sato ti bodi zhaft in hvala, o modrost Boga
Ozheta! naj te hvalijo in zhafté ufta, moja dufha,
in s' mano vse ftvarjene rezhi fkupej.

XXII. Poglavitni del.

Premifhljevanje mnogoterih dobrot boshjih.

1. *Hlap.* Gospod! odpri moje ferze k' svoji po-
ftavi, in uzhi me po tvojih sapovedih shiveti.

Daj mi tvojo voljo fposnati, in s' veliko po-
nishnostjo tvoje dobrote vse fkupej in vsako pose-
bej svefto premifliti, de te bom mogel sanje vredno
hvaliti.

Pa vem in fposnam, de te tudi sa nar manjshi
tvojih dobrot vredno sahvaliti ne morem.

Šej fhe tvojih dobrot premifliti ne morem; in
kadar fi imenitnost tvojiga ufmiljenja k' ferzu vsa-
mem moj duh per premifhljevanji fhtevila tvojih
gnad omedluje.

2. Karkoli na dufhi in na telefu, od snotraj
in od sunaj, natorniga in zhesnatorniga imamo,
je vse tvoja dobrota, in naf fpomni na tvojo do-
brotljivo miloft, od ktere smo vse prejeli.

Defravno je eden vezh, drugi manj prejel, je
vender vse le tvoje, in bres tebe ne more nobeden
tudi nar manjshi rezhi imeti.

Kdor je vezh prejel, se ne sme hvaliti, kakor
de bi fi bil to saflushil, tudi se ne sme zhes druge
povikfhevati, in ubogiga safmehovati; ker je ime-
nitnifhi in boljshi le ta, kateri bolj fposná, de vse
le od Boga ima, in ga s' vezhi ponishnostjo, in s'
fvetejshim shivljenjem hvali,

Kdor se sa slabšiga med všimi sposna, in se sa bolj nevredniga ima, je vreden vezhi darove prejeti.

3. Kdor je pa manj prejel, naj ne bo shalošten, nevoljin, ali bolj premoshnimu nevošhljiv, ampak mora v' tebi, Gospod! ferze imeti, in hvalliti tvojo dobrotljivost, de tako obilno, radovoljno, bres všiga saflushenja in gledanja na štanove svoje dari delišh.

Vše pride od tebe, sato morafh v' vših rezheh hvaljen biti.

Ti vesh, kakofhna gnada je vřakimu potrebna; in sakaj ima ta manj, uni pa vezh; ne nam, ampak tebi gre to rasfoditi, ki sposnafh notrajno zhloveka, in vesh, kaj si fleherni saflushi.

4. Sato, o Gospod Bog! tudi sa veliko dobroto sposnam, ne veliko imeti darov, kateri od sunaj blešhé, in jih svet obrajta; kdor to pomifli, svojiga revniga in nifkiga štanu ni shalošten, ni bojezh, ni nesaupljiv v' ubošhtvu, ampak se šhe veselí, in to sa dobizhik ima; sakaj ti, o Bog, si uboge, in ponishne, in pred svetam nar sadnje sa svoje prijatle, in sa domazhe svoje hifhe isvolil.

To prizhujejo tvoji Aposteljni, ktere si sa poglavarje zhes vef svet postavil.

Oni so na svetu shiveli bres toshbe, tako pohlevni in krotki bres vse hudobije in goljšije, de so se tudi veselili savolj tvojiga imena saframovanje terpeti, in kar je svetu soperno, so oni s' velikim veseljem na - se vseli.

Kdor tedaj tebe, o Gospod! ljubi, in tvoje dobrote sposná, ga ne sme nizh tako veseliti, kakor tvoja sveta volja, in spolnjenje tvojih vezhnih fklepov nad njim.

Leto mu mora tako dopasti, in ga tako utolašiti, de bo ravno tako rad nar manjšhi, kakor bi kateri drugi rad imenitnišhi bil.

Sadnji fedesh mu mora ravno tako vřhez in prijeten biti, kakor prvi; zhe je sanizhevan, in tako posabljen, de ga nobeden v' misli ne vsame,

ima ravno tako miren biti, kakor bi od vseh hvajlen in sa boljshiga sposnan bil.

Sakaj tvoja sveta volja in gorezha fkerb sa zhaft tvojiga svetiga imena mora per njem zhes vse iti, in ga bolj tolashiti in veseliti, kakor vse dobrote, ktere je she sadobil, ali jih she upa sadobiti.

XXIII. Poglavitni del.

Zhvetère rezhi, bres kterih se notrajni mir ne sadobi.

1. *Gosp.* Šin! sdaj te bom uzhil pot mirú in prave profiti.

Hlap. Štori Gospod! po svoji besedi; sakaj tako govorjenje rad flishim.

Gosp. Moj sin! uzhi se, storiti raji po volji drugih, kakor po svoji.

V' posemljiskih rezhéh vselej raji manj imej, kakor veliko.

Pusti vselej zhaft drugim, ti pa bodi flushabnik vših.

Shéli in profi vselej, de bi bila volja boshja nad tabo dopolnjena.

Pole! to so te zhvetère rezhi, bres kterih nikoli miren in pokojin ne bofh.

2. *Hlap.* Gospod! ti si malo govoril, pa grosno velikò povedal.

Modrost svelizhanja in vso frezho je najdel, kdor tvoje kratko govorjenje rasume in spolni.

Sakaj ako bi jest mogel vse to svešto spolniti, bi se ne imel kaj hudiga bati.

Sakaj moja vest, kolikorkrat je nepokojna in teshka, mi ozhita, de tega tvojiga nauka spolnil nifim.

Ali ti, kteri vse samorefh, in posvezhenje dufh hozhefh, dodeli mi obilnifhi gnado, de bom mogel tvoje govorjenje dopolniti, in terdno saupanje svelizhanja imeti.

M o l i t e v.

Soper hude misli.

3. Hlap. Gospod moj Bog! ne bodi delezh od mene; moj Bog! pridi mi na pomozh.

Sakaj vse forte misli se v' meni budé, in veliki strahovi mojo dusho nadlegvajo.

Kako bom bres fhkode vun prifhel, in vse premagal?

Gosp. Jest pojdem pred tabo, in bom mogozhne svetá ponishal. Jest bom vrata jezhe odperl, in ti fkrito mozh rasodel.

Hlap. Štóri Gospod! po svoji besedi, in naj sginejo pred tvojim oblizhjem vse pregrešhne misli.

To je moje saupanje, in moje edino veselje, v' vsih britkostih k' tebi perbeshati, na tebe se sa-
nefti, v' tebe s' saupanjem klizati, in poterpesh-
ljivo tvojiga obveseljenja perzhakovati.

M o l i t e v.

Sa rasvetljenje pameti.

4. Hlap. O dobrotljivi Jesuf! rasvetli me s' svetlobo notrajne luzhi, in ne pušti me dalej v' tami serza.

Odvorni od mene vse rasujsdanje v' mislih, in pomagaj mi is fkufhnjav, ktere so mi od vezh.

Vojškuj se mozhno sa me, in odsheni od mene vse hude poshafti, hozhem rêzhi, vse drashljivo posheljenje, de bo mir v' tvojih terdnjavah, in velika hvala v' tvoji sveti hifhi, to je v' zhifsti vesti.

Sapovej viharjem in hudim vremenam; rezi morju: bodi pokojno, in severju: potihni; in bo vse tiho postalo.

5. Poshlji svojo luzh in svojo resnizo, de svetijo na semljo, ker sim prasna in pušta semlja, dokler me ti ne rasvetlish.

Isljij v' mene od sgoraj doli svojo gnado, in rasmakaj moje ferze s' nebeshko roso; mozhi me s' vodo poboshnosti, in obdelaj semljo, de dober in nar boljshi sad rodi.

Vsdigni moje od teshe grehov poterto ferze, in daj mi nebeshke darove premishjevati, de okufim sladkost tvojiga svelizhanja, de sa posemljifko nizh maral ne bom.

Odtergaj in refhi me od vfiga nizhemerniga veselja stvarj; sakaj nobena stvarjena rezh ne more moje shelje popolnoma spolniti in oveseliti.

Sdrushi me sabo s' nerasvesljivo veso ljubeshni; sakaj ti fam si sadosti temu; ki te ljubi; bres tebe pa je vse drugo nizh.

XXIV. Poglavitni del.

Radovedno ne ogledovati drugih sadershanja.

1. *Gosp.* Šin! ne bodi radoveden, in prasnih fkerbi ne imej.

Kaj ti je mar sa to, ali sa uno? ti hodi sa mano.

Kaj ti je mar sa to, ali je uni tak ali tak, in zhe dela ali govori to ali to?

Tebi ne bo treba sa druge odgovarjati, ampak fam od sebe bofh rajtengo dal. Sakaj fe tedaj v' mef vtikash? Pole! jest fleherniga posnam, in vidim vse, kar fe godi pod solnzam, in vem, kako je vfakimu, kaj vfaki misli, kaj hozhe, in kaj dofezhi sheli.

Meni tedaj vse isrôzhi, ti pa hodi miren, in pufti flednjiga delati, kar hozhe.

Karkoli bo storil ali govoril, bo zhes njega prifhlo, fej ne more mene goljfat.

2. Ne fkerbi sa fenzo velikiga imena, ne sheli veliko prijatlov, tudi ne posebnih snamenj ljubeshni od drugih.

Sakaj take rezhí motijo ferze, in ga otamnê.

Jest bi ti rad svoje besede govoril, in fkriv-

nofti rasodeval, ako bi ti moj prihod bolj gorezhe shelel, in bi mi vrata svojiga ferza odperl.

Bodi previdin, zhuj v' molitvah, in ponishaj fe v' vſih rezheh.

XXV. Poglavitni del.

Kako ſe ſtanovitni mir ferza in reſnizhno poboljšhanje ſhivljenja najde.

1. *Gosp.* Šin! jeſt ſim rekel: Mir vam ſapuſtim, ſvoj mir vam dam; ne kakor ga ſvet da, ga jeſt vam dam.

Vſi ſhelé mirú, kar pa je k' pravimu miru potrebno, ne ofkerbé vſi.

Moj mir je per ponishnih in is ferza krotkih. Ta mir morafh v' vedni poterpeſhljivoſti ifkati.

Ako boſh mene poſluſhal, in moje beſede ſpolnil, bo velik mir v' tebi.

Hlap. Kaj moram tedaj ſtoriti?

Gosp. V' vſih rezhéh premifli, preden kaj ſtorifh ali kaj govorifh, ter ne ſhéli in ne ifhi drugiga nizh, kakor meni ſamimu dopaſti.

Ne ſodi tudi tje v' en dan govorjenja in djanja drugih; in ne vtikuj fe v' rezhi, ktere ti isrozhene niſo; tako ſe ſna ſgoditi, de ti malo in malokdaj krifhem pojde.

2. De bi ti pa nikoli nizh krifhem ne fhlo, in fe ti nikoli nizh ſhaliga v' ferzu ali po telefonu ne pergodilo, tega tukaj ne boſh najdel, ampak le v' vezhnim pozhitku.

Ne miſli tedaj, de pravi mir imafh, ako nobene teſhe ne zhutiſh, tudi takrat ſhe ni vſe dobro, kadar nobeniga ſopernika nimafh; in zhe ti prav vſe po frezhi gré, tudi to ni ſnamnje popolnoma miru.

Pa tudi takrat ne miſli, de ſi kaj vezh, ali v' poſebni ljubefni per Bogu, kadar ſi gorezh in ſamaknjen v' veſelji flushbe boſhje; ker is tega ſe ne ſpoſna prava ljubefen do zhednoſti,

v' takim se tudi ne godi boljshanje in posvezhenje zhloveka.

3. *Hlap.* V' zhem tedaj, o Gospod?

4. *Gosp.* V' tem le, de se is zeliga ferza boshji volji podvershefh, in ne ishefh svojiga dobizhka, ne v' majhnih, ne v' velikih rezheh, ne v' zhafu, ne v' vezhnosti, tako de nadloge ravno s' tako voljo sprejmefh, kakor dobre, in sa obdvoje s' veselim ferzam Boga hvalifh.

Kadar bosh v' saupanji tako terden in poterpehljiv, de se tudi per pomankanji notrajniga veselja le she kaj hujshiga terpeti perpravljafh, ter ne toshifh, de vezh terpifh, kakor si vreden, temuzh le mojo pravizhno in sveto voljo hvalifh, takrat po pravi in ravni poti miru hodifh, in bosh terdno upanje imel moje oblizhje v' velikim veselji enkrat spet gledati.

Ako bosh sam sebe popolnoma sanizheval, morafh vediti, de bosh obilni mir imel, kolikor ti ga je v' kraji tvojiga popotovanja obzhutiti mogozhe.

XXVI. Poglavitni del.

Velika imenitnost prostosti dushe; kako se sadobi.

1. *Hlap.* Gospod! Kdor tebe s' popolnoma ljubesnijo ljubi, vsak zhaf po nebesih sdihuje; ima veliko fkerbi, pa je, kakor de bi jih ne imel, ne po shegi lenih toshljivzov, ampak po posebni gnadi boshjih otrok, ki svojiga ferza nikoli na kako posemljifko rezh ne veshejo.

Prosim te, moj dobrotljivi Bog! varuj me, de se prevezh v' fkerbi tega shivljenja ne sapletem; pomagaj mi v' mnogih telefnihih potrebah nerodno posheljenje krotiti; varuj mojo dusho spodtikljejev, de pod tesho tolikanj nevarnost ne padem.

Ne prosim le varovan biti pred rezhmi, po kterih posvetna nizhemernost s' vfo mozhjo shelja

hrepni, temuzh tudi pred tiftimi revami, ktere savoljo fhtrafenge greha, kakor vfakiga drugiga, tudi duſho tvojiga hlapza teshé in sadershujejo; de ne more vſelej, kakor bi rada, po ſvetih ſhe-ljah duha ſtoriti.

3. O moj Bog! ti neisrezhena ſladkoſt, ſtóri mi grenke vſe telefne obveſeljenja, ktere me od ljubezni vezhnih rezhi odvrazhajo; in me k' hudimu poſheljenju kakiga poſemljikiga veſelja napeljujejo.

Moj Bog! naj me ne premaguje meſo in kri; naj me ne ſapeljuje ſvet in njegova kratka zhaſt; naj me ne verſhe hudizh in njegova ſavijazha.

Daj mi mozh v' bojevanji, poterpeſhljivoſt v' terpljenji, ſtanovitnoſt v' ljubezni.

Nameſt vſih tolashb ſveta daj ſladko maſilo ſvojiga duha, in nameſt telefne ljubezni vlij v' mé ljubesen do ſvojiga imena.

4. Pole! jed, pitje, oblazhilo, in druge rezhi, ktere k' ſhivljenju ſhivota ſluſhijo, ſo duhu, ki le po nebefih ſdihuje, teshavne.

Daj mi te tvoje dari s' mero k' potrebi vſhivati, ne pa v' njih ſpolnjenja nerodniga poſheljenja ikati.

Ker moramo ſa sdravje in ſa ſhivljenje fkerb imeti, nam ni perpuſheno vſe teleſu potrebne darove ſavrezhi; prevezh pa in le ſavolj poſheljenja jih ikati, boſhja ſapoved prepové, de ſe meſó ſoper duha ne vsdigne.

V' vſhivanji teh rezhi, te profim, naj me viſha in uzhi tvoja roka, de ſe kaj prevezh ne ſgodí.

XXVII. Poglavitni del.

Laſtna ljubesen od vezhne dobrote nar bolj sadershuje.

1. Gofp. ſin! vſe morafh dati ſa vſe, in nizh ne ſa-ſe obdershati.

Le veruj, de ti nobena rezh na ſemlji toliko ne fhkoduje, kakor laſtna ljubesen.

Po méri ljubesni in sheljá tvojiga ferza do kake rezhi, te ona bolj ali manj na - se vlezhe.

Zhe je ljubesen tvojiga ferza zhista, sgoli savolj Boga, in po njegovih sapovedih, te ne bo nobena rezh vesala.

Ne sheli, kar imeti ne smesh; ne imej, kar bi ti snalo na poti biti, in notrajno proftost vseti.

Zhudno je, de se is zeliga fvojiga ferza meni ne isrozhifh, s' vfm, kar sheleti ali imeti morefh.

2. Sakaj se od prasne shalosti fufhifh? sakaj se s' nepotrebnimi fkerbmi trudifh? Ravnaj se po mojih sapovedih, in ne bofh nizh fhkode imel.

Ako ifhesfh sdaj to, sdaj uno, in shelifh bolj savolj lastniga dobizhka in veselja sdaj tukaj, sdaj tam biti, ne bofh nikoli bres nepokoja in fkerbi; sakaj povfod ti bo kaj permankalo, povfod se ti bo kde vftavljal.

Boljshi ti je tedaj sunajne rezhi sanizhevati, in is ferza isrovati, kakor pa jih imeti, ali jih fhe vezh perdobiti.

Tako misli, ne le od dnarjev in bogastva, temuzh tudi od hrepenjenja po prasni hvali in zhafti, kar vse s' svetam vred preide.

Kraj malo varuje, zhe boshjiga strahú ni, tudi sunajni mir bo vedno nestanoviten, zhe ni v' ferzu vterjen; to se pravi: zhe v' moji ljubesni ne ofstanesfh: preseliti se snash, boljshi pa savolj tega ne bofh.

Sakaj per prvi perloshnosti, ko jo bofh natekel, bofh vse to, zhefar si se ogniti hotel, in fhe vezh najdel.

Molitev.

Sa dar modrofti.

1. Hlap. O Bog! poterdi me s' gnado svetiga duha.

Daj, de bom v' pravizi mozhno vterjen na notrajnim zhloveku, in ozhifiti moje ferze od vse

prasne fkerbi, in od nepotrebniga stráhu, ter ne pufti, de bi se nagnilo k' pofvetnim rezhem, naj bodo she malo ali veliko obrajtane, temuzh uzhi me, de bo vse prefhlo, in jest s' vfm vred.

Sakaj nizh ni stanovitniga pod solnzam, vse je nizhemernoft, in duhá tesha. O kako moder je, kdor tako misli!

2. Gospod! daj mi nebeshko modroft, de se bom uzhil tebe pred vfm ifkati in najti, tebe spofnati in ljubiti; in vse drugo po naredbi tvoje modrofti, kakor je famo na sebi, rasumeti.

Daj se mi perlisovavza modro ogibati, in sopernika poterpeshljivo prenefti.

Sakaj to je velika modroft, ne po vřakim vetru befedi se obrazhati, in perlisnjeniga jesika hudobne řapeljivke se varovati; ker tako se po sazheti poti frezhno hodi.

XXVIII. Poglavitni del.

Soper jesike opravljivzov.

1. *Gosp.* řin! ne bodi shaloften, zhe kdo hudo od tebe misli ali govori, kar rad ne flifhifh.

řhe huje morafh fam od sebe misliti, in se med vřimi sa nar flabjiga imeti.

Ako po duhu shivifh, ne bofh veliko na mimo letezhe befede porajtal.

Ni majhna modroft v' hudim zhafu molzhati, in se od snotraj k' meni obernti, ter na zhovefhke řodbe ne porajtati.

2. řvojiga mirú ne smefh v' govorjenji ljudi ifkati; naj od tebe dobro ali hudo govore, fej sato nifi drugi zhlovek. Kje je pravi mir in prava zhaft? ni le v' meni?

In kdor ne sheli ljudem dopařti, in se ne boji njih samere, bo velik mir imel.

Is napzhine ljubeshni in prasniga řrahu pride vef nepokoj ferza, in vse smote pozhutkov.

XXIX. Poglavitni del.

Kako je treba v' britkosti Boga na pomozh klizati in zhaštiti.

1. *Hlap.* Bodi tvoje ime, o Gospod! zhefheno na vekomaj, de si leto' fkušhnjavo in nadlogo puštil zhes-me priti.

Ne morem ubeshati, tedaj mi je potrebno k' tebi perbeshati, de mi pomagash, in fkušhnjavo v' dobro obernefh.

Gospod! sdaj sim v' britkosti, in per serzu mi ni dobro, ker me velika teshava stiska.

In sdaj ljubesnivi Ozhe! kaj hozhem rêzhi? stiskan sim od vsih strani; refhi me is te ure?

Ali sato sim v' to uro prišel, de bošh ti zhaštitljiv storjen, kadar bom slo ponishan in po tebi refhen.

Daj si, o Gospod! dopašti, de me refhišh, ker ješh ubogi, kaj morem bres tebe storiti, in kam pojdem?

O Gospod! daj mi tudi sdaj poterpljenje, pomagaj mi, o moj Bog! in se ne bom bal, naj bom tudi she toliko obloshen.

2. In sdaj, kaj hozhem rêzhi? Gospod! sgôdi se tvoja volja! Šej sim saflushil vse britkosti in teshave.

Terpeti sdaj moram, o de bi le voljno, dokler vihar ne potihne, in boljje ne bo.

Tvoji vsigamogozhni roki pa je lahko tudi od te fkušhnjave me refhiti, in njeno mozh oflabiti, de od konza ne omagam, kakor si poprej she dostokrat s' mano storil, moj Bog! moje usmiljenje!

In kolikor teshji je moje terpljenje, tolikanj loshej je defnizi Narvikfhiga mi to preloshiti.

XXX. Poglavitni del.

Jesuf pomozhnik vsih, kateri ga s' saupanjem profijo.

1. *Gosp.* Šin! jeſt ſim Goſpod, kateri na dan britkoſti mozh dam. Pridi k' meni, kadar ti dobro ni. Nebefhko oveseljenje od tebe nar bolj saderſhuje to, de ſe prepoſno k' molitvi podaſh.

Sakaj preden me s' vernim ferzam profiſh, povſod tolaſhbe poiſheſh, in ſe v' ſunajnih rezheh veſeliſh.

Sato ſe ſgodi, de ti vſe fkupej malo pomaga, dokler ne ſpoſnaſh, de le jeſt pomagam tem, kateri v' mene ſaupajo; bres mene tudi nobena mozh ne pomaga, noben ſvet ne velja, in vſe varſtvo je neſtanovitno.

Sdaj, ker je vihar utihnil, in ſi ſpet k' ſebi priſhel, ſajemaj novo mozh v' luzhi mojiga ufmi-ljenja. Sakaj bliſo ſim, (pravi Goſpod) de vſe po-pravim, ter ſhe terdnejſhi in imenitniſhi naredim.

2. Meniſh le, de mi je kaj preteshkiga? ali de ſim enak zhloveku, kateri obeta, pa ne ſtori?

Kje je tvoja vera? ſtoj terdno in ſtanovitno.

Bodi poterpeſhljiv in ferzhen, in ti bo tolaſhilo ob pravim zhaſu priſhlo.

Zhakaj mene, zhakaj; jeſt bom priſhel, in te oſdravil.

Škuſhnjava je, kar te drashi, in praſen ſtrah, kar te plaſhi.

Kaj ti fkerb ſavolj prihodnjih pergodb drugiga perneſe, kakor, de ſhaloſt zhes ſhaloſt imaſh? Sa-dofſti je dnevu njegova laſtna teſhava.

Prasno in nepridno je ſhalovati ali ſe veſeliti ſavolj prihodnjiga, ki ſe morebiti nikoli ſgodilo ne bo.

3. Take ſanje motijo le neumneſha; na ſveto-vanje ſovraſhnika pa ſe tako lahko dati ſapeljati, je namnje ſhe majhniga ferza.

Šovraſhniku je vſe eno, ali s' reſnizo, ali s' laſhnivimi rezhmi móti in ſapeljuje, ali s' ljubes-

nijo do prizhijozhkih, ali s' straham savolj prihodnjih rezhi flepi.

Tvoje ferze naj se tedaj ne prestrafhi in ne boji. Veruj v' mene, in saupaj v' moje usmiljenje.

Kadar menish, de si delezih od mene, sim dostokrat fhe blishej per tebi.

Kadar menish, de je fkoraj vse sguhljeno, takrat perloshnost imash fhe le vezh si perdobiti.

Ni vse sguhljeno, kadar ti kaj krishem gré.

Ne sodi po tem, kakor sdaj obzhutish; tudi nikoli v' eni teshavi, pride naj, od koder hozhe, tako nesaupljiv ne bodi, kakor de bi ne bilo upanja is nje refhen biti.

4. Ne misli, de si ves sapufhen, kadar ti na en zhaf nektero britkost poshljem, ali kako prijetno veselje odtegnem; sakaj tako se gre proti nebesam.

Tebi pa in vsem mojim flushabnikom je sa ref boljshi v' terpljenji shalovati, kakor vse po svoji volji imeti.

Jest vem fkrivne misli; ref, ref je boljshi sa tvoje svelizhanje, de ti vzhafi vse ferze vpade; fizer bi utegnul sam od sebe kaj misliti, in sam sebi v' tem, kar fhe nisi, dopasti, zhe bi ti prav fhlo.

Kar sim dal, samorem vseti, in sopet dati, kadar mi bo dopadlo.

5. Kar dam, moje ostane, in kadar kaj vsamem, nisim nizh tvojiga vesel; sakaj vfako dobro darovanje, in vfak popolnoma dober dar je od mene.

Kadar ti teshave ali druge sopernosti poshljem, ne bodi nevoljin, in ferze naj ti ne vpade; ker hitro rad pomagam, in vso tesho v' veselje spreobnem.

Ali pravizhen sim, in velike hvale vreden, ker tako s' tabo ravnam.

6. Ako dobro premish, in po refnizi spregledash, bi ne smel v' nefrezhah nikoli tako odvezh shalovati, ampak bolj se veseliti, in mene hvaliti.

V' tem bi moglo le fhe vse tvoje veselje biti, de te s' shalostjo obkladam, in ti ne sanesem.

Kakor je mene ljubil moj Ozhe, tako jest vas

ljubim, fim rekel svojim ljubim uzhenzam, kterih nifim poslal k' posvetnimu veselju, ampak k' velikimu vojskovanju; ne k' zhafti, ampak k' sanizhevanju; ne k' lenobi, ampak k' delu; ne k' pozhitku, ampak veliko fadú v' poterpeshljivosti pernefti. Moj fin! spomni se teh besedi.

XXXI. Poglavitni del.

Vse stvari sapuštiti, de Štvarnika najdemo.

1. *Hlap.* O Gospod! fhe vezhi gnada mi je potrebna, de tje pridem, kjer od nobene strani sadershan ne bom.

Sakaj dokler me le ena rezh sadershuje, se ne morem k' tebi ves povsdigniti.

Ves per tebi biti je shelel uni, ki je djal: *Kdo mi bo dal peruti, kakor golobu, de sletim (k' tebi) in tam pozhivam?*

Kaj je bolj pokojno, kakor oko, ktero v' vsih rezheh le na Boga gleda? in kdo je bolj profit, kakor tifti, kteri na svetu nizh ne sheli?

Sato je treba zhes vse stvari se povsdigniti, ter sam sebe popolnoma sapuštiti, in v' samaknjenji ferza premifhljevati, de v' vsih stvarih tebi stvarniku nizh enakiga ni.

In dokler se zhlovek od vsih stvari ne odlozhi, ne more is zeledufhe boshjih fkrivnost premifhljevati.

Sato jih je tudi malo, de imajo dar fvetiga premifhljevanja, kakor se jih tudi le malo popolnoma svétu odpové.

2. K' temu je velika gnada potrebna, de se dufha povsdigne, in v' Boga samakne.

Zhlovek naj sna ali ima, karkoli hozhe, ne velja veliko, dokler sam ni v' duhu povsdignjen, od vsih stvari lozhen, in ves s' Bogam fklenjen.

Dolgo bo fhe majhin, in se bo le po semlji plasil, kdor kaj drugiga bolj sheli, kakor samiga Boga, edino, neismerjeno in vezhno dobrobo.

sakaj vse drugo je nizh, in mora sa nizh sposnani biti, kar Bog ni.

Velik raslozhik je med modrostjo rasfvetljeniga in bogabojezhiga zhloveka, in med uzhenostjo duhovna.

Modrost, ktera je od sgoraj od Boga, je veliko imenitnifhi, kakor uzhenost zhloveka s' velikim persadevanjem in s' veliko fkerbjjo v' glavo s'pravljena.

3. Veliko jih je, ki dar svetiga premifhljevanja shelé; kar je pa k' temu potrebno, ne prefkerbé.

Mozhno jih sadershuje to, de le per podobah in unajnih rezheh saštojé, fami sebe pa popolnana satreti malo fkerbé.

Ne vem, kaj je to, kakofhen duh naf vodi, ali kaj hozhemo imeti! radi bi sa bogabojezhe sposnani bili, trudimo se pa, in smirej bolj fkerbimò sa zhafne, malo vredne rezhi, na snotrjne potrebe pa malokdaj s' pravim ferzam mislimo.

4. Bogu se usmili! se malo k' temu premifhljevanju perpravimo, se she s' sunajnim premotimo, in nikoli svoje vestí fkerbno ne isprafhamo.

Kje so nafhe sheljé, ne mislimo, in vsih svojih del, ki so tolikanj nezhiste, ne objokujemo.

Ker je vse zhloveshtvo po krivi poti hodilo, sato so vodé potopa zhes semljo stopile.

Dokler so misli in shelje ferza malopridne, ne morejo sunajne dela, ki so sad snotrjniga popazhenja, dobre biti.

Zhisto ferze pa rodi sad svetiga shivljenja.

5. Koliko in kdaj je kdo storil, se poprashuje; zilj in konz pa, sakaj se dela, se tako fkerbno ne premisli.

Se flifhi govorjenje, ali je bil kdo mozhan, bogat, lep, perpraven, dober piflar, dober peviz, dober delavez; ali je pa ubog v' duhu, poterpeshljiv, krotak, in is ferza bogabojezh, kaj takiga ljudje radi ne govore.

Natora ogleduje le sunajno, gnada pa vidi snotrajno.

Telefne ozhi se doftikrat ogoljfajo; ozhi gnade pa so v' Boga vperte, sato nikoli premotene nifo.

XXXII. Poglavitni del.

Šam febe satajevuti, in hudo posheljenje krotiti.

1. *Gosp.* Šin! ne morefh po fvetih sheljah duha shiveti, dokler popolnoma šam febe ne satajifh.

Kakor jetniki v' shelesji fo vfi, kateri bogaftvo in fami febe ljubijo, vfi lakomni, preradovedni, famopafhni, ki le ifhejo spolnjenja fvojih sheljá, ne pa zhafti Jesufa Kristufa, ter fi ismifhlujejo in terdijo rezhi, ktere ne bodo obftale. Sakaj prefhlo bo vse, kar ni prifhlo is Boga.

Špolni ta kratki in popolnoma nauk: sapufti vse, in bofh nafhel vse; kroti posheljenje, in bofh mir najdel.

Leto šam per febi premifhlujuj, in kadar bofh to dopolnil, bofh vse rasumel.

2. *Hlap.* Gospod! leto ni delo le eniga dné, ne igrazha otrók; v' tem kratkim nauku je veliko-vezh vfa kerfhanfka praviza sapopadena.

3. *Gosp.* Šin! ker fi svedil pot h' kerfhanfki popolnamofti, nikar se ne uftrafhi, in ne sgubi prezej ferzá, temuzh podaj se na to pot s' vfo ferzhnoftjo, in s' gorezhimi sheljami na nji vselej hòdi.

Oh! de bi to ftoril, in tako delezh prifhel, de bi šam febe ne ljubil, ampak po moji in mojiga ozheta volji, kakor fim te poduzhil, svefto se ravnal: bi mi réf dopadel, in tvoje shivljenje bi bilo v' vefelji in v miru.

Šhe veliko rezhi morafh sapuftiti; zhe vfiga ne sapuftifh in meni ne isrozhihf, ne bofh dofegel, kar shelifh.

Švetujem ti kupiti od mene v' ognji skufheniga slatá, de bogat postaneš; to je: nebeske modrošti, ktera vse pošvetno sanizhuje. Pušti pošemljisko modroš, in ne išhi ne drugim ne sam febi dopašti.

4. Ješ, fim rekel: daj vse, kar je dragiga in imenitniga pred svetam, de sadobiš, in zhašljivo štoriš, kar pred svetam veliko ne veljá.

Prava modroš, ktera je s' nebes, in od sebe veliko ne mišli, tudi ne išhe imenitnošti na semlji, je malo in škorej nizh obrajtana, in je šilno redka; hvalimo jo s' jesikam, pa je ne terdimo s' saderšanjem; vender je ona le ta dragi šlahtni kamen, kteriga vrednoš malokteri vé.

XXXIII. Poglavitni del.

Od neštanovitnošti serza, in vedniga namena k' Bogu.

1. *Gosp.* Šin! ne sanesi fe na shelje, ktere sdaj imáš, kmalo fe bodo v' druge špremenile.

Špreminljiv boš vse svoje šhive dni, doštikrat tudi ne rad; tako, de boš sdaj vesel, sdaj šalošten, sdaj miren, sdaj nepokojin, sdaj gorezh, sdaj mlazhen, sdaj škerben, sdaj tošljiv, sdaj moshki, sdaj otrozhji.

Per všim tem premenjenji pa fe nizh ne bój, kdor duha modrošti in boshjiga šposnanja ima, nje-mu ni mar, kaj sam v' febi zhuti, ali od kod duh neštanovitnošti pride; on šili vse svoje shelje k' Bogu, nar boljšhimu zilj in konzu.

Le tako samore zhlovek dobro voljo v' febi štanovitno ohraniti, de zhišto oko verniga namena per vših tolikanj pergodbah vsak zhaš v' mene obernjeno ima.

2. In kolikor zhišejšhi je oko namena, toliko serzhnejšhi je zhlovek tudi med viharjem mnogih škufhnjav.

Ali oko zhiſtiga namena doſtikrat otamni; ker rado na ſunajne dopadljive rezhí pogleda.

Je tedaj prav malo teh, kateri ſo od madeſhev laſtne ljubesni vſi zhiſti.

Tako ſo nekđaj Judje v' Betanijo k' Marti in k' Marii priſhli, ne famo ſavolj Jeſufa, temuzh tudi, de bi Lazarja vidili.

Sato ſe mora oko namena ozhiſtiti, de bo dobro in pravizhno, ter zhes vſe druge rezhí k' meni viſhano.

XXXIV. Poglavitni del.

Kdor Boga ljubi, mu je v' vſih rezheh Bog nar ljubſhi.

1. *Hlap.* Pole! moj Bog, in vſe! kaj ho-zhem boljſhga in bolj frezhniga ſheleti? Ó pri-jetna in ſladka beſeda! ali le tiſtimu, kdor ljubi vezhno beſedo, ne pa ſvetá, ali rezhí, ktere ſo na ſvetu.

Moj Bog, in vſe! kdor raſume, mu je ſadoſti rezhenó, kdor pa ljubi, ſheli ſhe in ſhe ſliſhati.

Kadar ſi ti sraven, je vſe v' veſelji, ako pa tebe ni, vſim vpade. Ti ſtoríſh pòkojno ferzé, ti daſh velik mir in pravizhno veſelje.

Ti ſtoríſh, de od vſih rezhí prav miſlimo, in te v' vſim hvalimo; bres tebe tudi ne more nobena rezh dolgo dopaſti, in vſe, kar nam ima kdaj dopaſti, mora s' tvojo gnado poſvezhenó, in od tvoje modroſti nam dano biti.

2. Kterimu ti dopadeſh, mu ne bo li vſe do-bro dopadlo? in kterimu ti ne dopadeſh, mu more li kaj drugiga dopaſti?

Vſi, kateri le modroſt ſveta, in veſelje meſa iſhejo, ſlabé; ker v' uni modroſti ſgoli nizhemer-noſt, in v' tem veſelji le ſmert najdejo.

Kteri pa s' ſanizhevanjem poſvetniga, in s' pokorjenjem meſa ſa tabo hodijo, ſo reſ modri;

sakaj oni so is nizhemernosti v' refnizo, in is posheljenja mefa v' dela duha prestavljeni.

Takim Bog dopade; in kar v' stvarjenih rezheh dobriga najdejo, vse k' zhafti svojiga stvarnika obernejo.

Ali kako velik je raslozhek med prijetnostjo stvarnika in stvari, med vezhnostjo in zhafam, med neustvarjeno luzhjo in med tisto, ktera od vezhne luzhi svetlobo ima.

3. O vezhna luzh, ktera vse ustvarjene luzhi preseshefh; poshlji svoje sharke s' visokosti, in rasvetli vse snotrajno mojiga serza.

Ozhifti, rasveseli, rasvetli in oshivi mojiga duha, in vse njegove mozhi, de bom v' obilnim veselji sgoli tebe se dershal.

O kdaj bo prifhla ta frezhna in sasheljena ura, de bo moja dusha s' tvojo prizhnostjo nastena, in v' tebi vse v' vsih rezheh imela?

Dokler mi to ne bo dodeljeno, ne bo v' meni popolnoma veselja. Bogu se usmili! she vselej shivi v' meni stari zhlovek, she ni ves krishan, she ni popolnoma umorjen.

Stari zhlovek se she mozho vsdiguje soper duha, obudi snotrajne vojfke, in ne pufti dushe v' miru kraljevati.

4. Ali ti, o Gospod! gospodujesh zhes divjanje morja, in utolashish vsdigovanje njegovih valov, vstani tudi k' moji pomozhi.

Raskropi vse, kateri vojfko hozhejo, in sateri jih v' svojji mōzhi.

Profim te, fkashi nad mano zhudeshe svoje vligamogozhne refnize; sej nimam drugiga upanja in perbeshalifha, kakor k' tebi, Gospod moj Bog!

XXXV. Poglavitni del.

V' tem shivljenji nikoli bres skushnjav ne bomo.

1. *Gosp. Sin! nikoli ne bodi bres strahu, ampak vse svoje shive dni imej oroshje duha v' rokah.*

Ti shivish med fovrashniki, kateri se od vsih strani zhes-te vojkujetejo.

Ako tedaj ne bošh od vsih strani s' fhkitam poterpeshljivoſti obdan, ne bošh dolgo bres rane.

In ako ſhe ſvojga ferza trudno v' mene ne poſtavish, in refnizhne volje vse ſavolj mene preterpeti nimash, ne bošh mogel te grosne vojkke preſtati, tudi ne plazhila isvoljenih ſadobiti.

Satorej morash ferzhno ſkosi vse predreti, in ſe s' možhno roko ſoper vse fovrashnike braniti.

Sakaj premagavzu bo dana mana, leniga pa reve in nadloge zhakajo.

2. Ako iſheſh pokoja v' tem shivljenji, kako bošh pa k' vezhnimu pokoju priſhel?

Ne obetaj ſi tukaj veliko pokoja, ampak perpravljaj ſe k' veliki poterpeshljivoſti.

Praviga miru na ſemlji ni; je le v' nebeſih; ga ni per ljudeh, ne per drugih ſtvareh, ampak v' ſamim Bogu.

Savolj boſhje ljubeshni morash vse voljno terpeti, namrezh teshke dela, bolezhine, ſkuſhnjave, ſafmehovanje, in ſtiſkanje, potrebe, bolesni, kletvine, opravljanje, ozhitanje, ſatiranje, ſaframovanje, ſvarjenje in ſanizhevanje.

To pomaga k' pravi zhednoſti, poſkuſha Kriſtuſoviga uzhenza, in perpravlja nebeſhko krono.

Dal bom vezhno plazhilo ſa kratko terpljenje, in ſa zhaſno ſanizhevanje neſkonzhno zhaſt.

3. Menish li, de bošh vſelej po ſvoji volji duhovne tolashbe imel?

Moji ſvetniki jih niſo vſelej imeli, ampak velike teshave in mnoge ſkuſhnjave ſo bile nad njimi, de doſtikrat niſo vedili, kaj je ſtoriti.

Ali oni ſo ſe poterpeshljivo ſadershali, in ſo bolj na Boga kakor na-ſe ſaupali, ker ſo vedili, de terpljenje ſdajniga zhaſa ni veliko proti prihodnji zhaſti, ktero imamo doſezhi.

Ilozheſh ti naglo imeti, kar ſo vſi drugi s' britkimi ſolsami, in s' velikim trudam komaj ſadobili?

Zhakaj Gospóda, ferzhno se dershi, in bodi terden; ne shali Boga s' nesaupljivostjo, ne stopi nasaj, ampak postavi telo in dušho sa njegovo zhaft.

Jeft bom vse obilno povernil; jeft bom v' vsih teshavah per tebi.

XXXVI. Poglavitni del.

Soper krive sodbe.

1. *Gosp.* Šin! saupaj s'voje ferzé popolnoma Gospodu, in se ne boj zhloveshke sodbe, dokler je tvoja vést pravizhna in nedolshna.

Dobro in svelizhanja vredno je na tako visho terpeti, tudi ni teshko temu, kateri je is ferza ponishin, in vezh v' Boga, kakor sam v' sé saupa.

Veliko ljudi veliko govori, in sato jim je malo verjeti.

In tudi vsim sadofti storiti ni mogozhe.

Kakor je s. Pavel shelel in si persadeval vsim v' Gospodu dopasti, in je vsim vse postal, mu je vender zlo malo mar bilo sa tó, de je bil od ljudi sojen.

2. Kolikor mu je bilo nar bolj mogozhe, je delal sa posvezhenje in svelizhanje drugih; de bi pa vzhafi od drugih ne bil sojen ali sanizhevan, ni mogel ubraniti.

Sato je vse Bogu perporozhil, kateri vse vé; in je vse, kateri so hudobno soper njega govorili, ali krivizhno in lashnivo soper njega si kaj smishljevali, ter vse prevsetne bahazhe s' poterpeshljivestjo vstavljaj.

V' zhafi se je pa tudi odgovoril, de bi flabi nad njegovim molzhanjem pohujshani ne bili.

3. Kaj je, de se bojish sodbe umerjozhiga zhloveka? danes je, juter pa ga ni vezh sgledati. Boga se boj, tako se strahu ljudi ne bofh bal.

Kaj ti more kdo s' besedami ali s' krivizo

fhkodovati? sam febi vezh, kakor tebi fhkoduje; in boshji fodbi ne bo odfhel, naj bo kdor hozhe.

Ti imej Boga pred ozhmi, in s' pertoshljivimi befedami se ne prepiraj.

Ako sdaj menish, de strahovanje in ozhitno oframotenje po krivizi terpish, ne bodi sato nevoljin, de si saflushenja pred Bogam s' nepoterpeshljivostjo ne smanjshah.

Povsdigni veliko vezh svoje ozhi k' meni v' nebefa, ki sim mogozhen od vse framote in krivize refhiti, in slednjimu po njegovim djanji poverniti.

XXXVII. Poglavitni del.

Kako mora zhlovek sam sebe popolnoma v' boshjo voljo isrozhiti, de Boga sadobi.

1. *Gosp.* Sin! sapusti febe, in bosh mene najdel. Sdaj le vfo svojo voljo sa vfelej podversi moji volji, in bosh vfak zhaf per dobizhku.

Kakor hitro se meni tako isrozhish, in se vezh nasaj ne vsameh, ti bo obilnish gnada per-vershena.

2. *Hlap.* Gospod! kolikorkrat se moram tebi isrozhiti, in v' zhem febe sapustiti?

3. *Gosp.* Vfelej in vfako uro, tudi v' vfaki tako dobro v' majhni, kakor v' veliki rezhi. Prav do zhiftiga, hozhem, se imash vliga snebiti.

Kako bi mogel fizer ti moj, in jest tvoj biti, ako od snotraj in od sunaj svoje lastne volje popolnoma ne opustish?

Hitreji ko to storish, boljsh bo; in kolikor bolj popolnoma in svestejsh se to sgodí, toliko bolj mi bosh dopadel, in vezhi bo tvoj dobizhek.

4. Nekteri se fizer isrozhé, pa nekaj sa-fe perdershé; ker na Boga she popolnoma ne saupajo, se hozhejo fami ofkerbeti.

Drugi se v' sazhetku vsmu odpovedó, kader

pa fkufhnjava pride, nasaj jemljó, sato v' zhednosti ne morejo rafti.

Oni mi ne bodo mogli po svetih sheljah duha s' zhistim ferzam flushiti, tudi ne k' gnadi moje fladke prijasnosti priti, ako se mi popred popolnama ne isrozhe, in se mi flednji dan ne darujejo; drugazhi ne bodo mogli s' mano fklenjeni biti, in mene vshivati.

5. Dostokrat fim ti rekel, in ti fhe povém: sapufti fam febe, in meni se isrozhi, tako bofh velik mir v' ferzu imel.

Daj vse sa vse, nizh ne ifhi, nizh nasaj ne sheli; oftani s' zelim ferzam stanovitno per meni, tako bofh mene imel.

Tako bo tvoje ferze zhifto, in tama te ne bo pokrivala.

Sdaj fi persadevaj, sdaj prófi in sheli, de vezh ne bofh febi shivel, ampak vef zhif zhifsimu Jesusu, de febi umerjesh, in meni vezhno shivifh.

To stóri, in preshle ti bodo vse prasne smotnjave, réfhén bofh od nepotrebniga trepeta, in od vsih nepokojnih fkerbi.

Sapuftil te bo tudi prevelik strah, in vsa napzhina ljubesen bo utihnila.

XXXVIII. Poglavitni del.

Sunajne rezhi dobro vishati, in v' nevarnosti k' Bogu perbeshati.

1. Gosp. Šin! s' veliko fkerbjo ogleduj svoje ferze, de bofh po vsih krajih, v' všim svojim djanji in sunajnim opravilu snotraj prost, in strahuj sam febe tako, de bodo vse rezhi pod tabo, in ne ti pod njimi.

Ti morafh biti Gospod in vishar svojih del, ne pa fushenj, ali kupljen hlapez.

Bodi pravi Hebrejiz, ker fi réfhén is deshele

fushnosti, in povabljen k' delu in profosti boshjih otrók.

Boshji otrozi so le po telefonu na sevlji, po duhu pa v' nebesih.

Oni posevljiske rezhi s' levim ozhefom, vezhne pa s' desnim ogledujejo.

Oni imajo posheljenje do zhafniga pod fabo, in zhes vse rezhi tako gospodujejo, de jim flushijo k' temu, sa kar so od Boga odlozhene in postavljene, od vsigamogozhniga stvarnika, kateri v' svojih stvarih nizh nerodniga ni pustil.

2. Ako vsako pergodbo tako premislifh, ter se na sunajni vides ne sanesefh, in kar si vidil ali flifhal, ne ogledujefh le s' telefniimi ozhmí, temuzh v' fleherni rezhi s' Mojsefom hitro v' fhotor savese gréfh s' Gospodom se posvetovat, bosh vzhafi boshji odgovor flifhal, in v' mnogih prizhijozhkih in prihodnjih dolshnostih poduzhen nasaj prifhel.

Sakaj Mojsef, kaderkoli ni vedel kaj storiti, ali ljudstvu odgovoriti, je vselej v' fhotor savese stopil; tukaj je tudi v' nevarnostih, in sa grehe ljudstva molil, in vselej pomozh sadobil.

Tako morafh tudi ti v' hram svojiga serza beshati, in Boga bolj sa pomozh profiti.

V' svetim pismu beremo, de Josve in Israelfki otrozi so bili od Gabaonitov ogoljfani, ker popred niso Boga sa svet vprafhali; temuzh so perlisjnemu govorjenju in hinavski poboshnosti sovrashnikov prevezh verjeli.

XXXIX. Poglavitni del.

Zhlovek se ne sme preobloshiti v' opravitih.

1. Gosp. Šin! isrozhi mi vselej svoje rezhi, in jest bom ob pravim zhafu vse dobro obravnal.

Pozhakaj, de ti snano storim svojo voljo, to ti bo prav teknilo.

2. *Hlap.* Gospod! rad in voljno ti vse svoje rezhi isrozhim, ker vse moje fkerbi mi le malo naprej pomagajo.

Dodeli Gospod! de si prihodnjih pergodb prevezh k' ferzu ne bom gnal; temuzh se le tebi po tvojim dopadajenji bres odlafhanja daroval.

3. *Gosp.* Šin! zhlovek se dostikrat savolj ene ali druge rezhi filno shene; kadar pa sadobi, kar je shelel, sazhe drugazhi mifliti, ker ga ne vefeli, vedno ena rezh, ampak kmalo fpet kaj drugiga mu na mifli pride.

Tedaj ni majhin dobizhek, tudi v' nar manjshi rezhi fam febe satajiti.

4. Nobeden se ne bo poboljshal, dokler fam febe ne sataji; in bolj ko zhlovek fam sebi odmerje, loshej po fvetih sheljah duha shivi, in manj se boji.

Ali ftari sopernik, fovrashnik vfiga dobriga, ne preneha fkufhati; on nozh in dan nevarne mreše nastavlja, de bi kje mogel koga nefkerbniga s' sapeljivo sadergo vjeti.

„Zhujte in molite, pravi Gospod, de v' fkufhnjavo ne padete.“

XI. Poglavitni del.

Zhlovek fam od febe nizh dobriga nima.

1. *Gosp.* Gospod! kaj je zhlovek, de se ga ti spomnish? ali kaj je fin zhloveka, de ga ti obifesh? (Pfal. 8. v. 5.)

Kako si je zhlovek saflushil, de si mu ti svoje ufmiljenje ftiril?

Gospod! kako bi se mogel pertoshiti, ako me ti sapustish, ali kateri pravizhni isgovor bi mogel imeti, ako ne ftorish, kar te profim.

Ref, po pravizi moram le mifliti in rezhi: Gospod! jest sim nizh, nizh ne samorem, nizh dobri-

ga nimam sam od sebe; ampak v' vsih rezheh sim slab, in v' nizh vse skosi lésem.

In ako mi ti ne prstopišh, in me od snotraj ne poduzhišh, ves mlazhen in rassgubljen postanem.

2. Ti pa, o Gospod! si in ostanesih vselej ravno tisti, vselej dobrotljiv, pravizhen in svet na vezhne zhashe, dobrotljive, pravizhne in sveté so vse tvoje dela, ti vse s' modrostjo poravnash.

Jest pa, ki sim bolj k' hudimu, kakor k' dobrimu nagnjen, nisim stanoviten vselej v' enim stanu, dokler sedem zhasov nad mano ne pretezhe.

Bo pa vse boljshi, kadar bo tebi dopadlo mi s' svojo usmiljeno roko pomagati; sakaj ti sam bres zhloveshke pomozhi samoresih pomagati, in me tako poterditi, de se moje oblizhje vezh na stran ne oberne, temuzh de se moje serze k' tebi podá, in v' tebi samim pokoj ima.

3. Sato hozhem bolj in bolj vsiga zhloveshkiga oveseljenja se snebiti, in s' vezhi ljubesnijo tebe ifkati, tebe zhasitati, in v' vsakdanjih potrebah v' tvojo milost klizati, ker ni zhloveka, de bi me tolashil.

Tazhas bom sazhel terdno v' tvojo milost saupati, in s' gnadami tvojiga nebeshkiga oveseljenja tebi hvalo prepevati.

4. Hvala ti bodi, ker od tebe je vse, kar se mi dobriga pergodi.

Jest pa sim nizhemernost, in prasno nizh pred tabo, sgoli nestanovitnost in slabost me je.

Od kod hozhem tedaj hvalo imeti, in sakaj hvalo sheleti?

Sheleti savolj nizh hvaljen biti, ali ni to zhes vse neumno, in nar vezhi nizhemernost?

Huda kuga v' refnizi in nar vezhi nizhemernost je prasna hvala; ker nam pravo zhasi krati, in nebeshko gnado odvsame.

Sakaj kadar zhlovek sam febi dopade; se tebi, Gospod! saméri; in kadar po zhloveshki zhasi hrepeni, vse prave zhednosti sgubi.

5. Prava zhasi pa in sveto veselje je: v' tebi,

o Bog! in ne sam v' febi se hvaliti; v' tvojim imenu, ne pa savolj lafne mozhi se veseliti, ter nad vsimi drugimi stvarmi sgoli savolj tebe dopadajenje imeti.

Tvoje sveto ime bodi hvaljeno, ne pa moje; tvoje ime bodi povikfano, ne pa moje; tvoje sveto ime bodi zhefeno, jest pa zhloveshke hvale zlo ne smem deleshen biti.

Ti si moja zhaft, ti mojiga ferza veselje. V' tebi se hozhem hvaliti, in zeli dan veseliti, sam v' febi pa se ne smem hvaliti savolj drugiga, kakor savolj svojih flabost.

6. Naj ljudje eden per drugim ishejo zhafti; jest hozhem ifkati zhafti ktera je od samiga Boga.

Vsa zhloveshka hvala, vsa posemljifka zhaft in visokost sveta tvoji vezhui zhafti permerjena drugiga ni, kakor nizhemernost in neumnost.

O Bog! moja resniza, in moje ufmiljenje! ti sveta Tvojiza! le tebi bodi sahvaljenje, vsa hvala, mozh in zhaft od vekoma do vekoma. Amen.

XLI. Poglavitni del.

Od sanizhevanja vse posvetne zhafti.

1. *Gosp.* Šin! nikar si k' ferzu ne jemlji, ako vidifh, de so drugi v' zhafti in povikfhani, ti pa sanizhevan in ponishan.

Povsdigni svoje ferze k' meni v' nebefa, in ne bofh shaloften, de si od ljudi sanizhevan na semlji.

2. *Hlap.* Mi smo v' flepoti, in flepota naf tako naglo premóti.

Ako sam sebe prav premiflim, se mi ni sbe od nobene tvojih stvari kdaj kriviza pergodila; sato ne smem in ne morem zhes tebe se pertoshiti.

Bolj pa imajo vse stvari pravizo se zhes-me vsdigovati, ki sim veliko in hudó grehil.

Jeſt tedaj ſim oframotenja in ſanizhevanja vréden, ti pa ſahvaljenja, hvale in zhaſtí.

Dokler perpravljén niſim od vſih ſtvari rad ſanizhevan, ſapufhen, in reſ ſa nizh ſpoſnan biti, ne bom mógel ſtanovitniga miru ferza imeti, tudi ne v' duhu raſſvetljen, in s' tabo popolnoma fklenjen biti.

XLII. Poglavitni del.

Praviga miru in veſelja ne iſhi per ljudéh.

1. *Gosp.* ſin! ako ſvoj mir ſtavíſh na zhloveka, ſato ker s' tabo derſhí, in s' njim lahko ſhivíſh, boſh neſtanoviten, in doſtikrat v' fkerbeh.

Dokler ſe pa vezhne boſhje reſnize derſhiſh, per neſveſtôbi ali ſmertí eniga prijatla ne boſh od vezh ſhaloval.

Ljubesen do prijatla mora ís moje ljubezni ísvirati, in ſavolj mene morafh ljubiti vſakiga, kteriga ſpoſnafh, de je dober, in kaj bolj ljubezni vréden v' ſhivljenji.

Bres mene ne velja, in ne obſtoji prijaſnoſt; tudi ni prava in zhiſta ljubesen, zhe od mene poſterjena ni.

Tvoje ferze mora na prijaſnoſt vſih tvojih ljubih tako malo véſano biti, de boſh ſhelel (od ſvoje ſtrani) bres vſe druſhbe biti.

Toliko bliſhej Boga boſh, kolikor dalej bodo poſemljíſke tolafhbe od tebe.

Tudi ſe toliko viſhej k' Bogu povſdigneſh, kolikor globokejſhi ſam v' ſe gréſh, in manj od ſebe miſliſh.

2. Kdor pa ſam ſebi kaj dobriga perpífuje, gnade boſhje v' ſebe ne puſtí; ſakaj gnada ſvetiga Duha íſhe le poníſhno ferze.

Ako bi ſnal ſam ſebe popolnoma k' nizh ſtoriti, in ſe od vſe ljubezni do ſtvari ozhiſtiti, bi vſe od mene namenjene gnade v' tvojo duſho tékle.

Dokler bofh le na ftvari gledal, ne bofh ftvarnika saglédal.

Kádar pa bofh sazhel v' vſih rezheh fam febe premagovati, bofh samogel Boga ſposnati.

Vſaka tudi nar manjſhi rezh, ki jo ſavolj Boga ne ljubimo, naf na poti k' nar vikſhi dobroti vſtavlja in omadeshje.

XLIII. Poglavitni del.

Od prasne in poſvetne uzhenosti.

1. *Gosp.* ſin! ne puſti ſe s' lepimi in viſokimi beſedami od ſposnane reſnize premakniti.

Sakaj, ne v' beſedah, ampak v' mózhi je kraljeſtvo boſhje. (1. Korint. IV. v. 20).

Poſluſhaj moje beſede, ktere vnemajo ſerzé, raſſvetlé pamet, obudé grévingo, in tolashijo v' ſhaloſti.

Nikoli ſvetiga piſma ſato ne beri, de bi ſa bolj uzheniga, ali ſa bolj umniga ſposnan bil.

Uzhi ſe is ſvetiga piſma pregréhe ſatirati; ſakaj to ti bo vezh pomagalo, kakor snati veliko teſhkih vpraſhanj raſloſhiti.

2. Kadar bofh veliko prebral in raſumel, verni ſe k' Bogu, edinimu sazhetku vſih rezhi.

Jeſt dam zhloveku dar snanja, in delim majhnim vézhi raſumnoſt, ki jim je noben zhlovek dati ne more.

Kdor koli moje govorjenje poſluſha, ga lahko raſume, in v' duhu hitro raſe.

Gorje vſim, kteri ſhelé od ljudi veliko ſvediti, ſa pot pa, po kteri ſe k' meni pride, malo ſkerbé.

Prifhla bo ura, in vpraſhal bo uzhenik vſih uzhenikov, Kriſtuſ Goſpod Angeljev, kaj je kdo bral; to je; ſpregledal bo fleherniga veſt.

In takrat bo on Jeruſalem s' ſvetili preiſkal, bo ſkrivne rezhi raſodel, in vſi jeſiki bodo molzhali.

3. V' deféto fholo naj kdo hódi, vender v' vezhni refnizi ne bo tako poduzhen, kakor ponishna dufha v' prvi befedi mojiga govorjenja.

Moj uk je pohleven, persanefljiv, framoshjiv, in miren.

Jest uzhim, posemljifkiga zlo ne sheleti, zhafnimu fe odpovedati, vezhno s' vfo fkerbjó ifkati, pred zhaftjo beshati, pohujfhanje prenefti, vse saupanje v' mene staviti, sunaj mene nizh ne sheleti, in mene zhes vse drugo govezhe ljubiti.

4. Nekdo, ki je mene is zeliga ferza ljubil, je fkrivnosti svedil, in zhudne rezhi govoril.

De je prej vse sapuflil, to mu je vezh pomagalo, kakor de bi bil uzhenost v'fih modrih v' glavi imel.

Ali; jest drugazhi govorim svojim prijatlam, in fpet drugazhi svojim nar ljubfhim.

Prijatlam govorim v' prilikah in podobah, nar ljubfhim pa v' veliki fvetlobi rasodenem fkrivnosti.

Zelo fvelo pifmo le en nauk uzhi, pa v'fih ljudi na enako vifho ne poduzhi; sakaj tudi od snotraj refnizo uzhim, ferzé pregledujem, mifli posnam, k' djanju perganzam, in slednjimu, kar je prav, delim.

XLIV. Poglavitni del.

Sunajnih rezhi fi ne prevezh k' ferzu jemati.

1. *Gosp.* Šin! potrebno je, de veliko rezhi ne vesh, in fam febe kakor sa mertviga imafh na semlji, in kakor de bi ti zeli fvet krifhan bil.

Potrebno je tudi, de veliko s' gluhim ufhesam puftifh memo iti, in le miflifh, kar je k' tvoji-mu miru.

Boljfi je ozhi od neprijetnih rezhi odverniti, in molzhati, kakor savolj njih fe befedovati.

Dokler imafh mir s' Bogam, in miflifh na njegovo fodbo, bofh loshej prenefel, zhe bofh tudi krivizo terpel.

2. *Hlap.* O Gospod! kako delezh smo safhli! glej, per zhafni nefrezhi jokamo, sa majhen do-
bizhek se trudimo, in terdo delamo, fhkodo na
dufhi pa posabimo, in malokdaj v' misel vsamemo.

Kar nam malo ali nizh fadú ne pernese, sa to
se shenemo; kar pa je nar bolj potrebno, nam je
nar manj per ferzu; tako mozhno na-fe vlezhejo
zhloveka unajne rezhi, in ga, zhe se hitro ne savé,
zlo pod-fe spravijo.

XLV. Poglavitni del.

Ni vsakimu zhloveku vse verjeti.

1. *Hlap.* Gospod pomagaj mi is nadloge, sa-
kaj zhlovefhka pomozh je prasna.

Kolikokrat nifim sveftobe najdel ondi, kjer fim
se sanefel!

Kolikokrat fim jo pa najdel tam, kjer fim se
je manj nadjal?

Prasno je tedaj na pomozh ljudi se sanafhati;
ker pravizhnih pomozh je od tebe, o Bog!

Bodi zhefhen, Gospod moj Bog! v' vsm, kar
se nam pergodi.

Mi smo flabi in nestanovitni, se damo hitro
premotiti in premakniti.

2. Kdo je tako varen in v' vsm tako previdin,
de bi se nikoli ne premotil ali ne sapledel?

Kdor pa v' tebe, o Gospod! saupa, in te s'
pohlevnim ferzam ifhe, tako lahko ne pade.

Naj pridejo zhes njega tudi fhe take britkofti
ali nevarnofti, ti Gospod! ga hitro refhifh, ali pa
poterdifh; ker nikoli ne sapuftifh tega, kdor v'
tebe saupa.

Redik je tako svéft prijatel, de bi svojimu od
vfh strani stiskanimu prijatlu stanovitno na strani stal.

Ti, o Gospod! ti sam si nar sveftejsh v' vsm,
tebi enakiga prijatla nimamo.

3. O kako fveto je moglo shivljenje tifte pra-

vizhne dufhe biti, ktera je rekla: možno je moje ferze, in vterjeno v' Kristufu.

Ako bi jest tak bil, bi me zhlovefški strah tako ne plafhil, in sbodljivih befedi bi tolikanj ne zhutil.

Kdo samore vse previditi? Kdo fi samore prihodnje nevarnosti odverniti?

Teshke fo nam she previdene fhtrafenge, she bolj teshke nam bodo neprevidene.

Sakaj fi jest revesh nisim bolj previdil? ali sakaj sim drugim tako hitro verjel!

Ali taki le smo ljudje, drugiga naf ni, kakor flabošt, naj naf tudi drugi sa pravizhne imajo, ali angelje imenujejo, gola flabošt smo, pa je.

Gospod! komú hozhem verjeti, komú zhe tebi ne? Ti fi refniza, ne morefh ne goljfat, ne goljfan biti.

V' svetih bukvah tudi beremo: vsak zhlovek je lashnjiv, flab, nestanoviten, se hitro fpodtakne, nar loshej v' govorjenji; tako, de ref ni varno mu kmalo verjeti, zhe tudi terdi, de refnizo govori.

4. Kako ufmiljena je tvoja modrošt, ker fi me popred nauzhil ljudi se varovati, in me opomnil, de zhloveka fovrashniki fo njegovi domazhi; in ne verjeti, ako kdo porezhe: Pole: tukaj, ali tám je.

S' svojo lastno fhkodo sim isuzhen, in Bog hotel! de bi me ta fkufhnja she bolj isuzhila, in pred vfo nespametjo obvarovala.

Sdaj mi eden rezhe: Varuj se, le varuj se, nikjer v' misli ne vsemi, kar ti povem. Torej molzhim, in menim, de je ref vse na tihim oftalo, on pa ne more molzhati, kar je meni toliko satolkval, isda mene in sebe, ter gre prozh.

Gospod! varuj me pred takim smefhnim govorjenjem, in obvaruj me pred tako malovarnimi ljudmi, de jim v' roke ne padem, in nikoli kaj takfhniga ne pozhnem.

Gospod! daj mi refnizhne in moshke befede govoriti, in odverni od mene delezh na dvoje govorezhi jesik.

Kar nad drugimi terpeti ne morem, tudi sam na nobeno višjo štoriti ne smem.

5. O kako dobro in mirno je od drugih molzhati, in ne vſih rezhi bres raslozhka verjeti, tudi jih ne tako lahko rasglafiti.

Malokomu se rasodeti, ampak tebe, Gospod! ogledovavza mojiga serza, vedno pred ozhmi imeti, mi dodeli.

Ne puſti me po vſakim vertu beſedi se vertiti, temuzh le ifkati serze in unajne dela po tvoji volji ravnati.

Ref dobro je zhloveku, kateri hozhe boshjo gnado ohraniti, med ljudi ne hoditi, po flovézhim imenu pred svetam ne sévati, temuzh is zele duſhe hrepeneti po tem, kar serze boljſha, in k' dobrimu perganja.

Veliko poboshnih je nasaj padlo sato, ker ſo njih lepe dela presgodaj se rasglafile, in ſo hvaljene bile.

Gotovo tedaj je boljſhi, dela boshje gnade na tihim dershati v' tem revnim shivljenji, ktero je vedna ſkufhnjava, in vojſkovanje.

XLVI. Poglavitni del.

De moramo na Boga ſaupati, kadar ljudje opraljivo ſoper naſ govore.

1. *Gosp.* ſin! ſtoj terdno, in ſaupaj v' mene. Kaj ſo beſede drugiga, kakor beſede?

One ſe po vetru rassgubé, kamna pa ſe ne dotaknejo.

Ako ſi kriv, ne odlafhaj ſe poboljſhati; zhe pa na véſti nizz nimafh, miſli, de imafh perloſhnoſt ſavolj Boga terpeti; voljno ſe vdaj.

Dokler mozhi nimafh kaj vezh hudiga terpeti, vſaj ſhaljive beſede vzhafi preterpeti.

In ſakaj ti tako majhne rezhi k' ſerzu gredo?

sato ker si fhe prevezh obzhutljiv, in na ljudi vezh kakor je treba, porajtafh.

Bojifh fe namrezh sanizhevan biti, sato svarjenje savolj fvojiga pregreffenja nerad flifhifh, in fe pod fenzhnimi vejami isgovorov fkrivafh.

2. Le bolj fe oglej, in bofh fam sposnal, de v' tebi fvet, in prasna ljubesen ljudem dopafti fhe shivi.

Is tega, de fe toliko bojifh ponifhan, in savolj lafnih sanikernoft saframovan biti, fe ozhitno vidi, de nimafh prave ponifhnosti, nifi fhe fvetu mertev, in fvet ti fhe ni krifhan.

Ali poslufhaj moje befede, in fe ne bofh bal defet tavshent zhloveshkih befedi.

Mifli, sdaj fe od tebe govori vse, kar si narhujfhi hudobija poredniga ismifliti more; ali kaj terpifh, dokler vse kakor pesdir memo iti pufifh? govori, ali ti je vse to govorjenje en fam laf s' glave fpulilo?

3. Le tega, kdor ferza v' febi in Boga pred ozhmi nima, vfaka sanizhljiva befeda sdrashi.

Kdor pa v' mene saupa, in ne sheli vfiga po fvoji glavi imeti, bo bres vfiga zhloveshkiga ftrahu.

Sakaj jefh fim fodnik, jefh sposnam vse fkrite rezhi, in vem, kako fe godi; jefh posnam tega, kdor krivizo terpi, in uniga, ki jo dela.

Jefh fim to hotel imeti, in fim perpuftil, de fe je tako sgodilo, de bi is mnogih ferz mifli rasedete bile.

Jefh bom krivizhniga in nedolshniga fodil, popred pa fim hotel obadva po fklepifh fvoje fkrivne fodbe pokufiti.

4. Prizhevanje ljudi dostokrat flepí; moja fodba je pa refnizhna, bo oftala, in ne bo overshena. Ona je vezhi del fkrita, in malo komu v' vfaki rezhi snana; vender nikoli ne falí, in tudi ne more falíti, zhe fe tudi ozhém ne spametnih pravizhna ne sdi.

Sato je treba v' vfih fodbah k' meni pertêzhi, ne pa na lafno sposnanje fe sanefi.

Sakaj pravizhni fe ne pretrafhi, karkoli fe mu od Boga pergodi; ako fe tudi kaj krivizhniga soper njega govori; ne porajta veliko.

Tudi fe ne bo po otrozhje vefelil, zhe kdo opravlživzam jesike s' refnizo véshe.

On namrezh premifli, de jest pregledujem ferza in lédja, ter ne fodim po obrasu in po unajnim zhloveka.

Sakaj jest Gospod velikokrat overshem, kar ljudje hvalijo.

5. *Hlap.* O moj Gospod in Bog! ti pravizhni, mozhni in poterpeshljivi fodnik, ki zhlovefhko flabost in spazhenost posnafh, bodi moja mozh, in vse moje saupanje; sakaj fama moja vest mi ni sadofti.

Ti vefh, kar jest ne vem, sato mi je bilo potrebno v' vsm fvarjenji fe ponishati, in ga krotko prenefti.

Odpufsti mi tudi, milofljivi Ozhe! kar nifim po tvoji volji storil, in dodeli mi sopet gnado vezhi poterpeshljivofti.

Sakaj tvoje obilno ufmljenje mi vezh perpomore k' odpufhanju grehov, kakor moja praviza, ktero si perpifujem, k' sakrivanju moje hinavfke vesti.

In de bi tudi nizh na svoji vesti ne imel, bi savolj tega fhe ne bil opravizhen; ker noben shiv zhlovek pred tvojim oblizhjem pravizhen ne bo, zhe fe ga ti ne ufmlifh.

XLVII. Poglavitni del.

Vse teshavne rezhi poterpeshljivo savolj vezhniga shivljenja pernefti.

1. *Gosp.* Šin! ne pufsti fe ushugati od dela, in ne omaguj pod tesho tolikanj britkoft; temuzh v' mojih obljubah ifhi mozhí in vefelja sa vfako pergodbo.

Jeſt ſim mogozen, de ti ſamoreem ſhe veliko vezh, in obilno poverniti.

Šej ſe ne boſh dolgo tukaj trudil, tudi ne boſh vſelej s' teshavami obloſhen.

Šhe malo pozhakaj, kmalo boſh konz vſiga hudiga vidil.

Ūra bo priſhla, in minulo bo vſe trudenje in nepokojno delo.

Majhno in kratko je vſe, karkoli s' zhafam vred preide.

2. Štori, kar imaſh, delaj ſveſto v' mojim vino-gradu, jeſt bom tvoje plazhilo.

Piſhi, beri, pój, sdihuj, molzhi, mōli, terpi moſhko vſe ſopernoſti; vezhno ſhivljenje je vſiga tega, in ſhe vezhiga vojkovanja vredno.

Priſhel bo mir ob enim dnevu, kateri je Gopodu ſnan; takrat ne bo dneva, ne nozhi, kakor je sdaj, temuzh vezhna luzh, neſkonzhna ſvetloba, ſtanoviten mir, in miren pozhitek.

Takrat ne boſh vezh s' ſvetim Pavlam klizal: Kdo me bo reſhil od teleſa ſmerti? tudi ne s' Davidam vpil: Gorje meni, ker moje popotvanje tako dolgo terpi! ſakaj ſmerti ne bo vezh, ampak ſvelizhanje v' boſhjim velizhaſtvu, kjer ni britkoſti, temuzh veſelje iſvoljenih v' ljubesni ſveti druſhbi.

3. O ko bi vidil vezhne krone mojih ſvetnikov v' nebeſih! v' kakofhni veliki zhaſti ſe sdaj veſelē, kateri ſo nekđaj bili na ſvetu ſanizhevani, in kakor ſhivljenja nevredni ſojeni! bi ſe is zeliga ſerza do prahū poniſhal, in bi bolj ſhelel ſluſhabnik vſih, kakor predpoſtavljen eniga ſamiga biti.

Tudi bi ſi veſelih dni tega ſhivljena ne ſhelel, ampak ſe le veſelil ſavolj Boga terpeti, in bi ſa nar vezhi dobizhek imel ſa nizh med ljudmi ſpoſnan biti.

4. O ko bi letē rezhi dobro raſumel, in ſi jih globoko v' ſerze vtifnil, kako bi ſe predersnil le enkrat ſe pertoſhiti?

Ni li truda vredno ſa vezhno ſhivljenje vſe teshave preterpeti?

Ni kaj majhniga: sgubiti, ali dobiti boshje kraljestvo.

Povsdigni tedaj svoje ozhi v' nebefa: Pole! ješt, in vsi moji svetniki so s' mano; ino so na svetu terd boj imeli, sdaj pa se vefelev, sdaj so vse njih shelje spolnjene, sdaj so refheni is vse nevarnosti, sdaj pozhivajo, in bodo na vekomaj per meni v' kraljestvu mojiga Ozheta.

XLVIII. Poglavitni del.

Dan vezhnosti, in britkosti tega shivljenja.

1. *Hlap.* O frezhno zhes vse frezhno prebivalishe v' sgornim Jerusalemu! o nar svetlejšhi dan vezhnosti, kteriga nozh ne otamni, temuzh vezhna refniza smirej svetli! o vselej vefeli dan, v' kterim ni nevarnosti, ne strahu pred hudim!

O de bi me bila tvoja svetloba she sdavnaj rasfvetlila, ki shelim od vsiga posemljiskiga sa vselej refhen biti!

Švetnikam she sveti s' vezhno svetlobo; popotnikam na semlji pa le od delezeh, kakor fkos ogledalo.

2. Nebeshki mestnjani vedo, kako vefelo je vezhno shivljenje; popotni otrozi Eve pa she sdi-hujejo v' ti dolini britkost in fols.

Malo, in hudih dni, polnih britkost in shalost ima zhlovek v' tem shivljenji.

V' teh dnevih se she s' mnogimi grehi ognjusi, s' mnogimi navadami veshe, s' mnogim straham plafhi, si s' mnogimi fkerbmi glavo beli, se v' mnogi radovednosti rasgubi, v' mnoge prasne rezhi sahomota, s' mnogo smotnjavo samreshi, s' mnogim trudam tare, s' mnogimi fkušnjavami premetava, v' mnogih fladnostih vene, in v' mnogim poman-kanji terpi.

3. O kdaj bom tolikanj hudiga prestal? kdaj bom od shalostne fushnosti grehov refhen? kdaj bom, o Gospod! na tebe samiga mislil? kdaj se bom le v' tebi popolnoma vefelil?

Kdaj bom v' pravi profosti bres vfiga sadershka, bres vse teshe na dufhi in telefu?

Kdaj bo per meni terden, vselej pokojin, in stanoviten mir od sunaj in od snotraj, ter od vsih strani?

O dobrotljivi Jesuf! kdaj bom pred tabo stal, in tebe gledal? kdaj bom vidil zhaft tvojiga kraljestva? kdaj mi bofh ti vse v' v'fim?

O kdaj bom per tebi v' tvojim kraljestvu, ktero fi svojim isvoljenim od vekomaj perpravil?

Ves reven in sapushen fim, kakor ptujiz v' desheli fovrashnika, kjer so vedne vojske in nar vezhi nefrezhe.

4. Povesèli me v' tem kraji mojiga popotvanja, in manjshaj moje bolezhine; sakaj le po tebi vedno sdihuje moja dufha.

Vse mi je tesha, karkoli mi fvet veseliga tukaj ponuja.

Per tebi shelim biti, pa ne morem k' tebi priti.

Dufha in telo po tebi v' nebefa sdihuje, ali posvetna fkerb, in nagnjenje fhe ne dosti saterto, me tukaj sadershuje.

Vse shelim pod oblast duha spraviti, ali meso me fili posheljenju flushiti.

Tako se, jest nefrezhni zhlovek, sam sabo vojfkujem, in fim sam sebi teshak; duh sheli, kar je od sgorej, meso pa, kar je od sdolej.

5. O kaj od snotraj terpim, kadar med molitvijo nebeshke rezhi v' ferzu premishljujem, shelje mefa pa me vstavljajo! Moj Bog! ne bodi delezh od mene, in ne odstopi v' jesi od svojiga hlapza.

Pufti blifkati s' svojo fvitlobo, in raskropi jih; isftrélji svoje ftrélje; in vse hudo ismishljevanje bo pregnano.

Oberní vse moje misli v' sebe; daj, de bom na vse posvetno posabil; daj mi fléd greha s' fraham premishljevati, in njega podobe s' folsami odganjati.

Varuj me, o vezhna refniza! de me nobena posvetna rezh ne premakne.

Pridi k' meni, o nebeshka fladkost, in beshala bo pred tvojim oblizhjem vfa nezhistoft.

Odufti mi tudi, in milofljivo sanefi, kadarkoli v' molitvah sunaj tebe kaj drugiga mislim.

Refnizhno namrezh fposnam, de v' molitvi fim vezhidel is navade rastréfen.

Ker nar vezhkrat nifim ondi, kjer po telefonu stojim ali fedim, temuzh bolj tam, kamor me misli sanesejo.

Ondi fim, kjer je moja misel.

Moja misel pa je nar raji v' tem, kar ljubim.

Kar mi je prijetno, kar mi vezh veselja ali dobizhka obeta, mi nar pred v' glavo pade.

6. Sato si ti, o Bog refnize! ozhitno govoril: kjer je tvoj saklad, ondi je tudi tvoje ferze.

Dokler nebefa ljubim, tudi rad nebeshke rezhi premifhlujem.

Kadar pa svet ljubim, se v' njegovi frezhi veselim, in v' njegovih teshavah shalujem.

Ako teló ljubim, po telefni sheljah omahujem.

Kadar pa duha ljubim, duhovne rezhi s' veseljem premifhlujem.

Karkoli tedaj ljubim, od tega rad govorim in flifhim, in takih rezhi podobo fabo domu nosim.

Ali frezhen je zhlovek, kateri savolj tebe, o Gospod! v'fim fivarem flovo da; kateri natoro pod pokorfhino duha fili, in posheljenje telefne s' oroshjem vere mori; de bi tebi s' ozhifteno vestjo zhifto molitev opravil, in vse posemljifke rezhi sunaj in snotraj posabil, ter vreden postal v' drushbi svetih Angeljev tebe moliti.

XLIX. Poglavitni del.

Shelje do vezhniga shivljenja, in premagovavzam obljubljeno plazhilo.

1. *Gosp.* Moj sin! kadar zhutifh, de fo ti od sgorej sheljé po vezhnim svelizhanji dane, in she-

liš is prebivališha telefa se lozhiti, de bi moja svetlobo bres fenze spremenjenja gledal, rasfhiri tazhaf svoje ferze, in f-hrani to sveto noterdanje s' vřim veseljem.

Kolikor nar bolj moreřh, hvali vezhno dobroto, de te tako milořljivo pogleda, tako ljubesnivo obišhe, tako gorezhe budi, in tako mogoZHno podpira, de pod tesho lařne flabořti v' posemljiřko pošheljenje ne padeřh.

Sakaj to si sadobil, ne po lařni modrořti, ali lařnim persadevanji, ampak po dopadajenji nebeshke gnade in milořti boshje, sato, de bi se boljřhal, bolj ponishal, na prihodnjo vojřko se ravnal, in is zeliga ferza s' pravo gorezho ljubesnijo meni řtanovitno flushil.

2. řin! ogenj dořtkrat gori, ali bres dima se plamen kvishko ne vsdiguje.

Ravno tako fo nekterih sheljé proti nebesam gorezhe, pa vender bres řkufhņjav meřniga pošheljenja niřo.

To pokashe, de njih sheljé Bogu flushiti niřo tako zhiřte, kakor gorezhe fo njih sheljé v' nebesa priti.

Take fo tudi dořtkrat tvoje sheljé, od kterih si menil, de fo zhiřte, in de bodo řtanovitne.

Sakaj, tudi dobre dela, pod kterimi se sheljé lařniga dobizhka sakrivajo, niřo zhiřte, ne polnama.

3. Ne iřhi, kar je k' tvojimu veselju in pridu, ampak prôři, kar je meni dopadljivo in zhařtitljivo; sakaj, po pameti prevdariti, tebi mora moje povelje bolj per ferzu biti, kakor lařne sheljé, in vse tebi prijetne rezhi.

Jest vidim tvoje sheljé, in flishim tvoje pogostno sdihovanje.

Ti bi sdaj she rad bil v' pokojnim miru zhařti boshjih otrók; tebe she sdaj veseli vezhkrat hiřha, nebeshka deshela veselja polna; ali leta ura řhe ni priřhla; ampak en drugi zhař je řhe, namrezh zhař vojřkovanja, truda, in řkufhanja.

S' nar vikfhi dobroto shelifh napolnjen biti, pa sdaj je ne morefh dofezhi.

Jeſt ſim: zhakaj na mene (pravi Goſpod), dokler ne pride boſhje kraljeſtvo.

4. Œhe v' mnogih rezheh morafh na ſemlji fkufhen in vterjen biti.

Obveſeljenje ti bom vzhafi poſhiljal, obilno ſadoſti pa ti ga ne bom dal.

Bodi tedaj ferzhán in mozhen v' djanji, in v' prenefenji vſiga, kar je natori ſoperno.

Noviga zhloveka morafh oblezhi, in veſ drugi moſh poſtati.

Dofikrat morafh ſtoriti, kar nozhesh; kar bi pa rad, to morafh opuſtiti.

Kar drugim dopade, ſe jim bo ſgodilo, kar pa tebi dopade, bo ſaſtalo.

Kar drugi rekó, ſe bo poſluſhalo; kar pa ti rezheſh, ne bo nizh obrajtano.

Drugi bodo profili, in bodo prejeli, ti pa boſh profil, in ne boſh ſadobil.

5. Govorilo ſe bo od imenitnih del drugih, tebe pa ne bo nobeden v' miſel vſel.

Drugim ſe bo to ali uno iſrozhilo, od tebe pa ſe bo reklo, de niſi ſa nobeno opravilo.

Tvoja natora bo vzhafi ſavolj tega ſhalovala in terd boj imela; ti pa boſh veliko perdobil, zhe na tihim poterpiſh.

V' teh in vezh takih rezheh je ſveſt hlapez Goſpoda poſkufhen, koliko ſam ſebe ſatajiti, in ſvojo voljo v' vſih fkufhnjavah premagati hozhe.

Teſhko boſh v' kaki drugi rezhi tolikanj perloſhnoſt imel ſam ſebi odmérati, kakor v' tem, de morafh le po volji drugih ſe ravnati; ſraven pa ſhe terpeti, kar je tvoji volji ſoperno: ſlaſti pa, kadar ſo ti take rezhi ſapovedane, ktere ſe ti nerodne in praſne ſde.

Sakaj, dokler ſi pod oblaſtjo, ſe vikfhim ſoper ſtaviti ne ſmeſh; ſato ti je teſhko, de morafh druge ubogati, po ſvojim ſpoſnanji pa nizh ne ſtoriti.

6. Ali miſli ſin! na ſafluſhenje take pokorſhi-

ne, na hitri konz takiga terpljenja; in na obilno veliko plazhilo, tako ti bo vse loshej, in voljno terpeti te bo she veselilo.

Sato namrezn, de tukaj is pokorfine v' ljubeshni boshji v' majhnih rezheh svojo voljo podversheh, bofh v' nebesih vse po svoji volji imel.

Tamkaj bofh imel vse, kar bofh hotel, in vse, kar bofh samogel sheleti.

Tamkaj fo sakladi vseh dobrot, in nobeden ti jih vseti ne bo mogel.

Tamkaj bo tvoja volja in moja le ena; ti bofh ljubil, kar jest ljubim, in v' mojim veselji se bofh veselil.

Tamkaj ne bo ne sopernika ne tolashnika, nobeden te ne bo ne mudil, ne vstavljaj, temuzh vse po tvojih sheljah ti bo fkupej pred rokami, tvoja dusfa se bo poshivila, in bo vsiga obilno imela.

Dal ti bom sa framoto tega shivljenja zhaft, sa shalovanje plajsh moje svetlosti, in sa tvoje poslednje mesto na semlji kraljevi fedesh na vekomaj.

Tamkaj se bo sad pokorfine perkasal, britkost pokore bo veselje, in vsaka ponishna podloshnost zhaftiljivo krono prejela.

7. Ponishuj se tedaj v' shivljenji pod roko vseh; ne poprashuj, kdo je to rekel ali ukasal.

Tvoja fkerb mora le biti, de vse voljno na-se vsamefh, in svefto dopolnifh, naj ti she gospodar, hlapez, ali en manjshi sapove ali migne.

Pufti tega v' uni, uniga v' ti rezhi se veseliti; naj se hvali vsaki, zhesar hozhe, naj ga tudi drugi zhafté zhes semljo in morje; ti se ne smefh v' drugim veseliti, kakor v' lastnim sanizhevanji, v' spolnjenji moje volje, in v' povikshevanji moje zhafti.

L. Poglavitni del.

Isrozhènje shalofniga v' boshjo voljo.

1. Hlap. Gospod Bog, sveti Ozhe! bodi sdaj in na vezhne zhase hvaljen; sakaj kakor ti hozhefh, se je sgodilo, in kar ti storifh, je dobro.

V' tebi se mora tvoj hlapez, ne pa sam v' febi ali v' drugih rezheh veseliti, sakaj ti, o Gospod! si moje edino veselje in saupanje, ti si moja krona, moja zhaft, in moje svelizhanje.

Kaj ima tvoj hlapez, kar bi ne bil od tebe prejel, tudi bres vfiga saflushenja?

Tvoje je vse, karkoli si dal in vstvaril.

Od tvoje mladosti sim uboshen, in poln nadlog, snotraj joka dufha, sunaj ozhi tozhijo folsé, v' zhafi se tudi trefem v' ferzu, savolj britkost, kterih se sbe bojim.

Shelim veselje miru, in profim is ferza sa mir tvojih otrok, ktere v' luzhi veselja pafesh.

Kadar mir dasb, in me oveselish, ti moja dufha hvaleshne pefmi prepeva, in povikshuje tvoje sveto ime.

Ako pa tvoje veselje odvsamefh, kakor rad storish, tvoj hlapez po poti tvojih sapoved tēzhi ne bo mogel; temuzh po kolenih bo hodil, na tvoje perfi terkal, in ti toshil, de sdaj ni tako, kakor vzhérej in predvzherenjim, ko je tvoja luzh nad njim svetila, in se pod senzo tvojih perut nobene fkufhnjave bal ni.

3. O pravizhni, in vse hvale vredni Ozhe! ura je prifha, de tvoj hlapez mora fkufhan biti.

O ljubesnivi Ozhe! spodobi se in je prav, de tvoj hlapez v' ti uri kaj savolj tebe terpi.

O vezhne zhafci vredni Ozhe! ura, ktero si od vekomej previdil, je prifhla, de tvoj hlapez na en majhen zhaf od sunaj omaguje, od snotraj pa vedno tebi dopadljivo shivi.

Ti hozhefh, de mora nekoliko zhafa, od ljudi sanizhevan, ponishan, nasaj flavljen, in sbe od terpljenja in flabost ves potert biti, sato, de per novi luzhi sgodne danize s' tabo sopet vstane, in v' nebesih zhaf prejme.

Šveti Ozhe! ti si tako sapovedal; in imeti hotel; in kakor je tebi dopadlo, tako se je sgodilo.

4. Vsfako terpljenje namrezhi in preganjanje, naj pride kadarkoli, od kogarkoli, in kakorkoli

hozhe, savolj Boga prenefeno je snamnje boshje gnade nad mirnim terpinzam.

Bres fklepov tvoje volje in previdnosti, ter famo od febe se na semlji nizz ne sgodí.

O Gospod! sa mene je dobro, de si me ponishal, de se tvoje postave uzhim, in vso prevsetnost, in ves napuh ferza od febe odbijem. (Psaln 118. v. 71).

Prav mi je, de pokriva framota moje oblizzhje, de sanaprej le per tebi, ne pa per ljudeh zhafti ishem.

Is tega fim se tudi uzhil tvoje nesapopadljive sodbe se bati; ker pravizhniga s' krivizhnim vred po pravizi in nikoli bres saflushenja ne tepefh.

5. Sahvalim te, de moji pregrehi nifi persanefel, temuzh si me terdo vdartil, na tla vergel, od snotraj s' britkostjo, in od sunaj s' bolezhino tepel.

Ga ni pod solnzam, de bi me samogel potolashiti, kakor sam ti moj Gospod Bog, in nebeshki sdravnik duhf: sakaj ti vdarifh, in osdravifh, ti umorifh, in sopet oshivifh. (Tobias 13. v. 2).

Tvoje ljubesnjivo svarjenje, in tvoja shiba ona mi bo nauk.

6. Pole, ljubesnjivi Ozhe! v' tvojih rokah fim; tukaj se ponishujem pod shibo tvojiga svarjenja in boljshanja.

Vdari me po herbtu, in vkrêni moj vrat, de se moja terda nevkrêtna volja tvoji volji podvershe.

Štori me po svoji dobrotljivi milosti, ktera je od sazhetka, poboshniga in ponishniga uzhenza, de bom na vsaki tvoj miglej pokoren.

Sam febe, in vse, kar imam, tebi perporozhim, de me poboljshafh; boljshi je tukaj, kakor tamkaj svarjen biti.

Ti vefh vse rezhi fkupej, in flednjo posebej, in tebi v' zhloveshki vesti nizz ni fkritiga.

Ti vefh prihodne rezhi, preden se sgodé, in tebi ni potreba, de bi te kdo uzhil, ali na rezhi, ktere se na semlji godé, opomnil.

Ti vefh, kaj je k' mojimu posvezhenju bolj

potrebno, in koliko mi nadloga pomaga vso rjovino grehov poftergati.

Štóri s' mano po svoji dobrotljivi volji, in ne saversi me v' tolikanj grehah; ki so le tebi, in nobenimu drugimu ne popolnoma snani.

7. Gospod! daj mi vediti, kar mi je vediti treba; ljubiti, kar je ljubesni vredno; hvaliti, kar ti je nar bolj dopadljivo; zhaftiti, kar je per tebi shlahtno; sanizhevati, kar je tvojim ozhem soperno.

Ne pušti, de bi jest po sunajnim pogledu foddil, ali po flifhanji nespametnih ljudi obfodil; temuzh daj mi po nevidnih postavah duha, in she le po sposnani tvoji sveti volji pravizhno sodbo fklepati.

8. Ljudje se dostokrat v' svojih sodbah premotijo, in nar bolj so ogoljfsani prijatli sveta, ker le vidne rezhi ljubijo.

Zhlovek! koliko si boljshi savolj tega, de drugi od tebe lepo govore?

Je she tako: kdor ve, ta sna; to je, goljuf oflepi goljufa, posvetnjak moti posvetnjaka, flepiz sapelje flepza, in bolnik terdniga v' mislih štóri bolnika, ker mu govori: ni she tako.

Sakaj kolikor Bog zhloveka zeni, toliko velja, govori ponishni sveti Franzifhk.

LI. Poglavitni del.

Kdor ne more kaj velikiga sdělati, naj štóri majhne dēla.

1. Gosp. Šin! ti ne moresh smiraj po vezhi fvetosti bolj in bolj hrepeneti, tudi ne fkrivnost smiraj blishej ogledovati, temuzh savolj flabosti isvirniga greha morash od delezh štati, in dolg umerjozhiga shivljenja, zhe tudi nerad, vselej plazhevati.

Dokler bofh v' umerjozhim telefu shivel, bo tvoje ferze neperpravno in pozhafno k' dobrimu.

Sdihuj tedaj pogosto v' telefonu savolj telefne téshe; sej ne moreš le potrebe dušhe, in boshjiga velizhaftva vedno premišljevati.

2. Tazhaf pa vsakdanje sunajne dela v' roko vsêmi, in jih s' dobro voljo stori; zhakaj na moj prihod, in na obiskovanje od sgoraj s' terdnim saupanjem; terpi voljno uboshtvo svoje oframotene in suhe dušhe, dokler te sopet ne obišhem, in od vsih teshav ne rešim.

Štoril bom namrežh, de bošh na vse teshave posabil, in tvoje ferze se bo v' miru veselilo.

Špužil te bom na selenjave svetiga Pisma; tam bošh svoje ferze sprožil; po poti mojih sapoved hitro hodil, in rekel: terpljenje sdajnega zhasa ni veliko proti prihodnji zhasi, ktera ima nad nami rasodeta biti. (Riml. 8. v. 18).

LII. Poglavitni del.

Zhlovek je le tepenja, ne pa obveseljenja vreden.

1. Hlap. Gospod! nisim vreden, de bi me ti obveselil, ali mojo dušho obiskal; in sato po pravizi s' mano delash, de me ubogiga in shaloštniga pušišh.

Sakaj ako bi mojih solš toliko bilo, kolikor je kapelj vode v' morji, she bi tvojiga obveseljenja vreden ne bil.

Sato drugiga nisim vreden, kakor terpljenja in tepenja, ker sim te dostokrat možno shalil, in v' velikih rezheh silno se pregrešhil.

Po pravi pameti prevdarim in sposnam, de nobeniga tudi nar manjšhiga veselja vreden nisim.

Ali ti dobrotjivi, in vsmiljeni Bog! ker nozhesh, de bi tvoje dela konez vsele, miloštljivo obišhešh svojiga hlapza, preden je she kaj dobriga storiti mogel, in ga oveselish, kakor ga noben zhlovek oveseliti ne more, sgoli sato, de bogastvo svoje zhasi nad posodami usmiljenja skashešh.

Sakaj tvoje tolashbe nifo, kakor befede zhlo-
veshke tolashbe.

2. Gospod! kaj fim pa storil, de mi delifh ve-
felje tolashnika tvetiga Duha?

Nizh dobriga v' febi ne najdem, le to vem, de
fim bil k' hudimu vfelej uren, k' poboljšhanju pa
pozhasen.

Ref je, kar fim povedal, in tajiti ne morem.
Ako bi drugazhi govoril, bi me ti na lash postavil;
kaj bom pa sazhel?

Kaj drugiga fim pa s' svojimi grehi saflushil,
kakor pekel in vezhni ogenj?

V' refnizi sposnam, de fim vfiga oframotenja
in sanizhevanja vreden; sa ref, fram me je v' drush-
bi tvojih svetih flushabnikov prebivati.

To sposnanje je lizer meni samimu teshko, ali
soper refnizo ne morem, tedaj pregledujem sam
soper sebe vse svoje pregreshenje, de loshej usmi-
ljenje per tebi sadobim.

3. Kaj hozhem rêzhi, ki fim poln kriviz, in
oframotenja.

Drugiga nizh ne morem isgovoriti, kakor famo
to befedo: grefhil fim, o Gospod! grefhil fim, u-
smili se me, odpuſti mi grehe.

Perjenjaj mi, de nekoliko v' svoji bolezhini jo-
kam, preden grem v' tamno in s' smertno fénzo
pokrito deshelo. Job. 10. v. 20.

Kaj ne Gospod! sej od krivizhniga in ubogiga
grefhnika nizh tako ojtro ne terjash, kakor de se
isjoka in ponisha savolj svojih grehov?

Is prave grevinge in ponishnosti ferza pride
upanje odpuſhanja, s' britkoſtjo obdana veſt bo s'
Bogam spravljena, sgubljená gnada sopet najdena,
zhloveku se prihodne jese sodnika ni bati, Bog in
duſha v' shaloſti ponishana se frezhata, in se v'
sveti ljubezni lepo kuſhmeta.

4. Tebi, Gospod! dopadljivi dar je ponishno
shalovanje savolj grehov; to je pred tvojim oblizh-
jem veliko prijetniſhi, kakor duh tebi shganiga
kadila.

To je tisto drago masilo, s' katerim je nekdam grefhniza v' tvojim duhu presvete tvoje noge masala; sakaj s'kefaniga in ponishaniga ferza s'he nifi nikoli sanizheval.

Šolsé pokore fkrijejo dufho pred oblizhjem ferditiga sovrashnika; ter jo operejo; in ozhiftijo od vsih grehov in madeshev poprejshniga shivljenja.

LIII. Poglavitni del.

V' ferza po mēsu modrih Bog svoje gnade ne da.

1. *Gosp.* Šin! moja gnada je shlahtna in draga; ona se s' unajnimi rezhmi in s' posemljiskim veseljem ne vsame.

Morafh tedaj vse pospraviti, kar je gnadi na poti, ako shelish, de bo v' te vlita.

Lozhi se od shuma; bodi rad sam; ne ifhi kratkozhasnih pogovorov; ampak v' ponishnih molitvah islivaj svoje ferze vprizho Boga, de si perferzhno grevingo, in ozhifhenje vesti sprofish.

Kaj ti je sa ves svet? Bogu flushiti ti mora nar vezhi frezha in zhas biti.

Ne moresh namrezh meni flushiti, in sraven tudi v' minljivih rezheh se veseliti.

Od snanzov in tudi od ljubih prijatlov se morafh odlozhiti, in is ferza vsiga zhasniga veselja do zhistiga se snebiti.

Tako (profi sveti Peter Apostelj vse verne kristjane) se morajo kakor ptuji in popotni na tem svetu od vsiga sdershati.

2. O kako veselo saupanje bo v' smertni uri imel ta, kdor od sveta nizh imeti in flifhati nozhe!

Ali ferze, ktero s'he v' grehu lesi, se ne sna od vsiga posemljiskiga odlozhiti, in shivinfski zhlovek zlo ne ve sa prosto notrajniga zhloveka.

Ako pa le hozhe se poboljshati, in po duhu shiveti, se mora vsim unajnim blishnjim in daljnim

rezhem odpovedati; in nobeniga ne toliko, kakor sam sebe ne bati.

Kadar boš sam sebe popolnoma premagal, ti bo vse drugo lažje.

Sakaj popolnoma premaganje je, sam sebe premagati.

Kdor namrež sam sebe tako v' strahu ima, da se posheljenje pameti, pamet pa meni v' vsem podvershe; ta v' reznizi sebe premaga, in zhes svet gospoduje.

5. Ako res shelish tako popolnamost dosezhi, morash ferzhno sazheti, in fekiro na korenino nastaviti, da isrujesh in pokonzhash, kar je she lastne ljubeshni, in posheljenja od posemeljskiga blaga v' tebi.

V' grehu napzhine lastne ljubeshni je skoraj vse, kar mora s' korenino vred isrovano biti; po premagani in saterti fili lastne prepovedane ljubeshni she le boš velik mir in stanovitni pokoj imel.

Ker jih je pa le malo, ki sami sebi popolnoma odmreti si persadevajo, in stariga zhloveka s' vsem njegovim posheljenjem flézhejo, sato so sami v' sebi tako samotani, da se ne morejo is posheljenja mesa v' veselje duha vsdigniti.

Kdor pa sheli mirno v' moji ljubeshni shiveti, naj mori v' sebi vse hudo in prepovedano nagnjenje, da bo samogel vsako posheljenje do stvari pod sabo imeli.

LIV. Poglavitni del.

Kako natora nagiba, in kako boshja gnada visha.

1. *Gosp.* Šin! ogleduj fkerbno nature nagibe, in gnade notrajno vishanje; sakaj obé ena soper drugo nasproti delate; pa tako fkrivaj, da njih

dela bogabojezhi, in dobro rasveseljeni zhlovek komaj lozhi.

Vfak zhlovek fzer sheli, kar se mu dobro sdi; in s' svojim govorjenjem ali djanjem kaj dobriga méni; pa le podobo dobriga ima, in se goljfa.

2. Natora je svita, vezhi del zhloveka na-fe vlezhe, v' sadèrge pelja in goljfa; ona le ifhe, kar je njeniga.

Gnada pa v' priproftofiti hodi, se varuje tudi fenze greha, ni goljufna in sapeljiva, stori vse sgoli savolj Boga, v' njem famim pokoj ifhe, in ga najde.

3. Natora nozhe saterta, ne nasaj stavljena, ne premagana, ne podloshna biti, tudi nozhe rado-voljno v' bersdah deršana biti.

Gnada pa ljubi lafno satajenje, mefenimu posheljenju soper ftoji, je rada pod pokorfino, rada sadej oflane, nozhe biti famopafhna, ampak je raji pod ftraham; ne sheli zhes nobeniga gopodovati, ampak v' shivljenji, djanji, in nehanji Bogu vselej podloshna biti, ter je perpravljena savolj Boga se vfaki zhloveshki fivari pohlevno podvrezhi.

4. Natora se le sa svoj prid trudi, in premifhljuje, kako bi is eniga dobizhka fhe vezhi dobizhek prejela.

Gnada pa ne gleda na lafne dobizhke, in obresti, ampak le ifhe drugim dobro ftoriti.

5. Natora ima rada zhaft in fposhtovanje. Gnada pa vfo zhaft in hvalo Bogu svefto odrajtuje.

6. Natora se boji oframotenja in sanizhevanja. Gnada pa se veseli savolj imena Jefusoviga saframovanje terpeti.

7. Natora sa ljubo ima pohajkovanje, in telefni pozhitik. Gnada pa ne more bres dela biti, in se vfakimu delu rada podvershe.

8. Natora ima rada vfaki dan kaj noviga in lepiga; sa revne in gerde rezhi pa ne mara.

Gnada pa prebiva med nedolshnimi in ponishnimi, kar je teshkiga, gerdo ne gleda, in se ne framuje ponofhenih oblazhil nositi.

9. Natora gleda na zhafne rezhi, se le veseli posvetniga dobizhka, in shaluje savolj zhafne fhkode; ona se savolj ene majhne soperne besede ferdi.

Gnada pa hrepeni le po vezhnim, ne saftaja per zhafnim, savolj pogube zhafniga blaga od vezh ne shaluje, se ne ferdi savolj sopernih besedi; sakaj ona ima svoj saklad in svoje velelje v' nebefih, kjer ne bo od nje vset.

10. Natora je lakomna, in raji vsame, kakor da, kaj lastniga sa ljubo ima, in hozhe vse fama posesti.

Gnada pa je dodrotljiva in vsakimu dobra, fama sa - se nizh nozhe, s' majhnim sa dobro vsame, in sposna, kar je sam Gospod Jesuf rekel: veliko boljshi je dati, kakor prejeti.

11. Natora ljubi stvar, svoje telo, prasne rezhi, in kratkozhafno posedanje.

Gnada pa vlézhe k' Bogu, in k' zhednostim, se odpove stvar, pred svetam beshi, mesa posheljenje sovrasni, je rada doma, in se framuje okoli hoditi.

12. Natora ima rada sunajno tolashbo, de svoje pozhutke rasveseli. Gnada pa ifhe pokoj v' Bogu, in ima v' nar vikshi dobroti veselje, ki ji ga zeli svet dati ne more.

13. Natora vse na svoj dobizhek, in v' lastni poboljshik obrazha, vse drugim storjene dobrote hozhe ravno toliko, ali she vezh nasaj dobiti, s' svojimi deli vselej ifhe hvalo imeti, ali pa se komu perkupiti, in sheli, de bi njene dela in njeni darovi veliko obrajtani bili.

Gnada pa nizh zhafniga ne ifhe, sa vse plazhilo drugiga nozhe, kakor famiga Boga, in potrebnih zhafnih rezhi le toliko sheli, kolikor ji jih je k' sadobljenju vezhniga shivljenja potrebnih.

14. Natora je vesela velikiga fhtevila prijatlov in snanzov, baha s' svojo shlahto in s' svojim imenitnim rodam, vse sadershanje mogozhnih terdi, bogatim se perlisuje, in prav daje febi enakim.

Gnada pa tudi foverashnike ljubi, in se nad obilnostjo prijatlov ne prevsame; svoj rod in svojo shlahto le vezh od drugih spofhtuje, ako vezh poboshnih flushabnikov boshjih ondi najde.

Gnada je bolj fkerbna ubogim pomagati, kakor bogatim dopasti, raji s' nedolshnimi shaluje, kakor se s' bogatimi smeja, se veseli nad refnizhnim, joka pa nad goljufnim zhlovekam.

Ona bogabojezhe vedno opominja, de naj fhe po boljfhih darovih hité, in Šinu boshjimu v' zhednostih enaki biti fi persadevajo.

15. Natora se hitro pertoshi zhes pomanjkanje in terpljenje. Gnada voljno in stanovitno terpi uboshtvo.

16. Natora vse k' febi vlezhe, se s' pestjo brani, in s' jesikam sagovarja.

Gnada pa vse rezhi k' Bogu, od kteriga sazhetik imajo, obrazha; nizh dobriga febi ne perpisuje, prevsetno ne baha, se ne prepira, ne terdi le svojiga ampak tudi pameti drugih pervoli, ter vse svoje misli in svoje sposnanje vezhni modrosti in boshji fodbi podvershe.

17. Natora sheli fkrivne rezhi vediti, in nove flifhati: hozhe od sunaj se fkasovati, veliko fama pokufiti, bi rada flovela, in le delala, kar ji hvalo in sazhudenje ljudi pernêse.

Gnada pa per novih in flovezhjih rezheh tiho memo gré; sakaj vse to isvira is stare po grehu pokashene nature, sej nizh noviga in obstojezhiga na semlji ni.

Gnada uzhi pozhutke bersdati, prasne ljubesni in prevsetniga bahanja se varovati, hvale pa in sazhudenja vredne rezhi ponishno perkrivati, ter v' flednji rézhi, in v' vfi uzhenosti duhovni fad in boshjo zhaft ifkati.

Ona nozhe ne fama, ne v' svojih delih hvaljena biti, temuzh sheli, de bi Bog, kteri vse sgoli is ljubesni deli, v' svojih darovih zhesfhen in hvaljen bil.

18. Ta gnada je zhesnatorna luzh, poseben

dar Boshji, snamnje famo isvoljenih, in saftava vezhniga svelizhanja; ona posemljifko ljubesen mori, da ljubesen do nebeskih rezhi, in spreoberne mefeniga v' duhovniga zhloveka.

Bolj tedaj ko bofh natoro strahoval in premagoval, vezhi gnada ti bo v' ferze vlita, de bofh per novim boshjim obifkanji v' notrajnim zhloveku od dne do dne po podobi boshji ponovljen.

LV. Poglavitni del.

Divjanje natore, in mozh boshje gnade.

1. *Hlap.* O moj Gospod in Bog! kateri si me po svoji podobi ustvaril, dodeli mi gnado, ki je, kakor si me uzhil, tako mozhna, in meni k' svelizhanju tako potrebna; de svojo vfo popazheno natoro, ktera me v' grehe in v' pogubljenje vlezhe, premagam.

Sakaj v' svojih udih zhutim postavo greha, ktera je postavi mojiga duha soper, in me kakor jetnika pod pokorfhino mnogiga telefniga posheljenja fili; mozhnimu nagnjenju k' hudimu ne bom mogel soper stati, ako mi tvoja presveta gnada ne bo na strani stala, in mojiga ferza ne bo ushgala.

2. Tvoja gnada, in velika gnada je meni potrebna, de bo premagana natora, ktera je od mladosti k' hudimu nagnjena.

Natora je namrezh v' Adamu, pervim zhloveku, padla, in po grehu pokashena bila, od tod je fhtrafinga tega greha v' vse ljudi prifhla; tako de natora, ktera je bila dobra in pravizhna od tebe ustvarjena, je sdaj vfa hudobna in k' dobrimu nepremoshna, vse njeno posheljenje je grefhno in posvetno, dokler je fama sebi prepufhena.

Sakaj ta majhna mozh, ktera ji je she ostala, je kakor ifkriza pod pepelam fkrita.

Ta ifkriza mozhi je natorna s' veliko tamo obdana pamet zhloveka, ki she nekoliko sposna,

kaj je hudo in dobro, in lozhi refnizo od lashí; pa vfiga, kar sa dobro sposna, spolniti ne more, tudi luzhi refnize popolnoma ne vidi, in zhiftih ter sadofti mozhnih shelja k' dobrimu nima.

3. Od tod pride, o moj Bog! de po snotrajnim zhloveku dopadajenje imam nad tvojo postavo, in vem, de tvoje sapovedi so dobre, pravizhne in svete, vse hudo prepovedujejo, in se greha varovati uzhe.

Ali v' mefu le postavi greha flushim, ker fim posheljenju bolj, kakor pameti podloshin.

Od tod pride, de v' febi imam to, de hozhem; de bi pa dopolnil, kar je dobro, tega ne najdem.

Torej fi dostikrat veliko dobriga naprej vsamem, ker pa v' svoji flabofti pomózhi gnade nimam, per majhni fkufhnjavi odstopim, in vse v' nemar puftim.

Od tod se sgodi, de pot popolnamoſti sposnam, in kako bi mogel shiveti, sadofti vém; ali pod tesho lastne popazhnoſti ves stisnjen, se ne morem k' boljšhimu shivljenju vsdigniti.

4. Gospod! kako mozhno mi je ref potrebna tvoja gnada, de morem dobro sazheti, naprej ravnati, in dokonzhati.

Bres nje namrezh ne morem nizh storiti; vse pa samorem v' tebi, kadar me tvoja gnada mozhniga stori.

O ref nebeshka gnada! kako refnizhno je, de bres tebe vse lastno saflushenje nizh ni, bres tebe tudi vsi darovi nature nizh zéne nimajo! bres tvoje gnade, Gospod! vse rezhi per tebi nizh ne veljajo, ne umetnoſt, ne bogastvo, ne lepota, ne mozh, ne rasumnoſt, ne sgovornoſt.

Sakaj darove nature poboshni in hudobni imajo; gnada pa ali ljubesen je le isvoljenim dana; kteri jo sa snamnje imajo, bodo sa vredne shteti vezhniga shivljenja.

Ta gnada je tolikanj imenitniſhi, ker bres nje tudi dar prerokvanja, delanje zhudeshev, ali ktero koli vifoko premifhljevanje nizh ne pomaga.

Tudi vera, upanje, in vse druge zhednosti ti bres ljubesni in gnade prijetne niso.

5. O presveta gnada! ti storish ubogiga v' duhu bogatiga v' zhednostih, in flovézhiga bogatinza v' blagu storish v' ferzu ponishniga.

Pridi, in stópi k' meni doli, napolni me s'godaj s' svojim tolashilam, de moja dusha od truda in fuhote ferza ne omaga.

O Gospod! ponishno profim, daj mi pred tvo-jimi ozhmí gnado najti; sakaj sadofti mi je tvoja gnada, ako drugih rezhi, kterih natora sheli, tudi ne dofeshem.

Tudi v' mnogih hudih skufhnjavah, in v' tesh-kih nadlogah se nimam nizh hudiga bati, dokler je tvoja gnada s' mano.

Ona mi da mozh, fvét, in pomozh.

Ona je mozhnejshi, kakor vsi moji sovrashniki, in modrejshi, kakor vsi uzheni.

6. Gnada je pridigarza refnize, uzheniza po-boshnosti, luzh ferza, tolashniza v' britkofti; ona preshene strah, odganja shaloft, podpéra ljubesen, rodi in daje folse.

Kaj fim bres nje drugiga, kakor fuh léf in nerodovitno drevo, ki ima pofekano biti.

Pridi mi tedaj, o Gospod! vselej s' svojo gna-do naprej spremljaj in vshivaj me, de se v' dobrim djanji nikoli ne utrudim, po Jesufu Kristufu svojim Šinu. Amen.

LVI. Poglavitni del.

Šami febe moramo satajiti, in sa Kristufam po poti krisha hoditi.

1. Gosp. Šin kolikor moresh fam is febe vun iti, toliko tudi premoresh v' mene priti.

Kakor sunajniga nizh sheleti, da mir ferza imeti; tako od snotraj famiga febe sapuftiti, po-maga s' Bogam se fkleniti.

Jeſt Goſpod hozhem, de ſe dobro iſuzhiſh, kaj ſe pravi ſamiga ſebe popolnoma ſatajiti, de ſgoli po moji volji bres ſopergovorjenja in toſh-be ſhiviſh.

Hòdi ſa mano; jeſt ſim pot, reſniza, in ſhivljenje. Bres poti ſe ne hodi; bres reſnize ſe ne ſpoſna; bres ſhivljenja ſe ne ſhivi.

Jeſt ſim pot, po kateri morafh hoditi, reſniza, kateri morafh verjeti, ſhivljenje, ktero morafh upati.

Jeſt ſim pot, ki ne more ſapeljati, reſniza, ki ne more goljſati, ſhivljenje, ki mora vezhno oſtati.

Jeſt ſim nar ravnifhi pot, nar vezhi reſniza, pravo ſhivljenje, ſvelizhanſko ſhivljenje, neufvarjeno ſhivljenje.

Ako boſh na moji poti oſtal, boſh reſnizo ſpoſnal, in reſniza te bo proſtiga ſtorila, in boſh vezhno ſhivljenje ſadobil.

2. Ako hozheſh v' ſhivljenje iti, ſpolnui ſa-povedi. (Mat. 19. v. 17).

Ako hozheſh reſnizo ſpoſnati, verovaj meni.

Ako hozheſh popolnoma biti, prodaj vſe. (Math. 19. v. 21).

Ako hozheſh moj uzhenez biti, ſataji ſam ſebe.

Zhe hozheſh vezhno ſhivljenje ſadobiti, ſanizhuj zhaſno ſhivljenje.

Ako hozheſh v' nebeſih povikſhan biti, ponishuj ſe na ſvetu.

Ako hozheſh s' mano kraljevati, noſi s' mano krish.

Sakaj le flushabniki krisha najdejo pot ſveli-zhanja in prave luzhi.

3. Hlap. O Goſpod Jeſuf Kriſtuf! ker je tvoja pot oſka, in od ſveta ſanizhevana, dodeli mi ſvet ſanizhevati, in ſa tabo hoditi.

Sakaj hlapez ni vekſhi, kakor njegov Goſpod, in uzhenez ni vezh, kakor uzhenik.

Naj ſe trudi tvoj hlapez na poti k' tebi, ker ondi je moje ſvelizhanje, in prava ſvetoſt.

Karkoli drugod berem ali flifhim, me ne poſhivi, in ne veſeli popolnoma.

4. *Gosp.* Šin! ker vse to vefh, in si to bral, frezhen bofh, ako bofh tako ftoril.

Kdor moje sapovedi ima, in jih spolnuje, ta je, kateri me ljubi, in jeft ga bom ljubil, in fe mu bom rasodel, in ga bom k' febi v' kraljestvo fvojiga Ozheta pofadil. (Joan. 14. v' 21).

5. *Hlap.* O Gospod Jesuf! naj fe mi sgodi, kakor fi rekel in obljudil, in daj mi to saflushiti.

Is tvojih rok fim krish prejel; kakor fi mi ga naloshil, ga hozhem do smerti nositi.

Shivljenje tvojiga sveftiga flushabnika je ref krish, pelje pa gotovo v' paradish.

Sdaj fim sazhel, nasaj ne smem, odftopiti pa mi ne kashe.

6. No tedaj bratje! hodimo fkupej po potu krisha; Jesuf bo s' nami.

Savolj Jesufa smo ta krish na-fe vseli, savolj Jesufa ga tudi do smerti nosimo.

On bo nafh pomozhnik, ki je nafh vajvoda in fprednik.

Pole, nafh kralj hodi pred nami, on fe bo sa naf vojskoval.

Hodimo ferzhno sa njim; nobeden fe ne sme bati, hodimo perpravljani v' tem boji umreti, ne delajmo svoji zhafti te framote, de bi pred krishem beshali.

LVII. Poglavitni del.

Kader v' kak greh pademo, ne smemo ne-saupljivi biti.

1. *Gosp.* Šin! poterpeshljivost in ponishnost v' terpljenji mi je ljubfhi, kakor veliko vefelje in poboshna hvaleshnost v' frezhi.

Majhna beseda, ki fe soper tebe govori, sa-kaj te toliko boli?

Ne smel bi si toliko k' ferzu gnati, ako bi mogel tudi kaj vezh preftati.

Pa sa sdaj naj bo; ni pervizh, ni v' novizh, ne sadnjizh, zhe bofh dalej shivel, bo fhe tako.

Dokler ti nizh soper ne ftoji, fe ti vse prezej lahko sdi.

Drugim vefh dobro fvetovati, in jim tudi ferzhnost dajati; kadar pa sazhe nevarnost pred tvoje duri naglo perhajati, fe s' vfo modrostjo in ferzhnostjo fam ne vefh kam djati.

Šposnaj svojo veliko flabost, kakor jo dostokrat v' majhnih rezheh fkufifh; vender je vse, karkoli fe ti pergodi, le savolj tvojiga svelizhanja.

2. Odbijaj fi, kakor vefh in snafh, vse take fkerbi od ferza; ako pa fo te she sadéle, ne daj fe pobiti, ampak delaj, de fe bodo prej, ko je mogozhe, preletele.

Teshave, sa ktere fhe ne morefh Boga hvaliti, vsaj voljno nôfi.

V' rezheh, ktere fo tvojim ufhesam neprijetne, ali ferzu teshke in soperne, fe fam tolashi; ne govôri, dokler fi v' ferza tesnobi, de fe kdaj flabi ljudje nad tvojimi besedami ne bodo spodtikvali.

Kadar fe bo gnada povernila, bo nevolja prefhla, in tvoja shalofna dufha fe bo veselila.

Kakor refnizhno shivim, govori Gospod, pomagal ti bom, in te fhe bolj, ko prej, povikfhal, v' veselji, zhe bofh v' mé saupal, in s' vernim ferzam klizal v' moje imé.

3. Bodi terdniga ferza, in perpravljaj fe fhe k' vezhimu terpljenju.

Ni vse savolj tega sgubljeno, de fe vezhidel v' stfkah in velikih fkufhnjavah snajdesh.

Zhlovek fi, in ne Bog; mefo fi, in ne Angelj.

Padel je Angelj od neba, pravi zhlovek v' paradishi ni bil dolgo v' ftanu nedolshnosti, kako hozhefh ti v' dobrim vselej nepremaknjen oftati?

Jest fim Gospod, kteri pobite hitro na noge postavim, in tem, kteri svoje flabosti sposnajo, od svoje svetosti delim.

4. *Hlap.* Gospod! hvaljena bodi tvoja beseda, ona je flajfhi, kakor fterd in fatovje mojim uftam.

Kaj bi jeſt v' tolikanj ſvojih britkoſtih in nadlogah ſazhel, ako bi me ti ſ' ſvojimi ſvetimi beſedami ne poterdoval?

O de bi jeſt le enkrat v' kraj ſvelizhanja priſhel, kaj mi bo tam, zhe tudi dolgo in veliko tukaj terpim?

Daj mi frezhno umreti, daj mi v' mir k' tebi priti.

O Bog! ſpomni ſe me, in pelji me po ravni nar krajſhi poti v' ſvoje kraljeſtvo. Amen.

LVIII. Poglavitni del.

Škrivnih ſodbá boshjih ne preiſkovati.

1. *Gosp.* Šin! viſokoſti bogaſtva Boshje modroſti, in vezhnih ſklepov neſapopadljive ſodbe ne boſh ſvedil; tedaj ne popraſhuj: ſakaj je ta tako ſapuſhen, uni pa ſ' tolikanj gnadami obdarvan? ali ſakaj je eden tako poniſhan, drugi pa v' toliki zhaſti?

Take rezhi preſeſhejo veſ zhloveſhki um; no-bena pamet, tudi ſbor vſih nar modrejſhkih uzhenikov ne premore boshje ſodbe ſgruntati.

Kadar ti tedaj ſovraſhnik take miſli noter daje, ali te neumni ljudje kaj takiga vpraſhajo, odgovôri ſ' Prerokam: Goſpod! pravizhen ſi; in pravizhna je tvoja ſodba. (Pſalm 118. v. 137).

In pa: Šodbe Goſpoda ſo reſnizhne, in vſe vkup pravizhne. (Pſalm 18. v. 10).

Moje pravizhne ſodbe moraſh v' ſvetim trepetu moliti, ne pa jih preſojevati: ſej jih noben zhloveſhki um ſapopafiti ne more.

2. Tudi ne ſmeſh miſliti, ne ſ' drugimi ſ' temi ſheljami od ſafluſhenja ſvetnikov govoriti, de bi ſvedil, kateri med njimi je ſvetejſhi, ali vekſhi v' nebeſhkim kraljeſtvu.

Tako govorjenje rodi prepire in krége, rodi prevſetnoſt in nizhemernoſt; od tod pridejo nevoſhljivoſti in raſpertije; ker eden tega, drugi pa uniga ſvetnika ſvojoglavno povikſhuje.

Po takim snanji sévati, nizh fadu ne pernêse, in tudi fvetnikam ne dopade; ker jeft nifim Bog raspertij, ampak mirú; moj mir pa se v' pravi ponishnosti, ne pa v' lastnim povsdigovanji ohrani.

3. Eni imajo vezhi zhefhenje in saupanje k' temu ali unimu fvetniku, pa bolj is lastne, kakor is boshje ljubesni.

Jeft fim vse fvetnike ustvaril, od mene so vfi gnado imeli, od mene zhaft prejeli.

Jeft vé m sa saflushenje v'fakiga; jeft fim jim s' svojim ljubesnivim shegnam naprej prifhel.

Jeft fim s'voje isvoljene od vekomej previdil; jeft fim jih od sveta isvolil, oni niso mene isvolili.

Jeft fim jih milofljivo poklizal, in s' gnado k' febi vlekel; jeft fim jih is mnogih skufhnjav ispeljal.

Jeft fim jim zhaftitljive tolashbe dajal, in stanovitnost delil; jeft fim njih poterpeshljivoft kronal.

4. Jeft posnam perviga in poslednjiga; jeft jih imam vse neisrezheno rad.

Jeft moram v' v'fih svojih fvetnikih hvaljen biti; jeft moram zhes vse zhefhen, in v' flednjim povikfhan biti, ker fim jih tako zhaftitljivo povikfhal, in k' taki zhafti bres v'figa njih poprejshnjiga saflushenja she pred odlozhil.

Kdor bo tedaj koga mojih nar manjshih sanizheval, tudi velikiga ne zhafti, sakaj jeft fim majhniga in velikiga ustvaril.

In kdor soper eniga fvetnika jesik isteguje, ga isteguje soper vse isvoljene mojiga kraljestva.

Oni vfi so eno v' svesi ljubesni vfi so enih misel, enih shelja, vfi se med feboj v' meni ljubijo.

5. Ja tudi, (kar je she vezh,) oni veliko bolj mene, kakor fami febe in s'voje saflushenje ljubijo.

Ker so namrezh v' mé samaknjeni, se njih lastna ljubesen rasgubi v' moji ljubesni, ktero v' miru gledajo in vshivajo.

Nizh jih ne more odverniti, ali shaliti; sakaj oni so polni vezhne refnize, in vfi gorezhi v' neugafljivi ljubesni.

Torej utihnejo naj od shivljenja in saflushenja

svetnikov vsi posvetni in shivinski jesiki, kateri sgoli sami sebe v' mešu ljubijo. Taki odjemljejo in predstavljajo svetnikom le po svojim nagnjenji, ne pa po dopadajenji vezhne refnize.

6. V' tem se ljudje vezhi del pregrefhé is nevednosti, slasti taki, kateri so malo rasfvitljeni, in morebiti s'he nikoli eniga zhloveka s' pravo boshjo ljubesnijo ljubili niso.

Drugi is natorniga nagnjenja, in savolj zhloveshke prijasnosti tega ali uniga svetnika raji imajo; in kakor se v' posemljifkih rezheh sadershé, tako tudi mislijo od nebeshkih.

Je pa neisrezheno velik raslozhek med smifh-ljevanjem fizer vernih, pa s'he posvetnih ljudi, in med sposnanjem od boshjiga duha po veri vishanih kristjanov.

7. Varuj se tedaj sin! od rezhi radovedno se pogovarjati, ktere tvojo rasumnoft preseshejo; temuzh tega se veliko vezh poprimi, in si le persadevaj, de bosh vreden vsaj nar manjshi v' nebeshkim kraljestvu biti.

In ako bi kdo tudi vedil, kateri je svetejshi ali vekshi v' nebeshkim kraljestvu, kaj bi mu to pomagalo, zhe se po tem sposnanji pred mano bolj ne ponisha, in se k' vezhimu zheshenju mojiga imena ne sbudi.

Kdor svoje velike pregrehe in lastne majhne zhednosti premifhluje, in pa k' svojimu ponishevanju sposna, kako delezh je s'he od popolnamofti Svetnikov, Bogu veliko prijetnishi flushbo stori, kakor uni, ki od vezhi ali manjshi imenitnosti Svetnikov dosti ve govoriti.

Boljshi je Svetnike s' ferzhnimi molitvami in s' folsami profiti, in njih zhashtiljivim profhnjam s' ponishnim ferzam se perporozhati, kakor njih skrivnosti s' prasnim isprashevanjem preiskovati.

8. Njim se dobro godi, in so frezhni; de bi le tudi ljudje snali v' Bogu frezhe ifkati, in od vsiga prasniga govorjenja se sdershati.

Svetniki se svojiga lastniga saflushenja ne

hvalijo, ker fami febi nizz dobriga, temuzh meni vse perpifujejo, ki fim jim is fvoje nefkonzhne ljubesni vse dal.

Njih ljubesen do mene je tako popolnoma, in njih veselje v' mojim velizhafstvu je tako filno veliko, de nizz ne manjka njih zhafsti, in njih sve-lizhanju nizz manjkati ne more.

Vfi Svetniki, kolikor fo vikfhej v' zhafsti, toliko ponishnifhi fo fami v' febi, in meni blishej in ljubfhi.

Sato najdefh sapifano: Oni fo fvoje krone pred Boga poloshili, fo pred Jagnjetam na fvoj obras padli, in molili shiviga od vekomaj do vekomaj. (Škrivn. rasod. 4. v. 10).

9. Veliko jih poprafhuje, kdo bi vekfhi bil v' boshjim kraljestvu, pa fhe ne vedo, ali bodo vredni med nar manjfh fhteti biti.

Je velika frezha, tudi nar manjfh v' nebesih biti, kjer fo vfi veliki; sakaj oni fe vfi boshji otrozi imenujejo, in fo tudi.

Nar manjfh bo zhes tavshent, in ftoletni grefhnik bo poginil.

Sakaj, kader fo moji uzhenzi vprafhali, kdo bi vekfhi v' nebeshkim kraljestvu bil, fo ta odgovor saflifhali: *Ako fe ne bote preobernili, in ne bote postali kakor otrozi, ne pojdete v' nebeshko kraljestvo. Kdorkoli tedej se bo ponishal, kakor leto dete, ta je vekfhi v' nebeshkim kraljestvu.* (Matth. 18. v. 3).

10. Gorje vfm, kateri nozhejo s' majhnimi radi majhni biti; sakaj oni ne bodo mogli fkosi niske vrata v' nebeshko kraljestvo priti.

Gorje tudi bogatim, kateri imajo fvojo tolasho tukaj; sakaj oni bodo sunaj ostali in jokali, kadar ubogi v' boshje kraljestvo pojdejo.

Veselite fe ponishni, in ubogi od veselja pofkakujte, vashe je kraljestvo boshje, zhe le po refnizi shivite.

LIX. Poglavitni del.

Vse saupanje v' Boga staviti, in na njega famiga se sanesti.

1. *Hlap.* Gospod! kaj je moje saupanje, ktero v' tem shivljenji imam, in kaj je moje nar vezhi veselje is vsih rezhi pod nebam?

Nisi le ti moj Gospod in Bog, kateri usmiljenja bres fhtevila veliko storish?

Kje se mi je kdaj bres tebe fhe dobro godilo? ali kdaj mi je bilo hudo per tebi?

Rajshhi hozhem savolj tebe ubog, kakor bres tebe bogat biti.

Rajshhi hozhem s' tabo na semlji ptuj biti, kakor bres tebe nebefa imeti; kjer si ti, tam so nebefa, kjer pa tebe ni, tam se vsak smerti in pekla boji.

Moja dusha tebe vedno sheli, sato sdihuje, klizhe, in v' molitvah le po tebi hrepeni.

Bog! v' stiskah sunaj tebe nimam pomozhnika, na tebe famiga se sanesem, in te molim ediniga odrefhenika.

Ti si moje saupanje, in moj nar svestejshhi prijatel! k' tebi v' vsih potrebah perbeshim, in vselej tolashbo sadobim.

2. Ljudje ishejo le svoje dobizhke; ti pa shelish le boljshhanje mojiga shivljenja, in mi obernesht vse k' zhashti svojiga imena.

Mnoge skufhnjave in sopernohti mi fizer dasht, pa vse meni k' svelizhanju ravnash, skufish svoje flushabnike na tolikanj vish, de jih febi prijete storish.

Nizh manj nisi vreden zhashti, kadar se mi hudo godi, kakor te bom hvalil, kadar me bosht s' svojim veseljem napolnil.

3. Na tebe tedaj, o Gospod Bog! se opéra moje upanje, ti si moje perbeshalishhe, tebi vse svoje britkohti in teshave isrozhim, ker vse, karkoli sunaj tebe vidim, flabo in nestanovitno najdem.

Vsi moji prijatli mi ne bodo pomagali, mogozh-

ni pomozhniki mi terpljenja ne polajfjali, modri svetovavzi mi ne bodo mogli dobro svetovati, uzhe ne bukve me ne oveseliti, nobena draga stvar me ne refhiti, tudi nobeno sakrito mesto me obvarovati ne bo moglo, dokler ti fam ne perftopifh, mi ne pomagafh, me ne poterdifh, ne tolashifh, ne uzhifh, in ne varujefh.

Vfe namrezh, kar mir in frezho obeta, bres tebe nize ni, in tudi v' refnizi nize frezhe ne donefe.

Ti tedaj fi sazhetik in sapopadik vfiga dobriga, ti fi vifokoft vfiga shivljenja, in globokoft fkrivne modrofti, in v' tebe, edino pomozh, saupati je tvojih flushabnikov nar vezhi veselje.

Moje ozhi gledajo na-te; na-te fe sanêsem, moj Bog, Ozhe ufmljenja!

Shegnaj in posveti mojo dufo s' nebeskim shegnam, de postane tvoje sveto prebivalifhe, in fedesh tvoje vezhne zhafci; in de v' tem fvojim tempelnu nize ne najdefh, kar bi ozhi tvoje boshje svetofti shalilo.

Po velikofti fvoje dobrote, in po obilnofti fvojiga ufmljenja poglej na-me, in uflifhi molitev fvojiga ubogiga hlapza, kateri delezh od tebe v' ptuji desheli v' fenzi fmerti prebiva.

Varuj in ohrani dufo fvojiga hlapzhika v' tolikanj nevarnoftih tega vfih britkoft polniga shivljenja; daj s' njo fvojo gnado, in vishaj jo po poti miru v' deshelo svetlobe in vezhne luzhi. Amen.

Konz tretjih bukev.

*Ako bo kdo od tega kruha jedel, bo vekomej shivel; in kruh,
kteriga bom jest dal, je moje mesó sa shivljenje svet á.
Joan. 6. v. 52.*

Zheterte bukve.

Od sakramenta svetiga Réfhnjiga Telefa.

Jesuf naf ljubesnjivo k' sebi vabi.

Befede Kristusove.

Pridite k' meni vsi, kateri se trudite, in ste oblosheni, in jest vaf bom poshivil. (Matth. 11. v. 28).

Kruh, kteriga bom jest dal, je moje mесо, sa shivljenje svetá. (Joan. 6. v. 52).

Vsemite in jejte: to je moje teló, ktero bo sa vaf dano: to storite v' moj spomin. (1. Korint. 11. v. 24).

Kdor jé moje mесо, in pije mojo kri, ostane v' meni, in jest v' njem. (Joan. 6. v. 57).

Befede, ktere sim vam govoril, so duh in shivljenje. (v. 64).

I. Poglavitni del.

Š' kakoshno zhasfjo moramo Kristusa prejeti.

Befede uzhenza.

Tvoje so te besede, o Kristuf, vezhna refniza! de si ne vse ob enim zhasfu isrezhene, ne vse v' enim kraji sapifane.

Ker so tedaj tvoje besede, jih moram vse hvaleshno sprejeti, in svesto ohraniti.

Tvoje so, fej si jih ti govoril; pa so tudi moje, ker si jih k' mojimu svelizhanje snano storil.

Rad jih sprejemem is tvojih ust, de se mi globokejši v' ferze utifnejo.

Tvoje tolikanj ufmiljene, fladke, in ljubesnive besede me vabijo; ali moje lastne pregrehe me strahijo; in take skrivnosti prejeti, mi ne puſti nezhiſta veſt.

Vabi me fladkoſt tvojih besedi, ali obilnoſt mojih grehov me teshi.

2. Ti ſapoveſh, de moram s' ſaupanjem k' tebi perſtopiti, ako hozhem s' tabo del imeti, in de moram kruh neumerjozhnoſti vseti, ako ſhelim vezhno ſhiviljenje in vezhno zhaſt prejeti.

Pridite k' meni, pravifh, vſi, kateri ſe trudite, in ſe obloſheni, in jeſt vaſ bom poſhivil.

O fladka in prijaſna beſeda v' uſheſih greſhnik, de ti, moj Goſpod in Bog! vabiſh potrebniga in ubogiga k' vſhivanju ſvojiga ſvetiga Teleſa.

Ali kdo ſim jeſt, o Goſpod! de bi ſe ſmel prederſniti k' tebi perſtopiti?

Pole! nebeſ nebeſa te ne obſeſhejo; in ti pravifh: pridite k' meni vſi.

3. Ti nar dobrotljivſhi! kaj bi rad s' ſvojo tako ponifhno miloſtjo, in s' tako ljubesnjivim vabljenjem?

Kako bi ſmel k' tebi priti, ker v' ſebi dobriga nizh ne vem, kar bi mi ferzhnoſt dajalo.

Kako te bom peljal v' ſvojo hiſho, ker ſim tebe ſvojiga nar dobrotljivſhiga Boga tolikokrat raſſhalil?

Tebe zhaſte Angelji, pred tabo trepezhejo Arhangelji, boje ſe te ſvetniki in pravizhni, in ti pravifh: Pridite vſi k' meni.

Ako bi ti, o Goſpod! tega ſam ne rekel, kdo bi verjel, de je reſ?

In ako bi ti ne ſapovedal, kdo bi kdaj k' tebi priti poſkuſhal?

4. Pole! Noe, pravizhni moſh, je ſto let baroko delal, de bi ſam in s' njim nekteri drugi ohra-

njeni bili; kako bi se ješ v' eni uri mogel perpraviti Štvarnika sveta vredno, in s' zhaftjo prejeti?

Mojsef, flushabnik velik in poseben prijateljvoj, je is nestrohljiviga lefa fkrinjo saveše isdelal, in jo s' nar zhištejšhim slatam poslatil, de je table Poštave v' njo poloshi; in ješ trohljivi zhlovek bi si upal tebe, pošave dajavza in sazhetnika shivljenja, tako lahko v' svoje grehu she flushno ferze prejeti?

Šalomon, nar modrejshi med Israelfkimi kralji, je sedem let imeniten tempel k' zhafti in hvali tvoji-ga imena sidal; in ofem dni prasnik shegnanja obhajal, jeser mirnih daritev opravil, po tem she le je fkrinjo saveše med buzhanjem trobent in pras-nizhnim veseljem vsiga ljudstva na perpravljeno mesto v' tempel zhaftitljivo prenesel.

In ješ nesfrezhni zhlovek, nar vezhi fromak, kako te bom v' svojo hišo sprejel, ker komej pol ure v' tebe samifhjen biti morem? in Bog hotel, de bi le enkrat vsaj to vredno opravil?

5. O moj Bog! kaj so si uni persadevali tebi dopasti!

Ješ pa tako malo storim, de se Bogu potoshi! kako kratek zhaš fe k' svetimu obhajilu perpravljam!

Malokdaj se v' te fkrivnosti prav samiflim, in she kadar se samiflim, fkoraj nikoli bres smot-njav nifim.

Pred oblizhjem tvoji-ga boshji-ga velizhaftva pa, kjer se sadobi svelizhanje, bi ne smel nobene posvetne misli, in od nobene strani fkušhnjav imeti, ko se perpravljam ne Angelja, ampak Gospoda Angeljev pod streho vseti.

6. V' refnizi filno velik raslozhek je med fkrinjo saveše s' vso njeno sveto opravo, in med tvo-jim presvetim devifhkim Telefam s' njegovimi neisrezhenimi gnadami; filno velik je raslozhek med daritvami stare pošave, ki so bile le podobe prihodnjih fkrivnost, in pravo daritvo tvoji-ga Telefa,

v' kateri so vse daritve stariga testameta dopolnjene bile.

7. Sakaj tedaj se moje ferze pred tabo od ognja tvoje boshje ljubeshni bolj ne vname?

Sakaj se s' vezhimi in lepfhimi perpravami ne perblishujem k' vshivanju tvojih svetih fkrivnost, ker so uni stari sveti Patrijarhi in Preroki, tudi kralji in poglavarji s' vsm svojim ljudstvam v' boshji flushbi toliko sgledov prave ponishnosti in svetiga strahu nam sapustili.

8. David, ves bogabojezh kralj, je is vse mozhi od veselja in hvaleshnosti poskakoval pred fkrinjo boshjo v' premishljevanji dobrot nekdej Ozhakam dodeljenih; je mnogo musikno orodje napravil, pesmi Psalme sloshil, in jih dal v' veselji prepevati, tudi sam je po noterdajanji svetiga Duha na harpe zhaft boshjo pel; on je tudi Israelfko ljudstvo uzhil, is zeliga ferza Boga hvaliti, in s' enim glafam vsaki dan zhaftiti, in njegovo zhaft osnanovati.

Ker so verni stariga testameta v' flushbi boshji pred fkrinjo saveše toliko svetiga strahu in saupanja imeli in sa prejete darove tako hvaleshni bili, koliko veliko bolj bi mogel jest, in vse kerfhanfko ljudstvo vse to storiti vprizho svetiga Sakramenta, in v' vshivanji presvetiga Kristusoviga Telefa!

9. Eni radi tekajo od eniga kraja do drugiga, obiskujejo svetinje svetnikov, in se zhudijo nad tem, kar se jim od shivljenja svetnikov osnanuje; ogledujejo lepe in drage sidanja njih zerkva, in kufhujejo svete kosti, ktere so s' slatam in s' shido ovite.

Ti pa, moj Gospod in Bog! si tukaj per meni prizhujozh na Altarji, kateri si Svetnik vsih Svetnikov, Stvarnik ljudi, in Gospod Angeljev.

Une rezhi ljudje ishejo is radovednosti in s' sheljami viditi, kar she vidili niso, in se sato malo poboljshajo; slasti, kadar s' mlazhnim ferzam in bres prave notrajne grevinge po svetu hodijo.

Tukaj pa v' Sakramentu Altarja si ti Bog in zhlovek Jesuf Kristuf prizhijozh; kdorkoli tebe tukaj vredno in s' ferzhno ljubesnijo vshiva, vselej obiln fad vezhniga shivljenja sadobi.

Šemkaj naf ne peljajo nepremishljene sheljé radovednosti ali kratkiga zhasa, temuzh shiva vera, ponishno upanje, in ferzhna ljubesen.

10. O Bog, nevidni Štvarnik svetá! kako prezhudno s' nami ravnash; kako ljubesnjivo in dobrotljivo s' fvojimi isvoljenimi obrazhsh, ker jim famiga sebe v' svetim Sakramentu vshivati dash!

Šakaj to tvoje usmiljenje preseshe ves um, vlezhe na-se bogabojezhnih ferza, in jih vnema s' boshjo ljubesnijo.

Sato tvoji verni in svesti prijatli, kateri le shivé, de boljshajo in posvezhujejo svoje shivljenje v' tem nar svetejshim Sakramentu pogosto novo mozh k' dobrimu, in vezhi ljubesen do zhednosti ishejo in sadobe.

11. O prezhudna in fkrivna gnada svetiga Sakramenta! ktero pa le verni flushabniki Kristufovi zhutijo, neverniki in greshniki jo she sadobiti ne morejo.

Ta sveti Sakrament poterdi duha v' môzhi, ter poverne dufhi sgubljeno gnado, in vso lepoto, ktera je bila s' greham ognjushena.

Ta gnada je vzhasu tako velika, de zhlovek is obilniga notranjiga veselja v' Bogu ne le na dufhi, ampak tudi na revnim telefu novo in vezhi mozh v' febi zhuti.

12. Ali nafhe mlazhne in saspane ferza ne morejo sadosti obshalovane in objokane biti, de s' bolj gorezhimi sheljami ne hrepenimo k' vshivanju Kristufa, kateri je edino upanje in saflushenje vsih, kateri shele svelizhani biti.

On je namrezh nafhe posvezhenje in odreshe-nje, on je veselje popotnikov in vezhno svelizhanje Švetnikov.

Tedaj ref je velikiga obshalovanja vredno, de s' vezhim fhtevilam ljudi tako malo spofhtujemo

te svete Škrivnosti, ktere so veselje nebes in ohranjenje zeliga sveta.

Kaj je drugiga, kakor flepota in terdovratnost zhloveshkih ferz, de neisrezheniga darú Sakramenta svetiga reshnjiga Telefusa bolj ne posvezhujejo, in ga sato, ker ga vsaki dan molimo, in per sveti masi obhajamo, she zlo posabijo!

13. Sakaj, ko bi Jesus v' svetim reshnjim Telefusu le v' enim kraji na semlji prebival, in bi le en fami masnik na zelim svetu oblast imel kruh in vino v' shivo Telo in v' shivo Kri Šina boshjiga spremeniti, bi vidil, kako bi ljudje s' veselimi shejljami v' tisti kraj od vsih strani vkup hiteli, in s' boshjim masnikom te boshje škrivnosti obhajali!

Sdaj pa je veliko masnikov boshjih, in Kristus se po vsih krajih daruje, de bi se tudi gnada in ljubesen boshja proti zhloveku tolikanj obilnisthi pokasala, kolikor dalej po šhirjavi semlje se da Sakrament svetiga reshnjiga Telefusa vernim vshivati.

Dobrotljivi Jesus, vezhni pastir! sahvalim te, de nas uboge popotnike s' svojim prekladkim Telefusom in s' svojo drago kervjo shivish, in k' vshivanju teh svetih škrivnost sam milostljivo vabish, rekozh: Pridite k' meni vsi, kteri se trudite, in ste oblosheni, in jest vas bom poshivil.

II. Poglavitni del.

Velika ljubesen in veliko usmiljenje Boga v' svetim reshnjim Telefusu.

Besede uzhenza.

1. Vef poln saupanja v' velikost tvoje ljubesni in tvojiga usmiljenja, o Gospod! perstopim bolan k' tebi svojimu sdravniku in svelizharju; lazhen in shejin k' studenzu shivljenja; reven k' nebeshkimu

kralju; hlapec k' Gospodu; stvar k' stvarniku; shalosten k' svojimu milostljivimu tolashniku.

In od kod se mi to sgodi, de ti k' meni prideh? pa tudi kaj sim jest, de mi samiga sebe dafh?

Kako se sme grefhnik pred tabo perkasati? in kako se ponishafh k' grefhniku priti?

Ti posnafh svojiga hlapza, in vefh, de nizeh dobriga v' febi nima, de tedaj tudi tvojiga obifkanja vreden ni.

Šam sposnam svojo nevrednost, pa tudi vidim tvojo dobroto, zhaftim tvoje usmiljenje, in te hvalim savolj tvoje velike ljubesni.

Sakaj ne savolj mojiga saflushenja, ampak savolj svojiga svetiga imena ti to delafh, de bi jest bolj sposnal tvojo milost, bolj si k' ferzu vsel tvojo ljubesen, in od tebe se uzhil prave ponishnosti.

Ker tedaj tebi tako dopade, in hozhefh tako imeti, shelim tudi jest po tvojim poduzhenji ponishno shiveti; pomagaj mi, de me hudobna prevsetnost ne bo od naprejvsetja odvernila.

2. Jesuf ljubesnjivi, v' dobrotah nesmankljivi! kako te bom spodobno zhaftil, in vredno vedno hvalil, de pravizo imam tvoje sveto refhnje Telo prejeti, v' kterim fkasujefh gnade in milosti, kterih noben zhlovek isrêzhi ne more.

Kaj hozhem mifliti, ki se perblishujem k' misi svojiga Gospoda, kteriga po vrednosti zhaftiti ne morem, shelim pa ga s' verno ponishnostjo v' ljubesni prejeti?

Kaj hozhem boljiga in tebi prijetnifhiga mifliti, kakor de se is zeliga ferza pred tabo ponisham, in tvoje neismerjeno usmiljenje v' duhu povikfhujem?

Hvalim te, moj Bog! in te hozhem na vekomaj povikfhevati.

Posabim sam sebe, in v' globozhini svoje nevrednosti se podvershem vef tebi.

3. Pole! ti si posvezhevavz Svetnikov, jest pa sim gnjufoba grefhnikov.

Ti se ponishafh do mene, jest pa nifim vreden pogledati proti tebi.

Ti pridešh k' meni in hozhešh s' mano oftati; ti me vabišh k' svoji sveti vezherji, mi ponujash nebeshko jedilo in kruh Angeljev, to je: samiga febe, shivi kruh, kateri je s' nebes doli prifhel, in svetu shivljenje da.

4. Tako si ti vřim, ktere ljubish, pokasal svojo dobroto; pa jih tudi uzhil, koliko hvale in zhafti so tebi sa vse to dolshni!

V' tem svetim Sakramentu vidim in molim tudi svete fklepe tvoje milostljive previdnosti; ker si mi v' nebesih perpravljeno jedilo, ktero vse rasvefjenje, in nar flajshih duh v' febi ima, to je, samiga febe vshiti dal!

O kako zhuda polne so tvoje dela, o Gospod! kako mogozhna je tvoja oblast! kako neisrezhena je tvoja refniza!

Sakaj ti si rekel, in vse rezhi so bile storjene, in le to se je sgodilo, kar si ti sapovedal.

5. Zhudna in vender vere vredna rezh, ktera vso zhlovefhko rasumnost preseshe, je, de ti Gospod moj Bog, pravi Bog in zhlovek, pod majhno podobo kruha in vina si ves prizhijozh, de se dasz savshiti, pa ne povshiti.

Ti Gospod vsih řvari, kateri nobene rezhi ne potrebuješh, in si hotel v' tem svetim Sakramentu med nami prebivati, ohrani moje serze in moje telo pred vřim madeshem, de bom vreden s' veselim saupanjem, in s' zhifto vestjo vezhkrat obhajati, in k' svojimu vezhnimu svelizhanju vshivati te svete řkrivnosti, ktere si sosebno k' zhafti svojiga imena, in k' vednimu spominu svoje ljubeshni postavil in sapušil.

6. Moja dusha! bodi vesela, in hvali Boga sa ta imenitni dar, in sa to posebno veliko usmiljenje, ktero ti je Jesus v' dolini s'ols sapušil.

Sakaj kolikorkrat te svete řkrivnosti obhajash, in Telo Kristusovo vshivash, tolikokrat opravljash delo svojiga odreshenja, in vsiga saflushenja Kristusoviga deleshen postanesh.

Sakaj ljubeshen Kristusova ne bo nikdar po-

manjšana, in obilnost njegoviga odrefhenja ne bo nikoli potekla.

S' novim ferzam tedaj, in s' ponovljenim duham se vsaki zhaš k' misi Gospoda perpravljaj, in veliko fkrivnost svelizhanja po vsih naukih vere premisli.

Kadar sveto mašho berešh, ali flifhifh, ti morajo te fkrivnosti tako imenitne, nove, in vesele biti, kakor bi Kristuf ravno takrat v' devifhko Telo doli prišhel, zhlovek postal, ali na krishi vifel, ter svelizhanje ljudi terpel in umerl.

III. Poglavitni del.

Dobro je vezhkrat k' svetimu Obhajilu se perpraviti.

Befede uzhenza.

1. Pole, o Gospod! k' tebi pridem, de bi mi dobro bilo is tvojiga daru, in de bi se veselil per tvoji sveti misi, ktero si ti o Bog! po svoji milosti ubogimu perpravil.

Pole! v' tebi je vse, karkoli samorem in fmem sheleti; ti si moje svelizhanje in odrefhenje, moje upanje, moja mozh, lepota in zhašt.

Rasveseli tedaj danes dušho svojiga hlapza, ker fim jo k' tebi, o Gospod Jesuf! povsdignil.

Sdaj te shelim ponishno in s' spodobno zhaštjo prejeti, in pod svojo streho te vseti, de bom vreden s' Zahejem od tebe poshegnan in med Abrahamove otroke fhtet biti.

Moja dušha sheli tvoje sveto Telo, moje ferze nima pokoja, dokler s' tabo fklenjeno ne bo.

2. Daj se mi, in bo sadošti; ker bres tebe nobena tolashba ne velja. Bres tebe zlo ne morem biti, in bres tvojiga obiskanja ne morem shiveti.

Sato moram pogosto k' tebi perstopiti, in tebe

k' pomozhi svojiga svelizhanja vshivati, de kje bres nebefhke hrane na poti ne omagam.

Dokler si ti, o ufmiljeni Jesuf, ljudstvam na semlji pridigoval, in vse bolesni med njimi osdravljaj, si rekel: ne ispuštim jih tesh na njih dom, de na poti ne opefhajo.

Delaj tedaj, profim, tudi s' mano tako, ker si v' fvetim Sakramentu sam febe k' vefeli pomozhi vernim sapuštil.

Ti ljubesnivo poshivifh mojo dufho, in kdor tebe vredno vshije, ga štorifh deleshniga in erbizha vezhne zhafti.

De tako lahko padem, tako hitro grefhim, mlazhen poštanjem in oflabim, to me opominja, de moram s' vedno molitvijo per tebi pomozhi ifkati, pogosto k' fpovedi hoditi, in vshivati tvoje sveto Telo, de se v' duhu ponavljam, zhistim, in k' dobrimu vnemam; fizer bi ne mogel po fvetim naprejevsetji shiveti, ako vezh zhafa tebe ne prejmem.

3. Sakaj zhloveka misli in pozhutki so od njega mladosti k' hudimu nagnjeni, in ako Bog na pomozh ne pride, zhlovek fhe v' hujfhi grehe pade. Šveto obhajilo pa odvrazha od hudiga, in poterdi dufho v' dobrim.

Šhe sdaj, ko k' fvetimu Obhajilu in k' fveti Mafhi hodim, fim tako len in mlazhen; kaj bi fhe le bilo, ako bi tega sdravila ne imel, in tako velike pomozhi ne ifkal?

Nifim fizer vfaki dan sa sveto obhajilo ali sa sveto Mafho vredno perpravljen; pa si hozhem persadevati ob svojim zhafu boshje fkrivnosti prejeti, in se take velike gnade deleshniga štoriti.

Sakaj verni dufhi, dokler je tukaj v' umerjozhim telefu, in fhe per tebi ni, je to narvezhi vefelje, de vedno na svojiga Boga misli, in svojiga ljubiga pogosto s' ponishnim saupanjem vshiva.

4. O kako zhuda polne so dobrete tvojiga ufmiljenja proti nam, de ti, Gospod Bog! štvarnik in oshivljavz vseh duhov, se ponishafh k' ubogi

dufhizi priti, in jo isfradano s' vsemi darovi svoje boshje in zhlovefhke nature milofljivo nafitih!

O frezhno je ferze, in svelizhana je dufha, ktera tebe, svojiga Gospoda Boga, vredno prejme, in v' vshivanji tvojiga Telefa obilnost nebeshkiga veselja sadobi!

O kako velik je Gospod, kateri v' dufho pride! kako ljubesnjiv je Gospodar, ki ga sprejame! kako prijeten je tovarfh, ki ga k' febi vsame! kako sveft je prijatelj, ki se ji perdrushi! kako lep in slahten je shenin, ki ga objame! on je nar lepfhi med vsemi, in od vsih ljubesnivih rezhi sam vse ljubesni vreden.

Nebo, semlja, vfa njih lepôta naj se fkrije pred tvojim oblizhjem, o moj ljubesnjivi Jefus! sakaj kar je zhaftitljiviga in lepiga na nebu in na semlji, je delo tvojih rok, in vse utvarjene lepote vkup ne defeshejo lepote tvojiga velikiga in neismerjeniga imena.

IV. Poglavitni del.

Od fadu vredniga svetiga Obhajila.

Befede uzhenza.

1. Moj Gospod in Bog! pridi naprej svojimu hlapzu s' tvojim ljubesnjivim shegnam, de bom mogel vredno in s' ponishnim saupanjem k' tvojimu zhaftitimu Sakramentu perftopiti.

Ushgi od svoje ljubesni moje ferze, in refhi me od tesake lenobe. Obifhi me s' svojim svelizhanjem, de okufim v' duhu sladkosti tvoje ljubesni, ktera je s' vfo svojo zhaftjo v' tem svetim Sakramentu kakor v' studenzu fkrita.

Rasfvetli tudi moje ozhi, in poterdi me, de bom leto nar vezhi fkrivnost gledal in terdno veroval.

Sakajta fkrivnost je delo tvoje vfigamogozh-

nosti, ne zhloveshke mozhi; od tebe je postavljena, ne od ljudi snajdena.

Ta fkrivnost preseshe modrost in um Angeljev; she manj jo samore umerjzhi zhlovek sam smeriti in sapopasti.

Kaj hozhem tedaj jest nevredni gresnik, jest prah in pepel od te tako svete in visoke fkrivnosti tuhtati in sapopasti?

2. O Gospod! s' priprostim in pravim ferzam, s' shivo in terdno vero, in na tvojo besedo pridem sdaj k' tebi v' saupanji in v' ponishnim trepetu, in refnizhno verujem, de si ti tukaj v' svetim Sakramentu kakor Bog in zhlovek prizhijozh.

Tvoji sveti volji dopade, de te moram tudi jest prejeti, in v' ljubesni s' tabo fklenjen biti.

Sato prosim tvojo dobroljivo milost, in shelim to posebno gnado sadobiti, de bi se mogel ves v' tebi stajati, in v' tvoji ljubesni tako rasgubiti, de bi mi sa naprej nobeno posemljifko veselje vezh na misel ne prifhlo.

Sakaj ta Sakrament, ves nebeshki in zhastiti, je svelizhanje dushe in telefa, ter pomozh sa vse duhovne bolesni tukaj se rane mojih grehov sdravijo, hude navade se strahujejo, fkušnjavae so premagane ali manjshane, dodeljena je vezhi gnada, sazheto delo se ferzhnejshi naprej ravna, vera postane bolj terdna, upanje bolj stanovitio, in she gorezha ljubesen se rasfhiri.

3. Ti moj Bog, varh mojiga shivljenja, osdravnik zhloveshke slabosti, in darovavez vsiga notrajniga veselja, si she veliko dobriga storil v' svetim Sakramentu svojim prijatlam, in she strifh vsm, kateri te vredno vshivajo.

Ti namrezh jih tolashifh v' mnogih fkušnjavaah, v' lastnih slabostih jih podperafh s' brambo svoje pomozhi, in jih s' novo gnado od snotraj taka obveselifh in rasvetifh, de, kakr so bili pred svetim obhajilam bojezhi in mlazhn, po svetim obhajilu, ker so s' nebeshko jedjo n pijazho

pokrepzhani, kakor prerojèni k' vřimu dobrimu novo mozh v' febi zhutijo.

Ti pa svoje isvoljene na ti poti k' řtudenzu svojih gnad pelješh, sato, de bi fami v' reřnizi sposnali, in se prav previshali, koliko flabořt fami v' febi imajo, in kakofhne dobrote in gnade od tebe sadobivajo.

Sakaj fami od febe bres tvoje pomozhi řo mersli, terdi, in pořvetni; tvoja gnada pa jih řtori gorezhe, urne, in bogabojezhe.

řej reř, kdo je k' řtudenzu fladkofři kdaj ponishno perřtopil, in ni od ondod vřaj nekoliko gnade řabo perneřel?

Ali kdo je řhe sraven velikiga ognja kdaj řtal, de bi se vřaj nekoliko ne bil ogrel?

Ti ři řhivi řtudenž, kteri je vřelej poln, in prav poln, velik in gorezh ogenj, kteri vřelej gori in nikdar ne ugařne.

4. Sato, ako mi ni dopuřheno is polniga řtudenza řajemati, in se do řitiga napiti, vender hozhem svoje uřta per eni luknji nebeřhkih řhlebov odperte derřhati, de vřaj eno kapljizo k' ogařhenju svoje řheje sadobim, in do konza ne vřahnem.

In ako ravno ne morem veř nebeřhki, in tako ognjen řiti, kakor řo Kerubimi, in Serařini, se pa hozhem tako dolgo truditi, in svoje řerze perpravljati, de vřaj eno majhno ifkro od bořhjiga ognja is ponishniga vřhivanja tega ořhivljajozhiga Sa-kramenta sadobim.

Karkoli pa meni permanjka, ti o dobrotljivi řeřuf, moj preřveti svelizhar! dobrotljivo in gnadljivo sa-me řaløři, kteri ři se ponishal vře k' febi klizati, rekozh: Pridite k' meni vři, kteri se trudite in řte oblořeni, in jeřt vaf bom pořhivil.

5. Jeřt řizer delam v' potu řvojiga obrařa, řerzhne britkofři terřim, pod teřhko butaro grehov jezhim, řile řkuřhnjav se bojim, v' vojřkovanji řo-per hudo nagnjenje in řařtarane navade, ktere me motijo in řaterajo, ga nimam, de bi me reřhil, ne de bi mi pomagal, řunaj tebe, o řořpod Boř, moj

svelizhar! tebi isrozhim famiga sebe, in vse, kar imam, varuj me, in pèlji me v' vezhno shivljenje.

Prejmi me v' zhaft in hvalo svojiga imena, ker si mi svoje sveto Telo in svojo sveto kri v' jed in pitje perpravil.

Daj mi, Gospod Bog, moj svelizhar! de po vfakim savshivanji tvojih svetih Škrivnost tudi v' pravizi in svetosti bolj popolnoma poftanem.

V. Poglavitni del.

Od visoke vrednosti Sakramenta svetiga resh-njiga telefa, in svetiga mafhnikoviga stani.

Befede ljubiga.

1. Ako bi imel zhistost Angeljev, in svetost svetiga Janesa Kerfnika, vender bi ne bil vreden svetiga Sakramenta prejeti, ali v' roke vseti.

Tega namrezh niso ljudje saflushili, de zhlovek ta Sakrament posvezhuje, k' zhafti teh svetih fkrivnost duhovno flushbo opravlja, in kruh Angeljev je.

Velika je fkrivnost, in visoka zhaft mafhnikov, kterim je dano, kar Angeljem ni dodeljeno.

Sakaj sami mafhniki, kteri so po postavi zerkve shegnani, imajo oblast daritev svete Mashe opravljati, in Telo Kristusovo posvezhevat.

Mafhnik je fizer flushabnik boshji, kteri se boshjih befedi poflushi po boshji sapovedi in postavi; Bog pa je prvi sazhetnik, kteri tukaj vse na eno nevidno visho stori; njemu je vse pokorno, kakor hozhe; vse se sgodi, kakor sapove.

2. Satorej morafh bolj vfigamogozhnimu Bogu v' tem zhes vse zhaftitim Sakramentu verjeti, kakor svojim lastnim pozhutkam, ali drugimu vidnemu snamnju.

In sato perpravi se vfelej s' svetim straham in s' ponishnim spofhtovanjem k' temu svetimu delu.

Pomifli tedaj in glej, kakofhna flushba ti je bila s' pokladanjem Šhkofovih rók isrozhena.

Pole! ti fi Mafhnik postal; sato fi shegnan, de mafhujesh; glej tedaj, de svefto in s' vfo sveftoftjo ob fvojim zhafu Bogu dar fвете Mafhe opravifh, in fam febe bres madesha ohranifh.

Švojih dolshnost nifi polajfhal, ampak fi fe le fhe bolj savesal ojfthro shiveti, in vedno le po vezhi popolnamofti in sveftofti hrepeneti.

Mafhnik mora s' vfimi zhednostmi svetiti, de je tudi drugim sgled bogabojezhiga shivljenja.

Njegovo shivljenje mora biti, kakor shivljenje Angeljev v' nebesih, ali pravizhnih ljudi na semlji, ne pa po fhêgah in navadah sveta.

3. Mafhnik v' shegnanim oblazhilu je nameft Kristufa, de Boga sa-fe in sa vse ljudi ponishno in pohlevno moli in profi.

On ima pred fabo in sa fabo snamnje svetiga krisha, de ima namrezh vedno premifhljevati terpljenje Kristusovo.

Pred fabo nosi krish na mafhnim plajfhi, de bi fkerbno na Kristusove ftopinje gledal, in svefto sa njim hodil.

Tudi ima snamnje krisha sa fabo, de bi vse krishe in nadloge, ktere od drugih terpi, voljno prenefel.

Pred fabo nosi krish, de bi fvoje lastne pregrehe obshaloval; in sa fabo, de bi ufmiljen bil proti drugim, in savolj njih grehov vedno shalof v' ferzu imel, in de bi vedil, de je frednik med Bogam in grefhniki, on ne fme prenehati moliti in darovati, dokler gnade in ufmiljenja od Boga ne sprofi.

Kadar mafhnik sveto mafho daruje, zhafsti Boga, vefeli Angelje, vekfha sveto katolfhko Zerkev, pomaga shivim, sadobi mertvim pokoj, in fam febe vfiga boshjiga ufmiljenja deleshniga ftori.

VI. Poglavitni del.

Kaj je pred svetim Obhajilam storiti.

Besede uzhenza.

1. Kadar premišljujem tvojo visokost, o Gospod! in svojo nevrednost, ves trepezhem, in smamljen ne vem, kaj bi storil.

Ako k' boshji misi ne perstopim, beshim pred shivljenjem; ako pa nevredno k' nji grem, per tebi v' samero padem.

Kaj mi je tedaj storiti, moj Bog, moj pomozhnik, in svetovavz v' potrebah?

2. Ti me úzhi pravo pot; ti mi ob kratkim povej, kako se moram k' svetimu Obhajilu vredno perpraviti.

Sakaj dobro mi je vediti, kakofhna ponishnost in ljubesen, kakofhen sveti strah in kakofhno saupanje moram v' svojim ferzu imeti, de mi bo vshivanje tvojiga svetiga Telefa k' svelizhanju, in de ti ta veliki in nebeshki dar svete Mashe vredno opravam.

VII. Poglavitni del.

Od isprashevanja vesti in naprejssetja se poboljshati.

Besede ljubiga.

1. Med drugimi perpravami ferza mora boshji mafhnik poln ponishnosti in svetiga strahu s' shivo vero in gorezhimi sheljami Boga zhasfiti k' obhajanju in vshivanju fkrivnost svetiga refhnjiga Telefa perstopiti.

Preglej per luzhi vere svojo vest, ter jo ozhifiti in rasfvetli, kar ti je mogozhe, s' perferzhno gre-

vingo in ponishno fpovedjo, tako, de ne bofh nizz teshkiga na febi imel ali vedil, kar bi te grislo, ali od boshjiga altarja sadershevalo.

Zhertiti morafh vse grehe, fhe bolj pa morafh shalovati in sdihovati savolv vfakdanjih sanikernoft.

Kolikor ti zhaf perpufti, potoshi tudi Bogu na tihim v' ferzu vse tebi od greha na dufhi ftorjene rane.

2. Sdihuj in shaluj, de fi fhe tako mēfen in pofveten; de nifi hudimu nagnjenju odmerl; de fi fhe poln pofheljenja do greha; tako nefkerben v' sunajnih pozhutkih, in tolikokrat v' mnoge prasne mifli sapleten; tako nagnjen k' sunajnim, in tako toshljiv k' snotrajnim rezhem; tako hiter k' smehu in famopafhnofti; tako terd k' joku in shalovanju.

Sdihuj in shaluj, de fi tako perpraven k' lahkimu in prijetnimu, in tako pozhafen k' ojtrofti in delam pokore; tako sheljin nove rezhi flifhati in lepe viditi; tako neperpraven ponishnih in saver-shenih rezhi fe poprijeti; lakomen veliko imeti, in fkop vunkaj dajati; tako sheljin kaj obdershati; tako malo isuzhen v' molzhanji; tako famopafhin v' sadershanji; tako nadleshen, in fiten v' djanji.

Shaluj in sdihuj, de fi tako pofhreffhen v' jedi; tako gluh k' poflufthanju boshje befede; tako rozhen k' pozhivanju, kakor kefan k' delu; tako zhujezh k' norzhijam in prasnim pogovoram; tako safpan k' fvetimu zhuvanju; tako nagel molitve konzhati, in tako rastrefen v' premifhljevanji rezhi, ktere k' pravimu konzju peljejo; tako sanikern per sapovedanih molitvah; tako fuhoten per fvetim Obhajilu; tako hitro sgubljen v' miflih; tako malo-kdaj fam fabo v' ferzu popolnama sbran.

Sdihuj in shaluj, de fi tako nagel k' jesi; tako uren blishnjimu kaj shaliga ftoriti, in tako voljan druge foditi; tako ojfter druge fvariti; tako vesel v' frezhi; tako flab v' sopernoftih; tako poln obljub in dobriga naprejevsetja, in tako posabljev dobro ftoriti, ali pa naprejevsetje fpolniti.

3. Kadar fi lete in vse druge samere v' brit-

koſti ſvoje duſhe ſpoſnal, in tako objokal, de ti nobena tvojih ſlaboſt ne dopade, ſtori reſnizhno naprejšvſetje vſe ſapuſtiti, in od dne do dne boljſhi biti.

Tedaj ſe meni popolnoma iſrôzhi, ſvojo voljo moji volji podverſi, in k' ſhgani daritvi na altarji ſvojiga ſerza meni ſam ſebe ſa vſelej daruj; to je, de ſluſhiſh meni ſamimu iſ vſe mozhí duſhe in teſefa, de boſh vreden darovati Bogu dar ſvete Maſhe, in prejeti Sakrament mojiga Teleſa k' ſvojimu ſvelizhanju.

4. Sakaj boljſhiga nizh dati ne moreſh, tudi dolgá ſvojih grehov na nobeno drugo viſho loſhej plazhal ne boſh, kakor, de per ſveti Maſhi in v' ſvetim Obhajilu s' Kriſtuſovim Teleſam ſam ſebe do zhiſtiga Bogu darujeſh.

Kader zhlovek vſe dopolni, kar mu je mogo- zhe, in ſe v' reſnizi ſpokorí, kolikorkrat bo priſhel ſa odpuſhanje in gnado proſiti, mu bo vſe odpu- ſheno! Bog namrezh govori: Kakor reſnizhno ſhi- vim, nozhem ſmerti hudobniga, temuzh de ſe hu- dobni od ſvojiga djanja ſpreoberne in ſhiví; nobene njegovih hudobij ſe ne bom vezh ſpomnil. Ezech. 33. v. 11. 18. v. 22.

VIII. Poglavitni del.

*Kriſtuſ je na ſvetim krishi ſam ſebe dal;
daruj tudi ti ſam ſebe.*

Befede ljubiga.

1. Kakor ſim jeſt s' raspetimi rokami, in s' raſtegnjenim Teleſam na krishi ſa tvoje grehe ne- beſhkimu Ozhetu ſam ſebe radovoljno daroval, tako, de v' meni nizh ni oſtalo, kar bi ne bilo k' daritvi ſprave s' Bogam tje dano, tako morafh tudi ti vſaki dan per ſveti Maſhi ſam ſebe, vſe ſvoje mozhí in

shelje is zeliga ferza voljno meni v' zhist in fvet dar dati.

Sej nizh drugiga od tebe imeti nozhem, kakor de fe mi popolnoma isrozhish,

Ne vsamem, karkoli bi mi drugiga dati hotel; sej ne ifhem tvojih darov, ampak tebe.

2. Kakor bi tebi ne bilo sadofti, ako bi vse drugo imel, pa mene ne; tako tudi meni ne bo dopadlo, ako mi vse drugo dafh, pa mi famiga febe ne darujesh.

Daruj mi famiga febe; in daj fe vfiga Bogu, in tvoj dar bo dopadljiv.

Pole, jest fim fe vfiga dal Ozhetu sa-te, dal fim tudi zelo svoje Teló in vfo svojo Kri sa jed in pitje, de bi bil jest ves tvoj, ti pa ves moj.

Dokler pa fe bosh ti od mene prozh dershál, in ne bosh radovoljno delal vfiga po moji volji, tvoj dar ni popolnoma, in med nama ne bo prave ljubeshi.

Tedaj, preden kaj drugiga storish, isrôzhi nar prej svoje ferze v' boshje roke, lizer me ne bosh mogel zhaftiti, in ne bosh mogel gnade sadobiti.

Torej ni majhno fhtevilo tistih, kateri od snotraj rasvetljeni niso, in me zhaftiti ne morejo, sato ker fami febe popolnoma satajiti ne snajo.

Refnizhna oftane moja beseda: kdor fe vřimu ne odpové, ne more biti moj uzhenz.

Hozhesh tedaj ti moj uzhenz biti, daruj fe mi famiga febe s' vřimi sheljami ferza.

IX. Poglavitni del.

De moramo fami febe, in vse, kar imamo, Bogu darovati, in sa vse druge moliti.

Besede uzhenza.

1. Gospod! vse je tvoje, kar je na nebu in na semlji.

Is zeliga ferza shelim, fe tebi kakor radovoljin dar darovati, in vselej tvoj biti.

Ker drugiga ne shelim, kakor tebi Gospod! dopasti, se ti danš isrozhim sa vezhniga hlapza, v' tvojo flushbo in v' dar tvoje vezhne zhafti.

Šprejmi me s' to daritvijo svojiga preshlahtniga Telefa, ktero ti danš darujem vprizho Angeljev, kateri nevidno tukaj tebi freshejo, de bo meni in vsimu tvojimu ljudstu v' svelizhanje.

2. O Gospod! na altar tvoje s'prave poloshim vse svoje grehe in hudobije, ktere sim pred tabo in tvojimi Angelji dopernesel, od dne, kadar sim pervizh grešhil, noter do sdanje ure, sashgi vse vkup, in poshgi jih s' ognjem svoje ljubeshni; sbrihhi vse madeshe mojih grehov; ozhifiti mojo vest od vse hudobije, in dodeli mi spet svojo gnado; odpušti mi popolnoma vse, in vse mi me med svoje otroke, nad kerimi svoje dopadajenje imash.

3. Kaj morem sa svoje grehe drugiga storiti, kakor de jih ponishno sposnam, milo objokam, in tebe bres prenehanja sa odpušhanje prosim?

Uflifhi me, te prosim, bodi mi gnadljiv in milostljiv, ker tukaj pred tabo, o moj Bog! klezhim.

Vsi moji grehi so mi grosno soperni; nikdar vezh nozhem grešhiti; ferze me boli savolj storjenih grehov, in jih bom vse svoje shive dni v' britkošti dushhe premishljeval, ter jih hozhem pokoriti, in, kar mi bo mogozhe, tebi sadošti storiti.

Odpušti mi, o Gospod! odpušti mi vse moje grehe, sa svojiga svetiga imena voljo; ohrani mojo dusho, ktero si s' svojo drago kervjo odreshil.

Pole! tvoji milosti se isrozhim, in se poloshim v' tvoje svete roke.

Štori s' mano po svoji dobroti, ne po moji nepridnosti in hudobii.

4. Darujem ti tudi vse svoje dobre dela, ako ravno so grosno majhne, in pomankljive; ti jih popravi in posveti; imej jih sa ljubo, in sprejmi jih s dopadajenjem, vishaj me smiraj k' boljšhimu, de k' frezhnimu in zhaftitljivimu konzu perpeljesh mene leniga in nepridniga ubogiga zhloveka.

5. Tudi ti darujem vse svete shelje poboshnih duſh, vse potrebe ſtarſhev, prijatlov, bratov, ſeſter, in vſih ſvojih ljubih, in vſih tiſtih, kateri ſo meni ali drugim ſavolj tebe kaj dobriga ſtorili, in kateri ſo ſebe in ſvoje brate moji molitvi, in mojemu ſpominu per ſveti Maſhi perporozhili, in me jih Bogu perporozhiti profili; ako ſo ſhe per ſhivljenji, ali ſo ſhe is tega ſveta lozhili; de vſi pomozh tvoje gnade, tolaſhbo tvojiga obveſeljenja, tvoje varſtvo v' nevarnoſtih, in odreſhenje od ſhtraſing obzhutijo, in de od vſiga hudiga reſheni, tebi v' veſelji zhaſt in hvalo prepevajo.

6. Proſim tudi ponishno, de moje molitve in dar ſprave miloſtljivo prejmeſh, poſebno ſa tiſte, kateri ſo me kdaj ſhalili, ali ſanizhevali in opravljali, ali ſo mi kaj drugiga hudiga in neprijetniga ſtorili.

Proſim tudi ſa vse tiſte, ktere ſim kdaj ſhalil, ſapeljeval, nadlegoval, ali s' beſedo, s' djanjem, is hudobije, ali is neumnoſti pohujſhal, de nam vse naſhe grehe, in kar ſmo eden drugimu hudiga ſtorili, odpuſtiſh.

O Goſpod! vsemi od naſ vse krivo domiſhljevanje ſoper naſhiga bliſhnjiga; vſo nevoljo, ſerd, in prepiranje, in vse, kar ſamore bratovſko ljubeſen raſdreti in manjſhati.

Uſmili ſe, o Goſpod! zhes vse, kateri v' tvojo miloſt klizhejo; daj nam, o Goſpod! vse potrebne gnade; in dodeli nam tako ſhiveti, de bomo vredni tvoje uſmiljenje vſhivati, in vezhno ſhivljenje doſezhi. Amen.

X. Poglavitni del.

Œveto Obhajilo ſe ne ſme lahko opuſtiti.

Befeſede ljubiga.

1. Perpravi ſe pogofſto k' ſtudenzu gnade in miloſti boſhje, pij pogofſto od ſhive vode, is ktere

boshja dobrota in vša svetost isvira; de bosh samogel od saftaranih navad in grehov bolj osdravljen biti, ter vse skufhnjave in goljsije hudizha bolj sposnavati, in ferzhnejshi premagovati.

Ta sovrashnik dobro ve, de nar lepfhi sad in nar mozhnejshi gnada se v' svetim Obhajilu sadobi, sato ishe na vse vishe in per vsaki perloshnosti verne in bogabojezhe, kolikor premore, od boshje mise odvrazhati in nasaj dershati.

2. Nekteri namrezh ravno takrat, kadar se k' svetimu Obhajilu perpravljajo, hujshi skufhnjave od fatana terpe.

Sakaj hudobni duh, (kakor je v' Jobovih bukvah pifano,) sam pride med otroke boshje, jih s' svojo navadno hudobijo omotiti, ali jih prevezh bojezhe in smamljene storiti, njih svete shelje manjshati, ali jim pravo vero odvseti; de bi sveto Obhajilo opustili, ali pa s' mlazhnim ferzam tje perstopili.

Naj bodo njegove hinavške svijazhe in goljufije tudi she tako ostudne in strashne, versi mu vse v' njegovo glavo nasaj, in se ti zlo nizh bati ni treba.

To poshast morash sammehovati in odgnati, ne pa savolj smotnjav, ktere v' tebi obuditi hozhe, svetiga Obhajila opustiti.

3. Ene od svetiga Obhajila dostokrat sadershuje tudi prevelika fkerb, de morebiti she sadofti perpravljani niso, ali de imajo she v' spovedi kaj popravit.

V' takih okolishinah stori po svetvanji modrih in bogabojezhih, spravi si is ferza, britke misli, ktere ti sastonj teshko vest delajo, boshjo gnado od tebe nasaj dershe, in tvoje svete perprave poderajo.

Savolj majhne britkosti in teshave ne smesh svetiga obhajila opustiti, temuzh pojdi, kakor hitro moresh, se spovedati, in radovoljno od drugih tebi storjeno rasshaljenje odpusti.

Ako pa si koga rasshalil, pohlevno sa samero in odpufhanje pröfi, in Bog bo tudi tebi rad tvoje grehe odpustil.

4. Kaj pomaga spoved dalej odlafhati, ali sveto Obhajilo dolgo odkladati?

Ōzhiti se bres odlafhanja, versi naglo strup is febe, hiti prejeti sdravilo, in se bofh bolje pozhtil, kakor, zhe bi bil dalej odlafhal.

Ako savolj sdanje notranje teshe danf k' svetimu Obhajilu ne grefh, samore jutri fhe kaj hujfhiga sraven priti, tako se bofh mogel fhe dalej od boshje mise sdershati, in bofh tudi zhedalej manj perpravljjen.

Tedaj, kakor hitro ti je mogoche, rasjafni teshko vest, in premagaj lenobo ferza; nizh ne pomaga v' takih teshavah dolgo shiveti, tako prefrafheno ferze dolgo imeti, in savolj majhnih vřakdanjih flabofť od svetih fkrivnofť boshjih se lozhiti.

Dolgo odlafhanje fvetiga Obhajila je zhloveku zlo tolikanj fhkodljivo, de pozhafu vse veselje k' fvetim fkrivnofťim sgubi.

Ali komu hozhem toshiti! eni med Kristjani fo tako mlazhni, in tako rastrefeni, de spoved in Obhajilo le sato odlafhajo, de bi ne bili permorani se bolj varvati, in premagovati.

5. Oh! kako mlazhno ljubesen in majhno fkerb sa boshjo zhafť imajo taki, ker sveto Obhajilo tako lahko opuřte.

Kako frezhen pa in Bogu prijeten je ta, kteri tako shivi, in svojo vest tako zhiffo ohrani, de je perpravljjen, in is ferza sheli vřaki dan leta fveti Sakrament prejeti, ako bi mu perpuřheno bilo, in bi leto tako řtoriti samogel, de bi ga ljudje sa kaj vezh ne imeli.

Kdor se is ponishnofťi ali drugiga pravizhniga sadershka od fvetiga Obhajila vzhafi sdershi, je hvale vreden savolj zhafťi od fvetiga Sakramenta.

Kdor pa shelja nima, fi jih mora obuditi, in vse, kar mu je mogoche, řtoriti; in Bog bo njegovim sheljam pomagal savolj dobre volje, ktera v' zhloveku Bogu dopade.

6. In kdor je is pravizhniga usroka ali urshoha

sadershan, pa dobro voljo in prave shelje po svetim Obhajilu ima, bo tudi fad tega svetiga Sakramenta obzhutil.

Sakaj flednji poboshnji zhlovek samore vfaki dan in vfako uro k' vshivanju svetiga refhnjiga Tefefa na duhovno visho, k' svelizhanju, in bres vse prepovdi perftopiti; vender pa mora ob nekterih dnevih in zhafih Telo fvojiga Odrefhenika s' ferzhnim in sheljnim fposhtovanjem v' svetim Sakramentu prejeti, in bolj boshjo zhast in hvalo, kakor fvoje vefelje ifkati.

Na duhovno visho fe namrezh obhajamo, in Telo Kristufovo vshivamo tolikokrat, kolikokrat fkrivnost njegoviga vzhlovezhepja in terpljenja s' vernim ferzam premifhlujemo, in fe od ognja njegove ljubesni vnamemo.

7. Kdor fe le k' velikim prasnizam ali is navade, perpravlja, je vezhidel flabo perpravljen.

Srezhen je ta, kateri fe Bogu popolnoma izrozhi, kolikokrat mafhuje, ali pa gre k' svetimu Obhajilu.

Mafhuj, ne prepozhafu, ne prenaglo, temuzh po zhastitljivi navadi fvojih bogabojezhnih tovarfhev.

Ne ifhi pofebnost, kar je drugim nadleshno in teshavno; temuzh ravnaj fe po sgledu poboshnih, in po poduzhenji nafhkih vikfhkih, ter fkerbi bolj drugih ferza k' nebefam povsdigovati, kakor po fvoji lastni fhegi ali mifli Boga zhastiti.

XI. Poglavitni del.

Sveto refhnje Telo, in pa sveto pifmo, ali poduzhenje v' naukih svelizhana, je verni du-shi nar bolj potrebno.

Befede uzhenza.

1. Jefuf, moj ljubesnjivi Gofpod! kako dobro je biti bogabojezhi du-shi v' tvoji drushbi per tvoji vezherji! tamkaj drugiga jedila ni, kakor tvoje

sveto shivo Telo, kteriga je lazhna in shejna moja dufha, ker bres tebe ji nobena lepota in fladkost ne dopade.

O de bi mogel tudi jest vprizho tebe v' britkosti svojiga ferza folshe tozhiti, in s' njimi tvoje noge s' sveto Magdaleno mozhiti!

O de bi imel v' svoji glavi vode sadosti, de bi moje ozhi bile fols studenzi!

Tukaj pred tvojim oblizhjem, in vprizho tvojih Angeljev bi moglo moje ferze ref gorezhe biti, in v' folsah velja se topiti.

Tukaj imam tebe praviga Boga prizhijozhiga, s' dvojno natoro v' podobi kruha fkritiga.

2. Sakaj v' tvoji vezhni in boshji svetlobi te gledati moje ozhi ne morejo: tudi zeli svet bi ne mogel obstati pred svetlobo tvoje zhaftiljive boshje svetlosti.

Ali ti snafh s' mojo flabostjo usmiljenje imeti, sato se v' tem Sakramentu perkrijesh.

Pa vender verujem in molim tukaj ravno tistiga Boga, kteriga Angelji v' nebesih molijo; ali jest fhe sa sdaj le po veri; oni pa v' refnizhnim pogledu in bres sagrinjala.

Sa luzh prave vere moram Boga hvaliti, in po nji shiveti, dokler mi ne safveti dan vezhne svetlobe, in ne preidejo fenze podob.

Kadar pa pride to, kar je popolnoma, bo je njala pomozh Sakramentov; sakaj isvoljeni v' nebeshkim veselji jo vezh ne potrebujejo.

Oni namrezh se bres konza vesele, pred tronam shiviga Boga, kteriga v' zhafti od oblizhja do oblizhja gledajo, in premenjeni is fvitlobe do fvitlobe v' podobo nesapopadljive boshje natore vsihvajo boshjo besedo, ktera je mefo postala, kakor je bila od sazhetka in bo na vezhne zhafe.

3. Kadar lete zhudeshe tvojiga usmiljenja premishlujem, me tudi med duhovnim veseljem velika shalost obide; ker dokler svojiga Gospoda v' njegovi zhafti s' ogernjenim obrasam ne gledam, imam sa nizh vse, kar na svetu vidim in flifhim.

Ti, o Bog! si mi prizha, de me nobena rezh ne more obvefeliti, tudi nobena stvar utolashiti, kakor sam ti moj Bog, kteriga shelim na vezhne zhasfe gledati.

Ali v' tem umerjozhim shivljenji te gledati mi ni mogozhe.

Sato mi je velika in vedna poterpeshljivoft potrebna, in moram vse ferze in vse svoje shelje v' tebi imeti.

Tudi tvoji Svetniki, o Gospod! kteri se sdaj s' tabo v' nebeskimi kraljestvu vefele, so skosi vero in veliko poterpeshljivoft ves zhasf svojiga shivljenja na prihod tvoje zhasfi zhakali.

Kar so oni verovali, tudi jest verujem kar so oni upali, tudi jest upam; kamor so oni prifhli, upam tudi jest s' tvojo gnado priti.

Dokler sim pa v' tem shivljenji, hozhem is vere shiveti, poterjen po sgledih Svetnikov.

Imam tudi svete bukve, v' kterih vefelo modroft svelizhanja, in nauke sadershanja najdem; in verh vfiga she tvoje sveto refhnje Telo k' posebnimu sdravilu in perbeshalifhu.

4. Zhutim namrezh, de v' tem shivljenji ste mi dve rezhi sofebno potrebne, bres kterih bi mi ne bilo mogozhe tega revniga shivljenja prenefti.

Dokler sim v' jezhi tega telefa sadershan, sposnam, de ste mi dve rezhi potrebne, te ste: jed in luzh.

Sato si mi slabimu zhloveku svoje sveto refhnje Telo sapustil, s' kterim poshivljash mojo dusho in moje telo, in si dal svojo besedo, de sveti mojim nogam.

Bres teh dveh darov bi mi ne bilo mogozhe tebi dopadljivo shiveti; ker je boshja beseda luzh moje dushe, in tvoje sveto Telo kruh shivljenja.

To ste tiste dve misi na obeh straneh v' hrambi svete Zerkve postavljene.

Ena je misa svetiga altarja, tukaj je sveti kruh, to je ljubesnivo Telo Kristufovo.

Druga je misa boshje postave, ktera v' febi ima svete nauke, naf uzhi pravo vero in dershi uno stran sagrinjala, kjer so nar svetejshi fkrivnosti.

Sahvalim te, Gospod Jesuf, luzh vezhne luzhi! sa miso tvojiga svetiga nauka, ktero si nam po svojih hlapzih, Prerokih, Aposteljnih in drugih uzhenikih perpravil.

5. Hvaljen bodi Štvarnik in Odrefhenik ljudi! De bi tvoji otrozi po zelim svetu vedili, kako neismerna je tvoja ljubesen, si napravil veliko vezherjo, kjer nam ne dajesh jagnjeta Mojsefove postave, ampak svoje sveto Telo jesti, in piti svojo refhnjo Kri; per ti sveti gostarii rasvefelish vse verne, in jih napajash is kelha svelizhanja, v' kterim je vse rasvefeljenje paradisha; s' nami se tudi gosté sveti Angelji, kteri pa she flajshi duh, kakor mi, per ti misi imajo.

6. O kako velika in zhafti vredna je flushba mafhnikov, kterim je oblast dana Gospoda boshjiga velizhaftva s' svetimi besedami s' nebes doli perklizati, s' shnabli posvezhevati, v' roke vséti, s' svojimi uftmi prejeti, in drugim deliti.

O kako nedolshne morajo biti roke mafhnika! kako zhiste ufta, kako sveto mora biti truplo, in kako bres madesha ferze, kjer tolikokrat sazhetnik zhistosti prebivalishe vsame.

Is uft mafhnika, ki tolikokrat Telo Kristusovo prejme, se ne sme nize flifhati, kakor svete spodobne besede, in nauki svelizhanja.

7. Njegove ozhi, ki telo Kristusovo gledajo, morajo biti nedolshne in framoshljive; roke zhiste in proti nebesam povsdignjene, ki se Štvarnika nebes in semlje dotikujejo.

Mafhnikam je sofebno v' postavi rezheno: Šveti bodite, ker sim jest svet, Gospod vash Bog.

8. O vfigamogozhni Bog! pomagaj nam s' svojo gnado, ker smo duhovno flushbo na-se vseli, de ti bomo vredno in bogabojezhe, v' vfi zhistosti, s' dobro vestjo mogli flushiti.

In dokler v' taki nedolshnosti, kakor bi mogli, shiveti ne moremo, daj nam vsaj storjene grehe vredno obshalovati, in tebi v' duhu ponishnosti ter v' sveftim spolnjenji svetiga naprejevsetja od sdaj s' vezhi ljubesnijo flushiti.

XII. Poglavitni del.

*K' svetimu Obhajilu se moramo s' veliko
fkerbjo perpraviti.*

Besede ljubiga.

1. Jesti ljubim zhiftoft, in dajam svetoft.

Jesti ifhem zhifto ferze, in v' svetim mestu pozhaftim.

Perpravi mi veliko obednizo, pogernjeno, in hozhem per tebi veliko nozh s' svojimi uzhenzi imeti.

Ako hozhefh, de k' tebi pridem, in per tebi oftanem, ispoftergaj ftari kvas, in ozhifiti prebivalifhe svojiga ferza.

Versi is febe zeli fvet, in vfh grehov hrup, zhuj, in bodi kakor famoten vrabez na ftrehi, in premifhluj svoje grehe v' britkofiti svoje dufhe.

Sakaj flednji, kateri svojiga ljubiga prijatla sa ljubo ima, mu nar lepfhi in nar boljfhhi mesto perpravi, in po tem se sposna ferzhna ljubesen tiftiga, kateri svojige prijatla sprejme.

2. Vender morafh vediti, de vse tvoje perpravlanje ni sadofti, vredno sprejeti tvojiga Boga, zhe ravno bi se tudi zelo leto k' temu perpravljaj, in bi nizh drugiga ne miflil; temuzh le sgoli is moje milofti in dobrote ti je k' ti misi perftopiti perpufheno; kakor de bi reven uboshiz k' misi bogatiga bil poklizan, kterimu pa nima nizh drugiga poverniti, kakor ponishue besede in vklanjanje, sa prejete gnade.

Stori, kar ti je mogoze, in ftori s' veliko fkerbjo, ne is navade, ne is file, temuzh s' straham, s' fposhtovanjem, in s' velikimi sheljami prejmi Telo svojiga ljubesniviga Gospoda Boga, kateri se ponisha k' tebi priti.

Jesti fim, kateri fim te poklizal; jesti fim tako sa-

povedal; jeſt bom dopolnil, kar ti bo manjkalo. Pridi le, in prejmi me.

3. Kadar ti perpravo ferza dam, hvالي me, ſvojiga Boga; pa ne miſli, de ſi tega vreden bil, temuzh ſpoſnaj, de ſim ſe jeſt zhes-te uſmilil.

Kadar pa takih perprav nimafh, in ſpoſnafh, de je fuho tvoje ferze, bodi ſtanoviten v' molitvi, sdihuj in terkaj; ter ne nehaj, dokler vſaj drob-tinze ali kapljize gnade ſvelizhanja prejeti ne ſa-fluſhiſh.

Ti bres mene biti ne moreſh, jeſt pa bi bil bres tebe.

Tudi ne prideſh ti mene poſvetit; temuzh jeſt pridem tebe ſvetiga in boljſhiga ſtorit.

Prideſh ſato, de bi is mene poſvezhen, in ſ' mano fklenjen bil; de bi novo gnado od mene pre-jel, in v' novizh k' poboljſhanju ſvojiga ſhivljenja uſhgan bil.

Ne ſamudi lete gnade, ampak ſ' vſo ſkerbjo ſvoje ferze perpravljaj, in pelji noter k' febi ſvojiga ljubefnjiviga.

4. K' ſvetimu Obhajilu morafh ſ' vſimi zhed-noſtmi perſtopiti, po ſvetim Obhajilu pa v' vſi ſve-toſti ſe ohraniti. Kakor te je ſkerbelo gnado ſa-dobiti, ravno tako te mora ſkerbeti gnado ohraniti. Nar lepſhi perprava nove gnade ſadobiti je, pre-jeti boſhji dar dobro oberniti.

In ref, kako ſe bo kdaj mogel ta vredno per-pravljati, kateri kmalo po ſvetim Obhajilu ſazhne ſunajno veſelje iſkati!

Varuj ſe velikiga govorjenja, bodi na ſkriv-nim, in veſeli ſe v' ſvojim Bogu; ker imafh tiſtiga, kteriga ti zeli ſvet ne more vſeti.

Jeſt ſim Goſpod, kterimu ſe morafh popolnoma iſrozhati, tako, de od doſihmalo ne ſhiviſh v' febi, ampak v' meni bres vſe ſkerbi.

XIII. Poglavitni del.

Bogabojezha dusha is zeliga ferza hrepeni s' Kristusam v' soetim reshnjim Telesu se skleniti.

Besede uzhenza.

1. Kdo mi bo dal, o moj Gospod! de bi tebe samiga nashel, in tebi s'voje ferze do konza odperl, ter te vshival, kakor moja dusha sheli; in de bi se mi nobeden vezh ne posmehoval, tudi nobena stvar me ne motila, ali kaj porajtala, ampak de mi ti sam govorish, in jest tebi; kakor ljubi v' navadi ima s' s'vojim ljubim govoriti, in prijatel s' s'vojim prijatlam shiveti?

To profim, to shelim, de bi se mogel popolnoma s' tabo skleniti, in s'voje ferze od vsih posvetnih rezhi odlozhiti, de bi vreden bil tebe pogosto vshivati, spomin tvoje ljubeshni per sveti Mafhi vsaki zhaf spodobno obhajati, in tako nebeshke in vezhne rezhi bolj in bolj sposnovati in ljubiti.

Oh moj Gospod in Bog! kdaj bom s' tabo ves fklenjen, in tebi tako shivel, de bom sebe popolnoma posabil!

Gospod! stori milostljivo, de bosh ti v' meni, in jest v' tebi, de bova eno od sdaj na vekomaj.

2. V' resnizi, ti si moj ljubi, isvoljen ismed tavshentov, v' tebi vse shive dni prebivati sheli moja dusha.

Ref, moj Bog! ti si kralj miru, v' tebi najdem pravi mir, in vse veselje; sunaj tebe pa je trud, shalost, in bres shtevila veliko rev in nadlog.

Sa ref, ti si fkriti Bog; ti sakrivash pred hudobnimi s'voje fkrivnosti, in jih rasodenesh tem, kteri so ponishniga in priproftiga ferza.

O Gospod! kako fladak je tvoj duh! de bi s'vojo dobroto s'vojim otrokam pokasal, jih s' nar flajshim kruham, kteri od nebes doli pride, milostljivo shivish.

Ref ni nobeniga drugiga tako velikiga ljudstva, ktero bi svoje Bogue tako bliso sebe imelo, kakor si ti nash Bog bliso per vsih svojih vernih, ker se jim vsaki dan jesti in vshivati dajash, de se samorejo v' tebi veseliti, in svoje ferza k' tebi v' nebefa povsdigovati.

3. Kje je kako drugo tako imenitno ljudstvo, kakor je kersthanfko ljudstvo?

Ali kdaj je kaka stvar pod nebam toliko ljubeshni in zhafti sadobila, kakor ponishna bogabojezha dusha, ktero Bog obifhe, in s' svojim svetim Telesam shivi?

O neisrezhena gnada! o prezhudno ponishanje vfigamogozhniga Boga! o neismerna ljubesen famimu zhloveku storjena!

Kaj bom pa jest Gospodu povernil sa to gnado, sa to nar vezhi ljubesen?

Nizh prijetnifhiga Bogu dati ne vem in ne morem, kakor de svoje ferze njemu do zhistiga isrozhim, in ga popolnoma s' njim fklenem.

Vse, kar je v' meni, bo od veselja poskakovalo takrat, kadar bo moja dusha popolnoma v' Bogu, in Bog v' nje.

Takrat mi bo Bog rekel: Ako hozhefh biti s' mano, bom tudi jest s' tabo. In jest mu bom odgovoril: Ufmili se, o Gospod, in ostani s' mano, jest is zeliga ferza hozhem biti s' tabo.

Škleniti s' tabo svoje ferze, fo moje edine shelje.

XIV. Poglavitni del.

Bolj gorezhe shelje do Sakramenta svetiga reshnjiga Telesa fo sad vezhi poboshnosti.

Befede uzhenza.

1. Kako velika in mnoga je tvoja dobrota, o Gospod! ktero tem perhranifh, ki se te boje! kadar mislim, s' kakofhno svetostjo, in kako s' po-

nishnim veseljem se nekteri k' vshivanju tvojiga fvetiga Telefa', o Gospod! perblishujejo, fim doftokrat sam sebe shaloften, in se framujem, de k' tvojimu Altarju in k' tvoji fveti misi s' takim mlazhnim in merslim ferzam hodim.

Šramujem se, de fim tako fuh in bres ljubesni v' ferzu, in de nifim ves gorezh vprizho tebe, fvojiga Boga, de tudi s' takim veseljem, in perferzhnimi sheljami po tebi ne hrepenim, kakor vidim veliko drugih, kateri od prevelikih shelja do fvetiga Obhajila, in ginjeni od notrajne ljubesni, niso mogli od fols se sdershati.

Shaloften fim sam sebe, ker vidim, kako drugi k' tebi, o Bog! shivimu studenzu, s' ferzam in s' uftmi is vse mozhi filijo, in velikih shelja svoje dushe utolashiti in ugafiti ne morejo, dokler tvojiga Telefa s' vfo fladkostjo, in s' duhovnim veseljem ne savshijejo.

2. Ta njih vera osnanuje, de tukaj si ti pravi shivi vezhni Bog prizhijozh.

Oni namrezh v' lomljenji kruha sposnajo fvojiga Gospoda, ker je njih ferze tako mozhno gorezhe, dokler je Jesuf s' njimi.

Tako premenjenje, tako vero ter ljubesen, in take gorezhe shelje fim do sdaj pazh malokdaj, ali pa fhe nikoli ne obzhutil.

Bodi mi miloftljiv, o dobrotljivi, ljubesnivi in ufmiljeni Jesuf! in dodeli mi, fvojimu ubogimu fromaku vsaj vzhafi per fvetim Obhajilu mozh tvoje ljubesni v' ferzu obzhutiti; de oshivi moja vera, terdnejfhi postane moje upanje v' tvojo dobroto, in nikdar vezh ne oflabi moja s' nebefhko mano ponovljena ljubesen.

3. Mogoze je pa tvoji milofsti mi tudi gnado, kakor jo shelim, dati, in me v' gorezhim duhu ob tebi dopadljivim zhafu ufmiljeno obifkati.

Sdaj fizer fhe nimam takih gorezhnih shelja, kakor jih imajo tvoji nar sveftejfi flushabniki; pa jih v' saupanji na tvojo gnado imeti is zeli-

ga ferza shelim, ter profim, in ne bom nehal moliti, dokler mi ne bo dano tebe s' enako ljubesnijo stanovitno ljubiti, in te v' njih sveti drushbi zhaftiti.

XV. Poglavitni del.

Veseljje poboshniga ali andohtljiviga ferza je sad ponishevanja in lastniga satajenja.

Besede ljubiga.

1. Poboshnost ali andoht ferza je boshji dar, je gnada, sa ktero morash stanovitno moliti, jo s' vednimi sheljami ifkati, poterpeshljivo in saupljivo perzhakovati, hvaleshno sprejeti, ponishno ohraniti, in k' v'limu dobrimu obrniti; dokler pa je nimash, Bogu prepusti, kdaj in kako ti bo dofhla.

Kadar malo ali nizh andohti v' febi ne zhutish, se morash nar prej ponishati; vender ne smesh prevzh se prestrafhiti, ali od vezh shalovati.

Bog vezhkrat naglo da, kar je dolgo zhafa ti dati odlafhal.

Vzhafi h' konzu da, kar ti v' sazhetku molitve dati ni hotel.

2. Sa flabiga zhloveka, kar je vfaki, bi ne bilo vselej dobro, gnado prezej, kadarkoli jo sasheli, sadobiti.

Sato s' terdnim saupanjem, in s' ponishno poterpeshljivozhjo zhakaj na gnado andohti. Ako ti pa ni dana, ali ti je fkrivaj odvseta, sposnaj, de se ti tako savolj tvojih lastnih grehov godi.

Vzhafi majhna rezh gnado sadershuje in perkriva; taka rezh pa nikoli ne more majhna, ampak mora vselej velika imenovana biti, ker velik dar bohje gnade perdershuje.

Ti bofh pa sadobil, kar fi profil, kadar bofh ta majhni ali veliki sadershek odpravil, in do zhi-ftiga is poti fpravil.

3. Kadarkoli namrezh fe bofh s' ferzlnim sa-upanjem Bogu vdal, in ne bofh ne tuga, ne uniga po fvojim dopadajenji in posheljenji ifkal, ampak fe vef v' boshjo voljo podal, bofh zhutil mir vefelje v' ferzu; in de je Bog s' tabo, bofh fposnal is tega, ker te drugiga nizh tako vefelilo ne bo, kakor fpolnjenje boshje volje.

Kdorkoli tedaj fvoje mifli s' dobrim ferzam k' Bogu povsdigne, fe od vfe napzhine ljubesni do ftrvarjenih rezhi ozhiſti, in fe sa pravize voljo nobeniga zhloveka samere ne boji, je nar bolj vreden dar andohti prejeti.

Sakaj Gospod ondi fvoj shegen deli, kjer pofodo prasno najde.

In kolikor bolj popolnoma fe zhlovek vſim posemljifkim rezhem odpove, ter fam febe po naukih vere v' flushnoſt deva in posabi, toliko hitrejſhi gnada pride, obilniſhi poſtaja, in vikſhej proti Bogu duſho povsdiguje.

4. Takrat bo vidil, in obilno imel; njegovo ferze fe bo savselo in rafſhirilo; sakaj roka boshja je s' njim, in on fe je sa vſelej popolnoma v' boshje roke podal.

Pole! tako bo poſhegnan zhlovek, kateri Boga is zeliga ferza ifhe, in fe s' nizhemernimi rezhmi ne pezha.

Tak kriſtjan vreden poſtane te poſebne gnade, v' vshivanji fvetiga reſhnjiga Telefa s' Bogam tako fklenjen biti, de vef v' Bogu, in Bog v' njem ofſtane; sakaj on v' fvetim Obhajilu ne ifhe le mirú ferza, in vefelja duha, ampak ſhe bolj ſheli Boga zhaſtiti in gnado sadobiti, de bi ga s' vedno bolj gorezho ljubesnijo hvalil in zhaſtil.

XVI. Poglavitni del.

Vse potrebe Kristufu potoshimo, in ga sa pomozh profimo.

Befede uzhenza.

1. O usmiljeni in ljubesnjivi Gospod! kteriga shelim sdaj poboshno prejeti; ti vesh moje flabosti in potrebe, ktere terpim; v' kolikih hudobijah in pregrehah fim sapopaden; ti vidish, kako pogosto fim stiskan, fkufhan, smamljen, in omadeshvan.

Po sdravilo pridem k' tebi, povefeli me, te profim, in daj mi pomozh.

Tebi govorim, o Bog! ki vse vesh, in vidish vse, kar je v' mojim ferzu; ti fam mi samorefh pravo vefelje, in prijetno pomozh dati.

Ti vesh, kakofhni darovi so mi nar bolj potrebni, in kako ubog fim v' zhednostih.

2. Pole! pred tabo vef ubog in sapufhen klezhim, k' tebi sdihujem, gnado in milost prejeti shelim.

Poshivi svojiga lazhniga uboshza, ushgi moje merslo ferze s' ognjem svoje ljubesni, rasfvetli mojo flepoto s' svetlobo tvoje prizhijozhnosti.

Špreoberni mi vse posemljifko v' grenkost, vse teshavno in soperno v' poterpeshljivost, vse posemljifko in zhasno v' sanizhevanje in posabljivost.

Povsdigni moje ferze k' febi v' nebefa, in ne pufti me po semlji se plasiti.

Ti fam mi bodi od sdaj edino vefelje na vekomaj; sakaj ti fam si moja jed, in moje pitje, moja ljubesen in moje vefelje, moja fladkost, in moja dobrota.

3. O de bi me s' svojo prizhijozhnostjo vfiga ushgal, in v' febe spreobernil, de bi vef s' tabo fklenjen, in v' ognji tvoje ljubesni rastajan s' tabo le en duh postal.

Ne pufti me lazhniga in fuhiga od tebe iti,

temuzh ſtori s' mano po ſvoji miloſti, kakor ſi vezh-
krat prezhudno ſtoril s' ſvojimi Œvetniki.

Bi le zhudo bilo, ako bi veſ ognjen poſtal od
tebe, ſam v' febi pa mertev! ſej ti ſi ogenj, kateri
smirej gori, in nikdar ne ugafne, in ljubesen,
ktera ferza zhifti, in pamet raſſvetli.

XVII. Poglavitni del.

*Od gorezhe ljubezni, in velikih ſhelja Kri-
ſtusa prejeti.*

1. S' nar vezhi andohtjo in gorezho ljubesnijo,
s' ſheljami in veſeljem zeliga ſvojiga ferza hre-
penim po tebi, o Goſpod! in te ſhelim prejeti, ka-
kor ſo te s' veſelimi ſheljami vſhivali tvoji Œvet-
niki in ſveti flushabniki, kateri ſo ti v' ſvetoſti ſvoji-
ga ſhivljenja nar bolj dopadli, ker ſo ſe s' nar
vezhi andohtjo per tvoji miſi ſnajdli.

O moj Bog! vezhna ljubesen, vſa moja dobro-
ta, moje neſkonzhno ſvelizhanje, prejeti te ſhelim
s' nar mozhnejſhimi ſheljami, in s' nar vezhi po-
niſhnoſtjo, ktero je kdaj kateri tvojih Œvetnikov
imel, ali obzhutiti ſamogel.

2. In ako rayno ſim nevreden vſih tiſtih ob-
zhutljejev andohti, ti vender darujem vſe hrepe-
nenje ſvojiga ferza, kakor de bi vſe ſvete ognjene
ſhelje Œvetnikov ſam jeſt v' febi imel.

In karkoli ſamore bogabojezhe ferze ſvetiga
miſliti in ſheleti, to vſe ti s' nar vezhim ſpoſhto-
vanjem, s' vſo poniſhnoſtjo in s' ferzhno ljubesnijo
dam in darujem.

Nizh ſi ne ſhelim perhraniti, temuzh ſam ſebe
in vſe, kar imam, ti is ferza rad dam.

3. O Goſpod, moj Bog, moj Œtvarnik in Od-
reſhenik! s' takimi perferzhnimi ſheljami, s' takim
ſpoſhtvanjem in zheſhenjem, s' tako ſahvalo, vred-

noſtjo, hvaleſhnoſtjo, ljubesnijo in zhiſtoſtjo, ſ' takim ſaupanjem te danſ is zeliga ſerza ſhelim prejeti, kakor te je prejela in ſhelela tvoja preſveta Mati zhaſtitljiva Deviza Marija, kadar je Angelju, ki ji je fkrivnoſt tvojiga vzhlovezhenja oſnanil, ponishno in pobošhno odgovorila: Pole: dekla ſim Goſpodova, ſgòdi ſe mi, po tvoji beſedi.

In kakor je oſnanovavez tvojiga prihoda, nar vekſhi ſvetnik, Janes Kerſtnik, ſhe v' maternim teleſu vprizho tebe od veſelja poſkozhil, in potlej, ko te je med ljudmi hoditi vidil, ſ' veliko ponishnoſtjo in veſelo andohtjo rekel: Prijatel ſheninov pa, kateri ſtoji, in ga ſliſhi, ſe ſilno veſeli ſa voljo glaſa ſheninoviga (Joan. 5. v. 29.); tako tudi jeſt ſhelim od velikih in ſvetih ſhelja veſ vnet predte priti.

Sato ti iſrozhim in darujem vſih andohtljivih ferz veſelo hvaleſhnoſt, gorezhe ſhelje, njih v' duhu ſamaknjenje, boſhje raſſvetljenje in nebeſhko obifkanje; vſe ſdanje in prihodne dobre dela in ſahvale od vſih ſtvari v' nebeſih in na ſemlji, ſa ſe in ſa vſe mojim molitvam perporozhene, de bi te vſi vredno hvalili, in tvojo zhaſt na vekomaj povikſhevali.

4. Tebe ſamiga, Goſpod moj Bog! vſelej zhaſtiti, na vekomaj hvaliti, ſo moje obljuje in po velikofſti ſvojiga uſmiljenja ſtori me vredniga jih ſpolniti, ker ti ſam ſi hvale in zhaſti vreden.

To ti opravam danſ, in ti hozhem vſaki dan in vſaki zhaſt opraviſi ſa voljo tvoje neiſmerjene velikofſti; ter is zeliga ſerza vabim in ponishno proſim vſe nebeſhke duhove in vſe tvoje verne, tebi zhaſt in hvalo ſ' mano vred dajati.

5. Naj te zhaſte in hvalijo vſe ljudſtva, vſi narodi in jeſiki, in naj ſ' nar vezhim veſeljem, in ſ' gorezho andohtjo tvoje ſveto, in ſladko ime povikſhujejo.

In kterikoli fkrivnoſti tvojiga ſvetiga reſhnjiga Teleſa andohtljivo zhaſte, vredno obhajajo, in ſ' ſhivo vero vſhivajo, naj gnado in miloſt per

tebi najdejo, naj tudi sa-me grefhnika ponishno molijo.

In kadar po vrednim vshivanji tvojiga fvetiga Telefa napolnjeni s' angeljskim veseljem in s' nebeshko sladkostjo, ognjeni od ljubesni tvoje prezhudne milosti, od svete mise boshje pojdejo, naj spomnijo tudi sa-me ubogiga grefhnika.

XVIII. Poglavitni del.

Ne persadevaj si skrivnosti fvetiga reshnjiga Telefa sapopasti, temuzh hodi ponishno sa Jesusam, in verovaj v' njega.

Befede ljubiga.

1. Ne preiskuj prevezh radovedno in s' nepridnimi sheljami visokih skrivnost tega nar svejtejšhiga Sakramenta, de se v' globozhino nevarnih pomislikov ne pogresnefh.

Kdor boshje velizhafivo sapopasti hozhe, je od zhafiti potlazhen. (Priprovist. 25. v. 27). Bog samore vezh storiti, kakor zhlovek sapopasti.

Bogabojezhe in ponishno premishljevanje refnize ti je perpusheno, ako le shelish poduzhen biti, fvetih naukov Ozhakov se dershati.

2. Šrezhna je priprosta nedolshna dufha, ktera pota teshkiga vprashanja sapufti, ter po gladki in varni ftesi boshjih sapoved hodi.

Njih veliko je od poboshnosti in od vere odpadlo, ker so hotli boshje skrivnosti sapopasti.

Tebi je sapovedano verovati in sveto shiveti, ne pa skrivnih refniz preiskovati in visokih skrivnost pretuhovati.

Šhe tega ne rasumesh, kar je pod tabo; kako bofh sapopadel, kar je nad tabo?

Podversi se Bogu, in verovaj njegovimu rasodenju, in dal ti bo rasfvetljenja in snanja sadofti.

3. Nekteri terpe velike fkufhnjave soper vero, in soper fkrivnofti fvetiga refhnjiga Telefa, pa fkufhnjave bolj pridejo is noterdajanja hudizha, kakor is njih ferza.

Ti pa na to ne porajtaj, in se ne pomudi v' takih miflih, tudi ne odgovarjaj sapeljivimu duhu; temuzh verovaj boshji befedi, verovaj Švetnikam in boshjim Prerokam, in hudobni duh bo od tebe beshal.

Take fkufhnjave boshjimu flushabniku doftokrat veliko k' dobrimu pomagajo.

Sakaj hudizh ne fkufha veliko nevernikov in velikih grefhnikov, ki fo she v' njegovi oblasti; fkufha pa verne bogabojezhe, in jih ifhe na veliko vish sapeljati.

4. Pojdi tedaj s' pravo in ferzhno vero k' fvetimu Obhajilu, mōli in zhafti v' vfi ponishnofti sveto refhnje Telo.

V' refnizah pa, kterih sapopafiti ne morefh, sanefi se bres pomiflika na vfigamogozhniga Boga.

Bog je rad v' drushbi s' nedolshnimi, on se rasodeva ponishnim, da rasumnoft majhnim, odpre ozhi zhiftim ferzam, in fkriva, svojo gnado pred radovednimi in prevsetnimi.

Bog te ne bo sapeljal; ti se fam sapeljefh, kadarkoli fam febi prevezh verjamefh.

Zhlovefhka pamet je flaba, in se da sapeljati, prava vera pa ne more sapeljana biti.

5. Pamet in vfa modroft zhloveka se mora v' pokorfhini vere ponishati, ne pa fi zhafti ismifhjevati, in Bogu soperftati.

Sakaj tvoja vera in ljubesen, koliko je shiva in prava, se tukaj pokashe, in kako zhaftitljive fo dela vere in ljubeshni, ve fam Bog, v' nar fvetejshim in nar imenitnishim Sakramentu prizhijozh.

Velike in nesapopadljive zhudeshe dela vezhni, neismerjeni, in vfigamogozhni Bog v' nebefih in

na semlji, njegovih prezhudnih del tudi nobeden s' svojim umam prefezhi ne more.

Ako bi zhloveshka pamet samogla lahko sapopasti vfigamogozhniga Boga dela, bi ne mogle prezhudne in neisrezhene imenovane biti.

K O N Z.

Kasalo

molitev ali povsdigovanja ferza k' Bogu v' mnogoterih okolifhinah shivljenja.

Is tretjih Bukev.

Poglavitni Del	Štran.
Molitev pred branjem svetih bukev, ali poflushanjem boshjih naukov.	
II.	89
Molitev hvaleshna sa gnado, de naf je Bog v' svojo sveto flushbo poklizal.	
X.	105
Molitev, s' ktero se pred Bogam ponishamo.	
VIII.	103
XIV.	111
Molitev, s' ktero se boshji volji popolnoma podvershemo.	
XVII.	115
Molitev, s' ktero sposnamo svoje flabofsi.	
XX.	119
Molitev, s' ktero v' revah tega shivljenja k' Bogu sdihujemo.	
XXI.	121
Molitev, s' ktero od Boga prejete darove hvaleshno sposnamo.	
XXII.	124
Povsdigovanje ferza k' Bogu sa notranji mir v' fkerbeh tega shivljenja.	
XXV.	129
Molitev ob zhafu fkufhnjave.	
XXIX.	133
Molitev zhloveka, kteri sheli edino vefelje v' Bogu famim.	
XXXIV.	141

Poglavitni Del	Štran.
Molitev zhloveka, kateri se pred Bogam k' nizh storiti.	
XL.	148
Molitev Bogu hvaleshniga v' shalostih in britkofih.	
L.	165
Molitev grefhnika, kateri sposna, de je tepnja vreden.	
LII.	169
Molitev sa gnado in pomozh soper natorno popazhenje.	
LV.	176
Molitev ponishniga, kateri vse saupanje v' Boga famiga stavi.	
Is zhetertih Bukev.	
Premifhljevanje zhloveka, kateri per sposnanji in pokorjenji vfih vezhjih grehov sheli bolj in bolj fvojo vest ozhiftiti.	
VII.	204
Ponishne molitve, nebesfke premifhljevanja, svete shelje, in ferzhno naprevsetje.	
Pred fvetim Obhajilam.	
I.	189
II.	194
III.	197
IV.	199
IX.	207
XVII.	224
Po fvetim Obhajilu.	
XI.	212
XIII.	218
XIV.	219
XVI.	223

Pri

EDVARDU HONU

na starim tergi v' *Ljubljani* Nr. 157,
fo naslednje bukve v' starim pravopisu na prodaj:

Sgodbe svetiga pisma sa mlade ljudi. Is nemfhkiga
prestavil M. Ravnika. Štirje deli. V' ljub-
ljani, 1816. Veljajo v' ufnjatim herbti vesane
2 gold. in 30 krajzarjev.

✓ *Kershanski katolshki nauk*, od nar potrebnishih
refniz fv. vere. Veljá v' ufnjatim herbti 40 kr.,
terdo vesan pa 30 kr.

Kershanski katolshki nauk sa odrafheno mladost.
Veljá v' ufnjatim herbti 24 kr., terdo vesan
pa 20 kr.

Nauk katolshke zerkve od opravizheniga grefhnika.
Veljá v' ufnjatim herbti 20 kr., terdó vesan
pa 18 kr.

Popotnik shiroke in voske poti. Veljá v' ufnjatim
herbti 20 kr. terdó pa 18 kr.

Šveti vélíki teden. Veljá v' ufnjatim herbti vesan
24 kr., terdó pa 20 kr.

Šveti krishevi pot. Terdo vesan veljá 12 kr.

Nedeljske in prasnishke pridige, ki jih je spisal in
pridigoval rajnki P. Pafhkal Škerbinz v'
Ljubljani 1814. Dva dela veljata v' ufnjatim
herbti 3 gold. terdó vesana pa le 2 gold. in
20 kr.

Šveta Masha. Šedemnajsti natif. Veljá v' ufnji
s slatim obreskam in noshnizami 1 gold. 20 kr.,
v' ufnji f' pofarbanim obreskam in noshnizami

45 kr., v' ufnjatim herbti 24 kr., terdó vesana pa 20 kr.

Drushba verniga zhloveka s' Bogam. Veljá v' ufnjatim herbti 24 kr. terdó vesana pa 20 kr.

Ekferzizije, to je, nauki in premifhljevanja od nar imenitnih refniz svete vere. Veljajo v ufnjatim herbti 30 kr., terdó vesane pa 24 kr.

Mafhne bukvize s' podobami sa otroke. Veljajo v ufnji s' slatim obreskam in noshnizami 30 kr., terdó vesane pa le 12 kr.

Sgodbe f. pisma sa mlade ljudi. Veljajo v lizhnim darilnim sveski (Prämienband) 36 kr., terdó vesane pa 20 kr.

Rasun teh flovenfkil bukev

se pri sgorej imenovanim bukvovesu fhe
tele dobé:

Sonn-, Festtags- und Fastenpredigten, gehalten von Th. Friedrich, Domprediger in Laibach.
2 Theile in Rück- und Eckleder gebunden
2 fl.

